

19. zajedničko zasjedanje HBK i BK BiH

Okupljeni u zgradi Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu na redovitom godišnjem zajedničkom zasjedanju biskupi su razmatrali više zajedničkih tema vezanih za djelovanje hrvatske inozemne pastve, Caritas, liturgiju te Hrvatski martirologij

„Pomirenje – Ljubav nas Kristova obuzima“

Diljem svijeta vjernici su se okupljali u Molitvenoj osmini za jedinstvo kršćana tema koje je ove godine polazište imala u Drugoj poslanici Korinćanima sv. Pavla Apostola, a tekstove je pripremila Radna zajednica kršćanskih Crkava u Njemačkoj i to u kontekstu obilježavanja 500. obljetnice reformacije – Donosimo izvještaje s ekumenskih slavlja diljem zemlje

„Neophodnost dijaloga i pomirenja u hrvatskom društvu“

U Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati održava se 57. teološko-pastoralni tjedan, trodnevni znanstveni i pastoralni skup u organizaciji Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

Umro fra Serafin Sabol

"Odlazak fra Serafina velik je gubitak za Svetište, za Crkvu u Rijeci, za naš Grad i Županiju, za cijelu Domovinu", istaknuo je nadbiskup Ivan Devčić u priopćenju povodom smrti dugogodišnjega gvardijana trsatskoga svetišta

Domovinske vijesti

Prof. dr. Pero Aračić imenovan upraviteljem Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU-a u Đakovu

Generalni ministar franjevac trećoredaca u posjetu Krčkoj biskupiji Proglas 1045. feste sv. Vlaha

Izložba „Papa Franjo u Izraelu“ darovana Hrvatskome katoličkom sveučilištu

Biskup Škvorčević primio stručnjake za europske projekte Susret biskupa Uzinića s djelatnicima u medijima

Ukop vlč. Stjepana Bradice

Svečano predstavljanje novoga broja Žumberačkog krijesa

Pokop don Paulina Bjaževića

Blagoslov nadbiskupijskih vinograda u Trnavi

Godišnji susret voditelja župnih Caritasu u Varaždinskoj biskupiji Vlč. Ivan Marković zaređen za đakona

Relikvije bl. Marije Propetoga Isusa u župi Ugljane

Crkva u Hrvata

Pomoć Caritasu Križevačke eparhije Caritasu u Banjoj Luci

Inozemne vijesti

Venezuela: Biskupi upozoravaju na nedostatak hrane i lijekova

2016. godina najgora po pitanju progona kršćana

Papa primio u audijenciju članove Apostolskoga suda Rimske rote Na završetku dominikanskog jubileja Papa slavio misu u Sv. Ivanu Lateranskom

Prilog dokumenti

Jona: nada i molitva

Gospodin nam se objavljuje u našem svakodnevnom životu

Prilog prikazi

Dušobrižništvo za Hrvate u Njemačkoj

Domovinske vijesti

Prof. dr. Pero Aračić imenovan upraviteljem Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU-a u Đakovu

Đakovo, 17.1.2017. (IKA/TU) - Glavni tajnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) akademik Pavao Rudan izvijestio je đakovačko-osječkog nadbiskupa Đuru Hranića kako je na temelju Pravilnika o unutarnjem ustrojstvu i poslovanju znanstvenoistraživačkih i muzejsko-galerijskih jedinica i stručnih službi te Ugovoru o osnivanju Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU-a u Đakovu, Uprava HAZU-a na temelju mišljenja Razreda za društvene znanosti odlučila da se prof. dr. Pero Aračić, član suradnik HAZU-a, imenuje upraviteljem Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU-a u Đakovu. Dužnost upravitelja Zavoda HAZU-a u Đakovu prof. dr. Aračić obavljat će na volonterskoj osnovi, sukladno Ugovoru o osnivanju i radu. Predsjedništvo HAZU-a na temelju prijedloga Razreda za društvene znanosti donijelo je i odluku da se akademik Franjo Šanjek imenuje voditeljem Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU-a u Đakovu. Mandatno razdoblje za obje službe je četiri godine, a započelo je 1. prosinca 2016. Ugovor o osnivanju i radu Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU-a u Đakovu potpisali su 25. listopada 2016. u Palači HAZU-a u Zagrebu akademik Zvonko Kusić, đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić, osječko-baranjski župan Vladimir Šišljagić, brodsko-posavski župan Danijel Marušić, gradonačelnik Đakova Zoran Vinković i gradonačelnik Slavonskog Broda Mirko Duspara. Sjedište Zavoda smješteno je u zgradi Središnje nadbiskupijske i fakultetske knjižnice u Đakovu, a cilj djelovanja je promicanje znanstvene djelatnosti i umjetničkog stvaralaštva u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji te županijama i gradovima osnivačima. Znanstvena i stručna istraživanja naročito će se odnositi na područja teologije, crkvene povijesti i aktualnih društvenih pitanja.

Generalni ministar franjevac trećoredaca u posjetu Krčkoj biskupiji

Krk, 17.1.2017. (IKA) - U Biskupskom ordinarijatu u Krku krčki biskup Ivica Petanjak primio je 17. siječnja generalnog ministra franjevaca trećoredaca iz Rima o. Edwarda Nicholasa Polichnowskog. Susretu su nazočili i fra Antun Badurina, gvardijan samostana trećoredaca u Krku, i fra Matej Jovanovac, tajnik generala u vizitaciji. Na prostoru Krčke biskupije nalaze se četiri samostanske zajednice franjevaca trećoredaca, stoga je posjet generalnog ministra bila prilika da se porazgovara i zahvali na velikom značaju i prisustvu redovnika franjevaca glagoljaša koji na razne načine pomažu prezbiterij i vjernike te aktivno sudjeluju u pastoralu biskupije. Na poseban način govorilo se o sl. Božjem biskupu Antunu Mahniću, velikom prijatelju trećoredaca, zahvaljujući kome su franjevci (TOR) s prostora otoka i Istre došli na zagrebački Ksaver i tamo otvorili svoj prvi samostan na kopnu. Naime, u samostanskoj crkvi Sv. Franje Ksaverskog na Ksaveru franjevci su izgradili posebnu kapelu kako bi primili na čuvanje tijelo biskupa Mahnića koje je od njegove smrti 1920. do 1929. bilo pokopano u nadbiskupskoj grobnici na Mirogoju, potom u izgrađenu kapelu u spomenutoj crkvi od 1929. do 2002. da bi zatim, dobrohotnošću trećoredaca, bilo preneseno u novi grob u Mahnićevu katedralu u Krku gdje se i danas časti. Susret je završio posjetom krčkoj katedrali i molitvom na grobu sluga Božjega.

Vlč. Đurica Pardon novi doktor teologije

Đakovo/Zagreb, 17.1.2017. (IKA/TU) - Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 17. siječnja doktorski rad "Teologija zemlje u metaforici proroka Hošee" s najvišom ocjenom obranio je Đurica Pardon, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije. Doktorski rad napisao je pod mentorstvom prof. dr. Bože Lujčića, a obranio ga je pred povjerenstvom u kojem su uz mentora kao člana bili i prof. emeritus Nikola Hohnjec kao predsjednik i prof. dr. Karlo Višaticki kao član. Osnovna postavka doktorskoga rada dr. Pardona, kao i drugih njegovih dosad objavljenih radova, jest da je zemlja središnja tema Staroga zavjeta i da se iza te teme u biblijskim tekstovima krije teološki sustav koji se može sasvim opravdano nazvati teologija zemlje. Za proučavanje knjige proroka Hošee odlučio se jer se njegova proročka knjiga smatra najstarijom te je Hošea idejni začetnik novoga teološkoga promatranja teme zemlja koji postavlja početne smjernice za razvoj teoloških tema u kasnijim proročkim spisima.

Rad je podijeljen u četiri poglavlja. U prvom poglavlju, nakon iskazivanja potrebe za proučavanjem biblijske teme zemlja, autor prikazuje povijesni razvoj teološkoga pristupa zemlji u biblijskim tekstovima. Temeljna istraživanja i spoznaje o Knjizi proroka Hošee utvrđuju, pokazao je Pardon u drugom poglavlju, da je taj tekst izvršio snažan utjecaj na razvoj teme zemlja u drugim biblijskim knjigama. Tema trećega poglavlja su izvorni pristup proroka Hošee zemlji i teološke poruke koje su oblikovane u njegovu metaforičkom govoru o zemlji. Posljednje poglavlje donosi zaključke proučavanja Hošeeinih metafora o zemlji. U njima autor otkriva kako prorok Hošea napušta staro shvaćanje pojma zemlja i metaforičkim govorom stvara novo značenje pojma. Promičući istinu vjere o životvornoj povezanost Boga, sudbine naroda i njihove zemlje, Hošea metaforama o zemlji oblikuje novo viđenje, novu strukturu uvida i iskustva stvarnosti života u/na zemlji koja je izgubila svoju prijašnju teološku, a i realnu vrijednost. U okolnostima današnje ekološke krize, kao i brojnih ratova koji se vode zbog zemlje, poruka proroka Hošee aktualna je i za današnjega čitatelja. Shvaćanje zemlje kao mjesta gdje se događa govor o Bogu i odnosa prema njoj omogućuje ispravnu kršćansku teološku misao, tj. ispravno razumijevanje temeljne poruke o Bogu i čovjeku zapisane u Bibliji.

Đurica Pardon rođen je 1966. u Nijemcima, gdje je završio i osnovnu školu. Nakon školovanja na Interdijecezanskoj srednjoj školi u Zagrebu upisuje studij na Teologiji u Đakovu, na kojoj je 1994. diplomirao s temom "Politeuma en ouranois - Biblijsko-teološka analiza pojma domovina u Svetom pismu, s posebnim osvrtom na Fil 3, 20". Za svećenika je zaređen 29. siječnja 1995. u Vinkovcima. Službu župnoga vikara vršio je u župi sv. Nikole biskupa u Sikirevcima i župi Preslavnoga imena Marijina u Osijeku. Župnikom župe sv. Valentina u Batini imenovan je 1997., a od 2002. godine župnik je župe sv. Ladislava kralja u Punitovcima. Ak. g. 1999./2000. upisuje poslijediplomski studij u dogmatskoj specijalizaciji na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Akademski stupanj magistra znanosti postigao je 13. srpnja 2012., obranivši magistarski rad pod naslovom "Zemlja: dar, kušnja i zadatak. Teologija zemlje u Knjizi Postanka 1 - 11". Magistarski rad u obliku knjige pod istim naslovom objavio je 2014. godine u izdanju Glasa Koncila. Član je Hrvatskoga katoličkoga biblijskoga djela i Biblijskoga instituta.

Sudjeluje na znanstvenim skupovima bibličara i drugim znanstvenim i pastoralnim kolokvijima. Objavljuje radove u časopisima "Vjesnik Đakovačko-osječke nadbiskupije i Srijemske biskupije", "Biblija danas", "Služba riječi", "Diacovensia" i "Bogoslovska smotra".

Započeo ekumenski hod zagrebačkim crkvama

Zagreb, 18.1.2017. (IKA) – Ovogodišnji 33. ekumenski hod zagrebačkim crkvama u sklopu Molitvene osmine za jedinstvo kršćana započeo je u srijedu 18. siječnja u župnoj crkvi Sv. Petra, ap. u Zagrebu. Molitvu je uime domaćina predvodio zagrebački pomoćni biskup i biskupski vikar za grad Zagreb Mijo Gorski, a nazočio joj je i predsjednik Povjerenstva Zagrebačke nadbiskupije za ekumenizam i dijalog mons. Zvonimir Sekelj.

Uvodeći u molitvu, tajnik Povjerenstva Zagrebačke nadbiskupije za ekumenizam i dijalog dr. Zvonimir Kurečić pojasnio je kako su materijale za ovogodišnju osminu pod geslom „Pomirenje – Ljubav nas Kristova obuzima" (usp. 2Kor 5, 14-20) pripremili kršćani u Njemačkoj. To je tim više važnije jer se ove godine obilježava 500. obljetnica reformacije. Na početku nagovora, biskup Gorski prenio je pozdrave zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića.

Potom je podsjetio kako je ova zajednička molitva za jedinstvo kršćana započela „kajanjem za djela koja smo tijekom stoljeća podigli među sobom. Ta djela su podigla zidove i oni nam se danas čine kao ogromna zapreka u jedinstvu kršćana. Ta djela, ili kako smo ih u molitvi nazvali kamenje u zidu imaju svoje ime: mržnja, prezir, klevete, diskriminacija, progona, netolerancija, vjerski ratovi. A danas slušamo u Poslanici apostola Pavla kako nas uime Kristovo zaklinje 'dajte, pomirite se s Bogom'".

Mi se kajemo uvjereni da se mirimo s Bogom, no imali li pomirenja s Bogom, ako nema pomirenja s braćom, upitao je te nastavio: „Kao da smo zaboravili Isusove riječi 'ako nosiš dar na žrtvenik pa se sjetiš da imaš nešto protiv brata vrati se, pomiri se, a onda dođi i prinesi dar', ili u Očenašu molimo 'otпусти nam duge naše kako i otpuštamo dužnicima svojim.' Tako se naše kajanje, naše molitve nalaze pod povećalom Svetog pisma, Božje riječi koja nam ne dopušta da se pomirimo sa sadašnjim stanjem. Mi doduše možemo reći: kajem se, možemo iskreno i žaliti zbog podijeljenog tijela Kristova, ali ako se ne dogodi pomak, gesta dobre volje, sve bi mogla ostati samo pusta fraza ili nekorisni osjećaj".

Ističući važnost promjene postupaka, uputio je na papu Franju koji doista čini nove korake dosad neviđene u susretu, u ekumenizmu, i pomirenju, a tome uči i evanđelje o izgubljenom sinu ili Dobrom Ocu koje pokazuje put pomirenja: prije svega spoznati vlastitu istinu i istinu drugoga.

Sin odvojen od oca i brata ne zna istinu o bratu, a istinu o sebi spoznaje na gorki način. Sin u domu očevu ne spoznaje o sebi istinu. On možda zna dio istine o bratu i zato je ogorčen. Kad mislimo da smo u svemu u pravu, istina se teško probija na površinu. Evanđelje nas poučava da tražimo istinu o sebi i drugima. Ona će nas osloboditi, kako nam govori Isus, posvijestio je biskup. Potom je uputio i na drugi korak: ustati i poći svome Ocu.

Nikakva spoznaja stvarnosti neće promijeniti stanje na bolje, ako nema koraka k Ocu i bratu. Pomirenje je moguće jedino povratkom zajedničkom temelju na kojem smo gradili različite zidove i odlazili različitim putovima. Možemo poput sinova u evanđelju zauvijek plakati nad svojom sudbinom, možemo trajno biti ogorčeni, ali bez tog koraka

koji nas vodi zajedničkom ocu Bogu milosrđa, nema zajedništva. Učinimo stoga braćo i sestre korak jedni prema drugima, i zajedno prema Ocu. Konačno tu je i treći korak - priznanje: Oče sagriješih protiv tebe, protiv brata. Čini se da je to najteži dio koji nas priječi. Priječi nas strah od drugoga, priječi nas osjećaj nepravde, odnosno gubitka prava, priječi nas gubitak ponosa, časti. Bez tog priznanja, neće biti pomirenja i zajedništva. Ali i tu nas uči naš nebeski Otac svojim postupcima. Nije li u svemu otac najveći gubitnik, njegovo je imanje prokockano, prema njemu je učinjena najveća nepravda, njegov ponos i čast su pogaženi, ljubav prezrena, a njegovi su sinovi u zavadi. Unatoč tome, on hrabro čeka, poziva i čini ono što ne vidimo: istovremeno grli oba sina, a braća se ne vide u tom zagrljaju. Tako je otac ujedno najveći dobitnik, i on nas poziva da ljubavlju nadvladamo strah, pravdu prepustimo Bogu, a snagom vjere skršimo zidove oholosti, istaknuo je biskup Gorski.

U duhu ovogodišnjeg gesla Molitvene osmine, biskup je postavio pitanje „koja je to ljubav Kristova koja nas obuzima", te odmah dao odgovor „ona koja je kadra vršiti Kristova djela".

Ako nam se čini da to prelazi naše mogućnosti, pogledajmo evanđelje. Braću nje izmirio sud pravde, nego ljubav. Sina nije vratio u očinsku kuću zakon, nego ljubav očeva koja je čekala. Dopustimo da nas obuzme ta pomirbena ljubav Božja, ona je u nama kadra proizvesti učinke o kojima sada samo sanjamo: toliko željeno jedinstvo kršćana, poručio je biskup Gorski.

Predstavnik Srpske pravoslavne Crkve arhimandrit o. Danilo Ljubotina istaknuo je kako je velika odgovornost na kršćanima „sagledati slabosti jedni drugih i da primimo Kristov mir i Kristovo spasenje i da tako svjedočimo da smo njegovi učenici, da smo učenici Spasitelja našega Gospodina Isusa Krista".

Protojerej Kirko Velinski iz Makedonske pravoslavne Crkve uputio je na znakovitost molitve Očenaša, koja je mala i jako jednostavna, „ali sadrži sve ono što trebamo raditi". Sama riječ „Oče": tako se svako dijete obraća svome ocu. Mi se Bogu molimo dječjim povjerenjem, jer je On s nama blizak. Kao sunce on izljuje svoju toplinu i dobrima i lošima, jer Bog je ljubav, Bog je milost, Bog je praštanje, briga, nada, radost. Druga riječ „naš": svi smo djeca jednoga Oca. Bogu su svi jednaki, mi smo obitelj i Njegova ljubav prema nama je bezgranična, on želi da ljubimo jedni druge, kao braća i sestre i to što za sebe tražimo u molitvama da tražimo i za druge, rekao je te zaključio „možda mi nismo krivi zbog podjele, ali mi danas imamo odgovornost za uspostaviti to jedinstvo, a to najbolje možemo učiniti molitvom".

Predstavnik Reformirane kršćanske Crkve u Hrvatskoj Branimir Bučanović podsjetio je na tradiciju Reformirane Crkve koja na ovim prostorima djeluje neprekidno od 16. st. „Reformacija je pokrenula pokret duhovnosti koja je temeljena na Svetom pismu koji promiče biblijski narod koji je na narodnome jeziku i potaknula je da ljudi mogu slaviti Boga na svom narodnom jeziku", rekao je. Osvrnuvši se pak na ekumenizam, istaknuo je kako on treba biti mogućnost da različiti kršćani, različite Crkve zajedno svjedoče temeljne istine. Iznio je primjer reformiranih kršćana iz Luga koji su sačuvali sliku danas poznatu kao Gospa Aljmaška te ju predali katolicima.

Tako su na ovim našim prostorima pokazali da mogu poštovati i uvažavati svoje različitosti i njegovati svoje posebnosti. I to je smisao ekumenizma, jer smisao ekumenizma nije fuzija, prozelitizacija, nije dogmatika i uvjeravanje drugoga kako smo mi baš u pravu a drugi nisu, nego da na zajedničkoj platformi, platformi kršćanske vjere promičemo zajednički sustav vrijednosti, rekao je

Bučanović.

Starješina Baptističke Crkve u Zagrebu Momir Blažek upitao je: „Ako smo mi u miru s Bogom, zašto pozivamo na pomirenje? Jesmo li u miru, ako pozivamo na pomirenje?” Upozorio je kako „mi poziv na mir gledamo vrlo osobno, no to je poziv na mir koji nadilazi svaki razum, svake granice”. No, mi gledamo mir koji je potreban nama osobno, koji je potreban da me smiri u mojim problemima, situacijama, trebam Boga da me utješi, da me liječi. Pitanje koje vrlo direktno, i osobno, no na koje trebamo odgovoriti: bi li došao u Isusov zagrljaj kada bi vidio da u taj isti zagrljaj ide netko tko mi nije drag, s kim nisam u miru, bez obzira radi li se o susjedu, rođaku, bračnom partneru, rekao je te pozvao okupljene da „mi budemo ti koji ćemo pronesiti pomirenje, da neću morati doći na ekumenski skup da bi ljudi vidjeli da sam ja za mir, za Krista, nego da to bude vidljivo svakome u mojoj obitelji, na mom poslu, mojim susjedima, da smo mi ti koji pronesimo Kristov mir tamo gdje mira nema, tamo gdje je mir potreban”.

Na kraju molitve na ukrasnoj svijeći zapaljeni su lampioni te su predani predstavnicima kršćanskih Crkava i zajednica, da kao poslanici umjesto Krista nose to svjetlo u svijet, onamo gdje tama svađe, razdora, raskola otežava zajedničko svjedočenje.

Početak Svjetske molitvene osmine u Osijeku

Osijek, 18.1.2017. (IKA) - Svjetska molitvena osmina za jedinstvo kršćana počela je 18. siječnja u Osijeku u retfalačkom prostoru Reformirane kršćanske (kalvinske) Crkve gdje su predstavnici kršćanskih Crkava, vjernici i redovnice sestre naše Gospe s područja župe Uzvišenja sv. Križa molili i pribivali bogoslužju uz ovogodišnje geslo „Pomirenje – Ljubav nas Kristova obuzima” (2 Kor 5, 14-20). U organizaciji Ekumenske koordinacije osječke regije s predsjedateljem dr. Antunom Japundžićem, članom Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog, molitveni hod u Osijeku traje do 25. siječnja, a dobrodošlicom je prvi susret otvorio Darko Turšić, tajnik Ekumenske koordinacije osječke regije te pastor Reformirane kršćanske (kalvinske) Crkve u Kotlini. Uvodeći u bogoslužje Petar Sen, župnik crkvene općine u Hrastinu, zahvalio je Bogu za zajedništvo kršćana koje je počelo pjevanjem psalma na mađarskom jeziku „Zahvaljujte Jahvi jer je dobar, jer je vječna ljubav njegova!” (Ps 118, 1) uz klavijaturnu pratnju Ilone-Hedvig Anđel, župnice crkvene općine Osijek-Retfala Reformirane kršćanske (kalvinske) Crkve.

Naglašavajući kako je Gospodin Isus umro na križu za svakoga te da zbog nevjernosti čovječanstva nikad nije dovoljno ponavljati 'umro je za svakoga', Sen je (uz prevođenje svetih tekstova sa mađarskog na hrvatski jezik) počeo Službu riječi novozavjetnim Pavlovim tekstom Korinćanima, ujedno geslom ovogodišnjih ekumenskih susreta u nas i svijetu, napominjući kako je riječ o građi za ovogodišnju SMO koju su priredila braća predstavnici Crkava u Njemačkoj jer se 2017. obilježava 500. obljetnica reformacije. "Neću u propovijedi govoriti o reformaciji već o lošoj strani reformacije, podsjećajući na vrijeme vjerskoga rata s ciljem istrebljenja kršćana prije pet stotina godina kada onaj tko nije prešao na muslimansku vjeru nije morao plaćati porez osvajačkom imperiju. Neću i ne govorim o muslimanima danas, nego o lošim muslimanima koji iskrivljuju vjeru i Kuran i moliti nam je da toga i svjetskih ratova ne bude. I u reformaciji je bilo onih koji su iskrivili Riječ Božju, Sveto pismo i oskvrnuli Božje djelo... Vjerujemo u Boga, u Evanđelje i ne trebamo se brinuti za ono što nije od Boga jer ono će svakako biti uništeno bez

Boga... Vidjeti nam je lijepu stranu ekumene i 'liturgija koja se razlikuje u Crkvi neće pokvariti jedinstvo u Crkvi, ako je duša i srce u Kristu'. Molimo li u svakodnevici za jedinstvo kršćana? Molimo li u svojoj osami, nutrini, u tišini srca za jedinstvo kršćana", kazao je Sen te propovijed zaključio pozivom na vjernost Kristu, svjedočenje vjere i traženje istine u Svetom pismu uz vodstvo Duha Svetoga, poručujući: "Bog je od početka do danas isti, mi se mijenjamo i svaka generacija mora učiti o ekumenizmu, kako je temeljni kamen Crkve, Glava, Put, Istina i Život - Isus Krist, Krist koji je pobijedio smrt da svjedočim(o) o njemu. Shvatimo kako mi imamo putovnicu, putovnicu u srcu, državljanstvo nebesko. Kao takvi ostanimo u zajedništvu, ljubimo jedni druge, radujemo se jer imamo vjeru."

U prvom ovogodišnjem ekumenskom susretu u Osijeku sudjelovali su, uz spomenute domaćine, predstavnici kršćanskih Crkava: retfalački župnik i župni vikar župe Uzvišenja sv. Križa vlč. Ivica Martić i Robert Almaši, zatim protojerej-stavrofor Ratimir Petrović, arhijerejski namjesnik Srpske pravoslavne Crkve, član prezbitarija Evangeličke Crkve Samir Vrabec, pastor pripravnik Baptističke Crkve Josip Dobutović, rimokatolički župnik župe sv. Ćirila i Metoda Alojz Kovaček, a u ime Visokog evanđeoskoga teološkog učilišta (ETF Osijek) obratio se nazočnima te u molitvenoj nakani sudjelovao je prof. dr. Peter Kuzmič. Naposljetku je svima zahvalio Petar Sen, osobito pohvaljujući rimokatoličke redovnice retfalačke župe i vjernike za svakogodišnje sudjelovanje, dok je župnica Anđel istaknula radost zbog iskrenog zajedničkoga okupljanja uz Božju riječ koje je nastavljeno druženjem na čajanci uz domaće kolače u Mađarskom kulturnom društvu Nepkor koje u Retfali, uz kalvinsku crkvu, djeluje 71 godinu.

U Rijeci započela Molitvena osmina za jedinstvo kršćana
Rijeka, 18.1.2017. (IKA) - U svetištu Majke Božje Trsatske prigodnim molitvenim programom službeno je 18. siječnja započela Molitvena osmina za jedinstvo kršćana. Pozdravnu riječ uputio je gvardijan franjevačkog samostana na Trsatu i čuvar Svetišta fra Antun Jesenović, dok je ispred Ekumenskog odbora Grada Rijeke predstavnike Katoličke, Baptističke Crkve, Makedonske pravoslavne crkvene općine te nazočne vjernike pozdravila tajnica Odbora Ana Marija Antunović. U glazbenom dijelu nastupio je združeni zbor mladih iz različitih zajednica. Temu i program Osmine u Rijeci najavila je Melani Ivančević iz Udruge „Mladi za Krista”.

„Slušajući ove divne zvukove gitare i prekrasne riječi koje slave našega Gospodina na makedonskom jeziku sjetila sam se riječi Svetog pisma koje kaže kako je dobro i milo kao braća i sestre živjeti. To je cijelo nastojanje ekumenske molitvene osmine – da budemo jedno. Da budemo jedno u Gospodinu. To je potencijal i zadaća Ekumenskog odbora Grada Rijeke". Zadaća svih je u Rijeci širiti ekumensko ozračje, jačati duh bratstva i duh sestinstva među rimokatolicima, pravoslavcima, protestantima do te mjere da se ovdje ili bilo gdje osjećamo domaće, kao kod kuće, rekla je Ivančević.

„S tim ciljem sastajemo se 21 godinu. Do sada smo puno toga postigli, ali još puno toga je pred nama. Zato budimo otvorena srca i ove godine u ekumenskoj molitvenoj osmini i oslušujemo što nam Gospodin stavlja na srca, koja je zadaća ove godine pred nama, što nam je činiti." Ovogodišnji program Molitvene osmine pripremila je vijeće Crkava u Njemačkoj pod geslom: „Pomirenje - Kristova nas ljubav obuzima" (2 Kor 5,14-20). Prekrasni su iskoraci učinjeni ako gledamo na većoj razini - sastanak pape Franje i patrijarha

Kirila, odlazak pape Franje u Švedsku u luteransku katedralu. To su sve veliki događaji koji bi nas trebali motivirati i izmirivati da se svakodnevno sastajemo i živimo ekumenu, poručila je Ivančević. „Ono što se sad događa u ovome tjednu simbol je toga zajedništva jer su predstavnici kršćanskih zajednica tu da posvjedoče da je važno da smo zajedno i fizički i u molitvi, da se posjećujemo. Ali gledajte, želim vam reći nešto što je važno. Važno je da vi vjernici, mi vjernici osjetimo da je to naš zajednički poziv – sastajati se, moliti zajedno jer ako to ostaje kao želja na razini kršćanskih predstavnika, a ta se želja ne rodi među svima nama onda će to biti samo nešto što ćemo mi iz nekog običaja nastaviti. Važno je kako se gledamo, vidimo li jedni u drugima braću i sestre, vidimo li da smo jedni jer vidimo da nas više stvari povezuje i spaja pa vjerujem da svi oni koji su skloni ekumenizmu i koji njeguju to zajedništvo reći će 'da' – ti si moj brat, moja sestra. Krist je taj koji nas ujedinjuje.”

Podsjetila je da kršćani ove godine obilježavaju 500. obljetnicu reformacije na osnovu koje je i pripremljena ova Molitvena osmina. „Zanimljivo je što je Papa sam rekao vezano uz reformaciju. Nije poanta da se slavi crkveni raskol, nego ono što je Papa rekao. Rekao je da sa zahvalnošću priznajemo da je reformacija omogućila da Sveto pismo bude više u središtu života Crkve.”

Istaknula je da ekumene nema bez fizičkog susreta i zato je važno da ovaj tjedan i ove dane koji su pred nama iskoristimo da se nađemo, da dođemo jedni drugima, vidimo se, čujemo, zagrlimo. Završila je riječima da smo dio nečeg većeg. Molitvena osmina se događa u cijelom svijetu i ovo jedinstvo se događa na mnogim mjestima te bi svi trebali jedni druge gledati kao braću i sestre.

Susret je zaključen pjesmom mladih i završnom riječi Ana Marije Antunović, koja je u ime Ekumenskog odbora još jednom zahvalila svima na dolasku.

Proglas 1045. feste sv. Vlaha

Parčevi štovatelji pozivaju se na sudjelovanje u proslavi zaštitnika Dubrovnika i Dubrovačke biskupije

Dubrovnik, 19.1.2017. (IKA) - U proglasu 1045. feste sv. Vlaha upućenom „svekolikom puku Grada, biskupije, domovine, svijeta i štovateljima sv. Vlaha" kojim se Parčevi štovatelji pozivaju na sudjelovanje u proslavi zaštitnika Dubrovnika i Dubrovačke biskupije, piše:

„Grad i njegov sklad čine Dubrovnik. Kuće i palače, kule i tvrđave, vrata i mostovi s velebnim gradskim mirima obrana su slatkoj slobodi. Stradun, Prijeko i ulicu Od puča uokviruju palače koje govore otmjenošću jedinstvene ljepote. Dobro raspoređene gradske česme, strancima kao i domaćima jednako, besplatno nude hladnu, pitku vodu i dobrodošlicu u ovu pitomu Dubravu. Nad svim i u svemu, na početku i na kraju, stoji mili lik Sveca s Gradom na ruci. On je vertikala oko koje se plete povijest i život ovoga grada kao bršljan oko stabla”.

Nadalje se u proglasu podsjeća kako su u minuloj Jubilarnoj godini o Parcu i njegovoj poveznici s Gradom govorili učenici, umjetnici i znanstvenici te proglas završava pozivom: „Ovom 1045. festom i osvježenoj memorijom još jače iskažimo svoju privrženost Parcu, te svi veliki i mali, stari i mladi – dođimo na Festu!”

Proglas, uz dubrovačkog biskupa Matu Uzinića, potpisuju ovogodišnji festanjuli - svetkovnici Feste kapetan Luko Šoletić i zanatlija Vlaho Violić, te rektor crkve Sv. Vlaha mons. Toma Lučić.

Izložba „Papa Franjo u Izraelu" darovana Hrvatskome katoličkom sveučilištu

Zagreb, 19.1.2017. (IKA) - Veleposlanica Države Izrael Zina Kalay - Kleitman svečano je 19. siječnja na Hrvatskom katoličkom sveučilištu predala izložbu fotografija „Papa Franjo u Izraelu" Hrvatskome katoličkom sveučilištu u trajno vlasništvo.

Na fotografijama je zabilježeno hodočašće pape Franje u Svetu zemlju od 24. do 26. svibnja 2014. povodom 50. obljetnice susreta pape Pavla VI. i patrijarha Atenagore u Jeruzalemu.

Svečanoj primopredaji izložbe nazočio je velik broj visokih uzvanika iz akademske zajednice, politike i diplomacije, sveučilišnih nastavnika i studenata Hrvatskoga katoličkog sveučilišta. Okupljenima se obratio rektor Hrvatskog katoličkog sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić, zahvalivši veleposlanici Države Izrael na daru riječima: „Danas smo se okupili zahvaljujući dobroti veleposlanice Države Izrael u RH koja me posjetila u prosincu s prijedlogom da izložbu slika, koja je okom kamere zabilježila posjet poglavara Katoličke Crkve pape Franje Državi Izrael u svibnju 2014. i koju su u Zagrebu, Zadru, Osijeku, Varaždinu, Đakovu i Splitu vidjeli brojni naši sugrađani, trajno daruje našem Sveučilištu. Bio sam i ostao radosno iznenađen ovom gestom i počašćen da je gospođa veleposlanica mislila na našu visokoškolsku i odgojnu ustanovu kao na dom ovoga spomena na posjet koji je potvrdio važnost odnosa Katoličke Crkve i židovskog naroda te koji je bio posjet mira, prijateljstva i poštovanja. ... Meni je jako važno da naši studenti, profesori i djelatnici u našim prostorima u kojima živimo i radimo budu okruženi ovim slikama. Želim da ih gledaju sa zanimanjem i da upijaju poruku koja iz njih isijava. A to je prije svega poruka susreta, utemeljenog na poštovanju, poruka traženja mira i u teškim životnim okolnostima, poruka važnosti zajedničkog života u različitostima, ali i poruka kako naša kultura i naša civilizacija ima svoje korijene u Jeruzalemu, tom svetom gradu i za Židove, kršćane i muslimane. Želim da im ova izložba približi i važnost i ljepotu Svete zemlje, Države Izrael, potakne u njima radoznalost za boljim upoznavanjem nama prijateljskog i bliskog izraelskog naroda s kojim nas povezuje puno više od onoga što bi smo ponekad pomislili. Želim da kroz ovu izložbu budu preneseni na sva ta mjesta upravo nadahnuti duhom pape Franje i da svi ovi susreti budu poticaj i njima za razne nove susrete.”

Veleposlanica Kalay-Kleitman kratko je opisala putovanje izložbe Hrvatskom te kako je nakon niza održanih izložbi u Hrvatskoj željela darovati fotografije da ne ostanu pohranjene u nekom depou, već da i dalje žive. Istaknula je kako je duboko promišljala kome darovati fotografije te da joj je nakon razgovora s rektorom Tanjićem bilo jasno da je Hrvatsko katoličko sveučilište pravo mjesto. „Zadovoljna sam što su ove fotografije postavljene na Hrvatskom katoličkom sveučilištu i što će ih moći vidjeti mladi ljudi, studenti te vjerujem da će ih njihovi prizori potaknuti da posjete Jeruzalem i Izrael. Fotografije i darovana izložba pripadaju sada Hrvatskom katoličkom sveučilištu, one će tu ostati nakon što ja više ne budem u Hrvatskoj. One su sada na pravom mjestu. Hvala vam što ste prihvatili moj dar!”

Rektor Tanjić predao je veleposlanici zahvalnicu Sveučilišta za darovanu izložbu. Glazbene točke izvela je studentica Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu Divna Šimatović. Postav izložbe bit će privremeno smješten u hodniku na drugom katu Sveučilišta.

Dan Policijske kapelanije u Požegi

Požega, 19.1.2017. (IKA) - Policijska kapelanija u Požegi proslavila je 19. siječnja spomendan svog zaštitnika sv. Vinka Pallottija. Tom prigodom vojni ordinarij Jure Bogdan predvodio je misno slavlje u crkvi Sv. Lovre. Na početku slavlja biskupa i sve nazočne policijske djelatnike na čelu s načelnikom PU Požeško-slavonske Dariom Dasovićem pozdravio je vojni kapelan Željko Volarić. Zahvalivši na pozdravnim riječima biskup je izrazio radost što je danas u Požegi na slavlju nebeskog zaštitnika te policijske kapelanije. Rado se prisjetio svoga boravka u Požegi u kolovozu prošle godine prigodom slavlja sv. Lovre, zaštitnika Požeške biskupije. Rekao je da mu je želja u prvoj godini svoje biskupske službe pohoditi sve kapelanije Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj te se susresti s vojnicima i policajcima na njihovim radnim mjestima.

U propovijedi je biskup Bogdan nazočnima najprije čestitao Dan Policijske kapelanije, poželjevši da im život njihova svetog zaštitnika "bude poticaj kako se živi kršćanska vjera, kako vjernici laici zajedno s hijerarhijom žive i svjedoče svoju crkvenost, izgrađuju živu Crkvu, kojoj je glavna svrha vječno spasenje čovjeka". Govoreći o sv. Vinku Pallottiju rekao je da "svako razdoblje iz povijesti Crkve iznjedri velikane duha koji obilježe svoje vrijeme, i koji ostavljaju duboke pozitivne tragove", ustvrdivši da je sv. Vinko Pallotti bio jedan od tih velikana duha, jedna od "zvijezda koje ne zalaze", kako je velikane duha nazivao poznati katolički publicist Ivon Ćuk. Potom je u kratkim crtama prikazao svečev život, naglasivši njegovo sretno djetinjstvo, svećeničku formaciju, a nadalje njegov zauzeti pastoralni rad koji je bio označen pobožnošću, molitvom i karitativnom djelatnošću u njegovu rodnom gradu Rimu, i u kojem je "osluškiavao bilo naroda, čitao znakove vremena, tražio najbolje načine kako ljude privesti Bogu", oslanjajući se "na vjernike koji su mu pomagali u misionarskom djelovanju", i nastojeći uvijek "uspostavljati dobar odnos s mladeži te njih organizirati u svom apostolskom djelovanju". Utemeljio je Društvo apostolskog života, redovničku zajednicu koja je uskoro dobila i svoj ženski ogranak te se poslije svečeve smrti proširila po svem svijetu. Završavajući propovijed biskup je pozvao nazočne na molitvu da Bog po zagovoru sv. Vinka i njima udijeli da i oni u svom zvanju svakoga susreću s poštovanjem i ljubavlju.

Nastavljen ekumenski molitveni hod u Zagrebu

Zagreb, 19.1.2017. (IKA) – Druga postaja 33. ekumenskog hoda zagrebačkim crkvama u sklopu Molitvene osmine za jedinstvo kršćana održana je u reformiranoj crkvi u Zagrebu u četvrtak 19. siječnja.

U nagovoru se domaćin vlč. Branimir Bučanović usredotočio na pročitani odlomak iz Matejeva Evanđelja o molitvi „Očenaša“ (Mt 6,1-15). Uvodno je istaknuo kako je razlog i ovoga okupljanja molitva, slavljenje Boga, veličanje Njegova imena, te „čitanje Riječi Božje, naviještanje Božje istine kako bismo tako ohrabreni, obnovljeni, osnaženi vjerom, učvršćeni u Božjim istinama živjeli i promicali vjeru, ne stidjeli se je. Za to nije potrebno biti savršen, nego je potrebno biti vjeran i predan“.

U Govoru na gori koji obrađuje mnoštvo teoloških tema, donosi i snažne moralne i društvene poruke, te Isusovu pouku i govor o molitvi.

Isus je bio čovjek molitve: u različitim okolnostima, na različitim mjestima poučavao je svoje učenike riječima i primjerom o tomu kako i što moliti. Molitva je kao disanje ljudske duše, molitvu bismo mogli opisati kao krilo na zrakoplovu. Bez molitve nema duhovnog života, a onaj tko

se ne moli nije duhovno živ. Nasuprot tomu oni koji žele biti duhovno živi, duhovno obnovljeni učvršćeni i ojačani u vjeri imati duhovnu energiju i snagu u svom svakodnevnom životu trebaju biti ljudi molitve, rekao je Bučanović, te podsjetio kako nas u tom smislu Sveto pismo potiče na molitvu, ali nas upućuje i na uvjete ispravne molitve, što nalazimo u Isusovim riječima.

Isus naglašava važnost trajne molitve. On ne govori da se ne treba moliti na ulicama, nego govori protiv licemjerja, govori kako oni koji mole zbog toga da budu uočeni, a u svome srcu su daleko o vjere, Boga i stvarne molitve takvi ne bi trebali biti, posvijestio je. U osvrtu na samu molitvu Očenaša podsjetio je kako je taj oblik moljenja prisutan među svim kršćanima „svi molimo doslovno tim riječima tu molitvu kako je izrekao Isus“.

Početak molitve želi nam reći kako je Bog naš nebeski Otac. Ne može se prenatragovati činjenica Boga Stvoritelja kao Oca. Kroz ovo nam se želi posvijestiti kakav je naš Bog: on nas prihvaća, voli do te mjere da je poslao svoga sina da umre za nas i naše spasenje. I zapravo to je snažna poruka koju nam donosi evanđelje i kršćanstvo: kršćanstvo je vjera ljubavi. Ova molitva nas potiče da budemo ljudi koji ćemo hvaliti, slaviti, veličati Božje ime, poručio je Bučanović.

U toj prigodi okupljenima su se obratili predstavnici kršćanskih Crkava i zajednica. U ime Evangeličke crkvene općine Zagreb riječ pozdrava uputio je predsjednik Zlatko Šurina. Vlč. Danijel Dukić, član Povjerenstva za ekumenizam i dijalog Zagrebačke nadbiskupije, rekao je: „Veliko su obogaćenje ovi dani Molitvene osmine kada susrećemo i upoznajemo kršćane u različitosti, jer u toj različitosti prepoznavamo kako je tijelo Kristovo raznoliko, a svaki dio je potreban da bi tijelo bilo cjelovito, da bi moglo vršiti svoju funkciju. Neka nas plodovi ovog susreta još više ujedine i ovi dani molitve osposobe da i u danima kad prođe ova osmina svaki susret koji se opet između nas dogodi bude susret u ljubavi i zajedništvu i da tako ispunimo Isusovu čežnju za Crkvom za zajednicom koja će moći reći da je njegovo tijelo“.

Povjerenik za ekumenizam i dijalog Sisačke biskupije Branimir Motočić prenio je pozdrave predsjednika Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog sisačkog biskupa Vlade Košića, te istaknuo: „Ono što čovjeka, kršćanina veseli je duhovno stanje u kojem se nalaze svi Kristovi vjernici ovih tjedan dana. To je ono što smo i danas osjetili, je da je molitva ono što nas doista čini vjernikom kada nas povezuje s Bogom na ispravan način nas povezuje i s drugim ljudima“. Potaknuo je prisutne da se zauzmu protiv psovke. „Kao kršćani uzimimo kao osobni životni projekt borbu protiv psovke, da se ime Božje sveti, da činimo ono što molimo u Očenašu“.

Predstavnik Srpske pravoslavne Crkve protojerej stavrofor Slobodan Lalić podsjetio je kako Bog poslavši Sina svoga u svijet nije ga nazvao prvosvećenikom, ni pastirom, ni prorokom ni carem, ni gospodarom, iako bi mogao, već „mu je dao ime šire od svih tih imena, nazvao ga je Spasitelj, jer Isus je naš Spasitelj i naše Spasenje, Onaj koji nas je pomirio s Bogom i nama dao službu pomirenja. Neka bi Gospodin dao da živeći riječi molitve Očenaša i mi susrećemo jedni druge ne samo tijekom ovoga hoda, već tijekom cijele godine“.

Predstavnik Makedonske pravoslavne Crkve protojerej Kirko Velinski podsjetio je kako je svim kršćanima isti temelj i isti cilj. „I zaista imamo zbog čega i večeras i cijeli tjedan i godinama koje slijede biti neumorni u molitvi za jedinstvo, jer to je Božja volja, a vjerujem duboko i svakoga kod nas“.

Okupljene vjernike pozdravio je i predstavnik Inicijative „40

dana za život". Valja naglasiti da je ta inicijativa sama po sebi ekumenska, a po dolasku u Hrvatsku podršku su joj dale upravo Katolička Crkva i Reformirana Crkva. Volonter Zvonimir u duhu pročitanoj odlomka iz Evanđelja posvjedočio je što znači ispravno moliti na ulici, te vjernike pozvao da podrže inicijativu od 1. ožujka kada kreće novi ciklus 40-dnevne molitve.

U toj prigodi o ekumenskim nastojanjima esperantista govorila je potpredsjednica Međunarodne udruge katolika esperantista Marija Belošević. Udruga je nastala godine 1910. a od svojih početaka je imala i ekumenska nastojanja, što se intenziviralo posljednjih pedesetak godina. Tako se od godine 1968. u suradnji s Kršćanskom međunarodnom esperantskom udrugom, koja uglavnom okuplja esperantiste reformirane tradicije, svake 2-3 godine organiziraju ekumenski kongresi, od kojih je onaj godine 2001. održan i u Zagrebu. Ostvareno je i više zajedničkih izdanja poput Biblije i molitvenika-pjesmarice „Adoru". Belošević je istaknula kako se ove godine obilježava 100 godina od smrti inicijatora esperanta, a ta je obljetnica uvrštena na UNESCO-v popis, pa je i ovo prigoda progovoriti o nastojanjima esperanta. Na kraju je na esperantu pročitala „Molitvu sv. Franje".

U ime zagrebačkoga gradonačelnika molitveni skup pozdravio je Dan Đaković. Podsjetio je kako su ekumenske osmine „prilika za gledanje u prošlost i zahvalnost za sve zidove koje smo uspjeli srušiti i sve mostove koje smo uspjeli izgraditi, kako među osobama tako i institucionalno. Ovo je važna prigoda da hrabro zajedno gledamo u budućnost". U tom je smislu naglasio kako je potrebno hrabro, u vjeri držeći za ruku Gospodina ne okretati glavu od rana koje i sami imamo i koje imaju naši bližnji, a koje nam je nanijela prošlost. „500. obljetnica reformacije i novi vjetrovi koji pušu, i općenito stanje svijeta od nas traži stav spremnosti da gledamo u naše vlastite rane i da u okvirima Molitvene osmine, kao i uvijek molimo milost, ulje Duha Svetoga za pomazanje tih rana, jer jedini je to put naprijed, a svi eventualni izazovi nikada ne smiju zasjeniti sve ono dobro koje smo zajednički sagradili i sačuvali". Pjevanje je animirao zbor Reformatus, a na orguljama pratio Javor Valjak. Susret je završio zajedničkim agape.

Biskup Škvorčević primio stručnjake za europske projekte

Požega, 20.1.2017. (IKA) - U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 20. siječnja Draganu Luciju Ratković Aydemir, direktoricu agencije Muze d.o.o. savjetovanje i upravljanje u kulturi i turizmu iz Zagreba te Senku Horvat, direktoricu PANORE – Regionalne razvojne agencije Požeško-slavonske županije sa suradnicima. Na susretu je bio i Ivica Žuljević, prepošt Stolnog kaptola sv. Petra. Razgovarali su o mogućnostima aplikacije projekta obnove kaptolskog Staroga grada u Kaptolu čije ostvarenje bi poduprla Europska unija. Biskup je predstavio svrhu za koju bi služio obnovljeni Stari grad, prvenstveno za smještaj arhivske građe i starih knjižnica iz župa Požeške biskupije a obnovljena crkva za potrebe bogoštovlja i organiziranje priredbi sakralno-kulturne naravi. Prepošt Žuljević prikazao je dosadašnje radove na izradi dokumentacije potrebne za obnovu navedenog zdanja. Direktorica Ratković Aydemir će uskoro izraditi projekt koji će smjestiti Stari kaptolski grad u povijesno-kulturni ambijent požeškoga kraja i predstaviti njegovu korisnost u identitetskom smislu, što bi ga učinilo turistički i gospodarski zanimljivim.

Proslava sv. Fabijana i Sebastijana u Otočcu

Otočac, 20.1.2017. (IKA) - Na blagdan sv. Fabijana i Sebastijana, suzaštitnika župe Otočac i zaštitnika Gacke doline, te Dana Grada Otočca svečanu koncelebriranu misu predslavio je gospičko-senjski biskup Zdenko Križić u suslavlju s umirovljenim biskupom Milom Bogovićem i generalnim vikarom biskupije i otočkim župnikom i dekanom mons. mr. Tomislavom Šporčićem, te više svećenika iz dekanata i biskupije. Ceremonijar je bio biskupov tajnik vlč. Mišel Grgurić.

Za Boga nema ništa slučajno, jer kada on nekoga predvidi za neko poslanje onda to izvede na način samo Bogu moguć, rekao je biskup u propovijedi. Za sv. Fabijana zna se da je hrabrio kršćane u progonstvu, obilježavao grobove mučenika i njihova tijela prenosio na sigurno mjesto gdje su ih kršćani mogli pohađati i na grobovima mučenika moliti i njihovu se zagovoru utjecati. Na kraju je i sam uhvaćen i optužen kao kršćanin, a nakon što je odbio ponudu da se odrekne Krista u zamjenu za život, zatvoren je i tako ostavljen da umre od gladi, bez hrane i vode. Glavna poruka je poruka vjere, odnosno dubokog iskustva Krista, što je dalo svetom Fabijanu snagu da za Krista dade svoj vlastiti život. Fabijanovo mučeništvo je posljedica njegove vjere u Boga, u uskrnuće i život vječni, naglasio je biskup.

Mučeništvo kršćana ostavljalo je snažan dojam i na one koji nisu bili kršćani. Njihova smrt u vedrini i ljubavi nije ostavljala nikoga ravnodušnim. Oni su bili ohrabrenje ali i poziv drugim kršćanima da svoju vjeru ne žive osrednje i da i odnos s Isusom ne bude površan i mlak. Ta vjera ne daje pravu životnu snagu. Pravi kršćani su progonjeni i ubijani a da nisu nikome činili zlo. Naprotiv, sve su voljeli. Ubijani su samo zbog njihove vjere u Isusa. Mučeništvo se nije željelo ili podnosilo iz inata ili prkosa, iz mržnje ili prezira, prema nekom tko je bio drugačiji. Takvi mučenici ne bi bili nikakvi uzori i njihovo mučeništvo bi bilo zbilja nesmisleno. Mučeništvo je plod dubokog iskustva Boga i ljubavi prema Isusu. Oni kojima je nedostajalo to jače iskustvo Isusa nisu izdržali. Zato je i bilo dosta onih koji su se odrekli Isusa, ili bar to riječima učinili, jer ih je strah nadvladao, kazao je biskup Križić.

Mučeništvo kršćana nije, nažalost, stvar prošlosti, stvar nekih davnih vremena. Ima i danas mnogih kršćana koji su ubijani i mučeni samo zato što su kršćani. Itekako im je potrebna naša solidarnost, naša molitvena blizina i podrška da izdrže i da se ne iznevjere Kristu. I oni su danas sjeme novih kršćana. Svi znamo iz iskustava kako je lako žrtvovati se za one koje volimo. Jednostavno imamo i potrebu da za takve jednostavno nešto činimo, da im nešto darujemo. Ali kad nedostaje ljubavi, onda je sve teško, onda ni jedna žrtva nema smisla, onda vlada indiferentnost, hladnoća ili inat. Tamo gdje je prava vjera, nužno mora biti i žrtva, odnosno križ. Nužno mora biti i određeno mučeništvo. Isus je to jasno rekao svima koji žele biti njegovi učenici "Tko želi ići za mnom neka uzme svoj križ". Drugim riječima to znači: "neka se trudi živjeti ljubav". Prave ljubavi bez križa nema. Tko hoće svoj život spasiti u smislu izbjegavanja svega onoga što je naporno, što je teško, izgubit će život. Tko misli život spasiti grabeći samo za sebe i zatvarajući srce siromasima i patnicima, izgubit će ga. Srce koje se zatvara u sebe, ono si gradi grobnicu i živo se zakopava, zaključio je biskup Križić blagdanskim propovijed.

Euharistijsko slavlje animirao je crkveni zbor "Sv. Cecilija" predvođen s. Ljubomirom Lešić, a za orguljama bila je prof. Branka Bernardi.

Susret biskupa Uzinića s djelatnicima u medijima

Dubrovnik, 20.1.2017. (IKA) - Na redovitom godišnjem susretu dubrovačkog biskupa Mate Uzinića s djelatnicima u medijima u petak 20. siječnja u dvorani sv. Ivana Pavla II. u Dubrovniku, a ususret spomendanu sv. Franje Saleškog, zaštitnika novinara i pisaca, okupili su se novinari, fotografi i snimatelji medija koji prate djelovanje Katoličke Crkve na području Dubrovačke biskupije. Biskup Uzinić zahvalio je novinarima na njihovu redovitom praćenju događaja u Dubrovačkoj biskupiji, posebice na praćenju protekle Godine sv. Vlaha i Godine milosrđa, rekavši kako su novinari „u toj godini bili izuzetno milosrdni prema nama u Dubrovačkoj biskupiji" odnosno „jer ste prenosili naše poruke milosrđa, jer ste nas pratili i uvažavali, jer ste bili otvoreni i dobronamjerni prema nama". Biskup je najavio i temu poruke pape Franje za 51. svjetski dan sredstava društvenog priopćavanja "Ne boj se, jer ja sam s tobom" (Iz 43, 5). Komunicirati nadu i povjerenje u našem vremenu", a koja će za koji dan biti u cijelosti objavljena te je uputio novinare da je svakako pročitaju. To je doista pravo poslanje vas novinara, dodao je biskup, jer ako svoje djelovanje budete vršili na taj način da komunicirate nadu i povjerenje ovo naše društvo, a i Crkva, bit će bolji.

Dubrovački biskup najavio je i da će središnje misno slavlje 1045. feste sv. Vlaha predvoditi mons. dr. Egidije Ivan Živković, biskup Željeznog u Austriji, te ga kratko predstavio. Najavio je i da će trodnevlje uoči svetkovine sv. Vlaha ove godine predvoditi, kako to ide po tradicionalnoj izmjeni, dijecezanski svećenik i to župnik župe sv. Nikole u Čilipima don Josip Barišić.

Na novinarske upite koji su proteklih dana dolazili vezano uz procesiju sv. Vlaha i postavljanje filmske scenografije „Robin Hood: Origins" na Stradunu, dubrovački biskup kazao je kako je s tim upoznat te istaknuo kako se on kao dubrovački biskup ne želi postavljati kao netko tko može odlučivati o tome što će Grad činiti, osobito što festa nadilazi kompetencije njega kao dubrovačkog biskupa jer se radi o zaštićenoj kulturnoj baštini. Zato je uputio organizatore da traže dozvolu od nadležnih odnosno Ministarstva kulture. Obećano je da će dva uvjeta, da scenografija ne ometa procesiju i da vjernici koji će procesiju pratiti sa strane imaju dovoljno prostora, biti ispoštovana.

„Nisam ni ja previše sretan zbog toga, ali smatram da ako želimo, a trebamo to željeti, očuvati postojeću kulturu također trebamo biti otvoreni novim kulturnim ponudama, a filmska industrija je jedna od njih, i to trebamo poštovati. U svakom slučaju treba nastojati oko toga da jedni ne smetamo drugima". Novinari su poznati i s porukom dubrovačkog biskupa štovateljima sv. Vlaha u domovini i inozemstvu. Za uspomenu na susret novinari su napravili zajedničku fotografiju s dubrovačkim biskupom te nastavili druženje na skromnom domjenku.

Kardinal Bozanić primio predsjednika i potpredsjednika Matice hrvatske

Zagreb, 20.1.2017. (IKA) - Zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić primio je u petak 20. siječnja u Nadbiskupskom dvoru u Zagrebu akademika Stjepana Damjanovića, predsjednika, i dr. Stipu Boticu, potpredsjednika Matice hrvatske. Susretu je uz kardinala Bozanića nazočio biskupski vikar za laike i moderator Nadbiskupskog duhovnog stola mr. Marko Kovač, izvjestio je Tiskovni ured Zagrebačke nadbiskupije.

Ukop vlč. Stjepana Bradice

Đelekovec, 20.1.2017. (IKA) - Vlč. Stjepan Bradica, umirovljeni svećenik Varaždinske biskupije, koji je preminuo u utorak 17. siječnja u Svećeničkom domu u Varaždinu u 80. godini života i 54. godini svećeništva, pokopan je u petak 20. siječnja u Đelekovcu u Ludbreškom dekanatu, u župi kojoj je posvetio čitav svoj radni svećenički vijek. Misu u župnoj crkvi Uznesenja BDM i sprovedni obred na mjesnom groblju predvodio je varaždinski biskup Josip Mrzljak u zajedništvu s umirovljenim vojnim biskupom i Bradičinim rođakom mons. Jurjem Jezerincem te 35 svećenika, uz sudjelovanje ožalošćenih članova obitelji, prijatelja i mnogobrojnih vjernika.

U propovijedi je biskup Mrzljak okupljene upoznao sa zapisom u dnevniku krašičkoga župnika Vranekovića iz 1959. godine u kojem stoji: „Danas je na biciklu unišao i izišao Stjepan Bradica koji je prije nekoliko dana došao iz vojske i sada ide u bogosloviju. Eminencija radostan da ga je mogao primiti. Začudno je to: Svi gotovo, koji su s plemenitom nakanom dolazili ovamo, sretno prodoše. Ovom mladiću sigurno je trebala duhovna injekcija - i dobio ju je!" Biskup Mrzljak kazao je kako je ta injekcija od blaženog Alojzija Stepinca zasigurno ohrabivala Stjepana na putu prema svećeništvu i krijepla ga kroz cijeli njegov život, osobito kroz posljednje godine koje je podnosio strpljivo i bez prigovora noseći svakodnevnii teret križa nemoći i bolesti. Zaželio je svima da promišljanje o njegovu životu bude na obogaćenje jer je bio propovjednik, ne toliko riječima, nego svojim životom. Osobito u današnje vrijeme kada se govori o injekcijama koje bi trebale prekinuti ljudski život u teškim bolestima, mi se spominjemo kako se duhovnom injekcijom može nositi i križ. Vidite kako te injekcije mogu biti različite: jedna daje snagu za život, a druga se boji života i križa, primijetio je biskup te svima zaželio da im Bradičin životni primjer bude duhovna injekcija za kršćanski život.

Na kraju mise riječi oprostaja i zahvale uputili su domaći župnik vlč. Marijan Horvat, potom vlč. Branko Tomašić kao domaći sin župe, uime kolega svećenika vlč. Drago Bosnar, Branko Vlah uime župne zajednice Đelekovca te biskup Jezerinac.

Župnik Horvat podsjetio je okupljene na njegov životni i svećenički put. Vlč. Bradica rođen je 14. kolovoza 1937. godine u mjestu Jezerine u župi Gornje Prekrižje, u obitelji Jurja i Katarine rođ. Vergot koji su imali još dvije kćeri, Dragicu i pok. Vericu. Nakon školovanja u rodnoj župi, nastavio se školovati u Zagrebu za svećeničko zvanje. Za svećenika je zaređen u zagrebačkoj katedrali 1. prosinca 1963. godine. Imenovan je župnikom u Đelekovcu na području današnje Varaždinske biskupije, te je na toj službi bio sve do umirovljenja zbog bolesti 1996. godine. Također je od 1965. do 1976. godine upravljao susjednom župom Drnje.

Nakon umirovljenja neko je vrijeme živio u Đelekovcu, no zbog uznapredovale bolesti, zbog koje se teže kretao te je posljednjih godina bio i u invalidskim kolicima, preselio se 2007. g. u varaždinski Svećenički dom, gdje je 2013. godine proslavio i zlatomisnički jubilej. Župnik Horvat istaknuo je kako o pokojnom Stjepanu može reći onoliko koliko i o sv. Stjepanu: malo je zapisano, ali je mnogo ostalo u srcima. Domaći sin Tomašić, zaređen 1992. g., zahvalio je pokojnom župniku što je nakon 150 godina njihova župa dobila duhovno zvanje kazavši kako je to bila zasluga i njegovih molitava i žrtve. Prisjetio se kako je u teškim vremenima za Crkvu imao brižan pristup prema svakom župljaninu i svakom čovjeku, noseći u srcu radost i veselje te dobrotu i skrb za svoje župljane. Vlč. Bosnar naglasio je

kako je pokojnog Stjepana doživljavao kao velikog i odanog prijatelja, jednostavnog i iskrenog čovjeka, koji je u svojoj duhovnosti imao mnogo odlika svetoga Franje zbog kojih je dugi niz desetljeća mogao podnositi i tjelesno trpljenje. Branko Vlah u ime župne zajednice istaknuo je kako su se zbog njegove bolesti morali prerano oprostiti od župnika čije je nesebično služenje župi ostavilo jasan svijetli trag, na čemu je zahvalio. U župi Đelekovec ostavio je neizbrisiv trag kao marljiv, skroman i požrtvovan župnik, koji je okupljao i obnavljao živu Crkvu, a brižno je i svjesno skrbio i o crkvenim dobrima. Tijekom njegova upravljanja župom u više je navrata obnavljana župna crkva, obnovio je i mjesnu kapelu Sv. Florijana, a obnovu je doživio i župni dvor.

Biskup Jezerinac napomenuo je kako pokojni Bradica potječe iz "doline kardinala" koja je dala velik broj zvanja. Svi smo ga poznavali kao dobrog i plemenitog svećenika i svaka njegova gesta i govor bili su odraz ljubavi i duboke povezanosti s Isusom Kristom. U ime obitelji zahvalio je Varaždinskoj biskupiji na čelu s biskupom Mrzljakom na pruženoj njezi u posljednjim godinama života. Nakon mise oproštaj je zaključen sprovodnim obredom i ukopom na mjesnom groblju u Đelekovcu.

Ekumensko molitveno bogoslužje u Splitu

Split, 20.1.2017. (IKA) - „Započeo je Svjetski molitveni tjedan za jedinstvo kršćana. Pridružujemo se moliteljima diljem svijeta, kršćanima vjernicima različitih konfesija koji se okupljaju na zajedničku molitvu Trojedinom Bogu za jedinstvo svih koji vjeruju u Krista. A Kristova želja je da svi budu jedno“, kazao je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić predvođeci misno slavlje u petak 20. siječnja u katedrali Sv. Dujma. U središnjoj molitvi za jedinstvo kršćana u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji sudjelovalo je, uz nadbiskupa i pastoralnog vikara Splitsko-makarske nadbiskupije mons. Nediljka Ante Ančića, sedam svećenika, redovnice, bogoslovi i vjernici laici. Nadbiskup je održao homiliju o geslu ovogodišnje ekumenske molitve: „Pomirenje – Ljubav nas Kristova obuzima“. Riječi su to apostola Pavla iz Druge poslanice Korinćanima.

Nadbiskup je podsjetio da se ove godine obilježava pet stotina godina reformacije (1517.), te da je molitvene tekstove za Svjetsku molitvenu osminu pripremila Radna zajednica kršćanskih Crkava u Njemačkoj, zemlji iz koje je počeo zapadni raskol u kršćanstvu. „Polaze od te žalosne činjenice raskola ne da bi nekoga kanonizirali niti kritizirali nego da bi poslužio kao poticaj svima nama - ići putem Kristove molitve“, kazao je nadbiskup Barišić dodavši da je svaki grijeh jedan oblik raskola pojedinca i zajednice. Danas nakon bolnih stoljeća uzajamnog osuđivanja i podcjenjivanja luteranski i katolički kršćani žele u prvi plan staviti duhovni ekumenizam, obraćenje i povezanost s Kristom.

Tumačeći evanđeoski tekst koji govori o rasipnom sinu i milosrdnom Ocu, mons. Barišić kazao je da on na neki način govori o (su)odnosu kršćana u svijetu. Obojica sinova potrebni su očeva milosrdne ljubavi. Mlađi sin odlazi od oca, traži slobodu koja ga degradira i odvodi u ropstvo. Stariji sin ostaje uz oca i dom ali zarobljen je u svom interesu – posjedovanju stvari. „Obojica sinova potrebni su očeva oprostjenja i njegove milosrdne ljubavi“, naglasio je nadbiskup upitavši: „Mogu li se u obojici sinova vidjeti, prepoznati kršćani: katolici, pravoslavni i protestanti? Opasno bi bilo vidjeti se samo u jednome sinu.“ Međutim, sinovi nisu u središtu nego Otac. Trebamo tražiti ne jedan drugoga nego Oca i njegovu ljubav. Tek tada, kazao je nadbiskup Barišić, možemo govoriti o Kristovu putu molitve za jedinstvo kršćana. Sve drugo može biti taktika i politika.

Nadbiskup je izrazio nadu da će se u što skorije vrijeme i ostala kršćanska braća u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji odazvati i sudjelovati u ekumenskoj molitvi u splitskoj prvostolnici.

Prije više od stotinu godina kršćani su iz različitih konfesija počeli organizirano moliti za jedinstvo Crkve. Za tu je nakanu s razlogom odabran termin od 18. do 25. siječnja koji je danas uglavnom prihvaćen osobito u Katoličkoj Crkvi kao i u Crkvama proizašlim iz protestantizma. Već desetljećima svake godine Papinsko vijeće za promicanje jedinstva kršćana i Povjerenstvo "Vjera i ustrojstvo" Ekumenskog vijeća Crkava izradi prigodnu knjižicu s biblijskim čitanjima, molitvama i razmišljanjima o jedinstvu svih koji u Krista vjeruju. I ove je godine Vijeće Hrvatske biskupske konferencije za ekumenizam i dijalog izdalo hrvatski prijevod prigodne knjižice što ju je uredio o. Jure Zečević tajnik spomenutog vijeća a izdala Kršćanska sadašnjost pod naslovom „Pomirenje – Ljubav nas Kristova obuzima“ (Zagreb 2016). Ona se redovito dostavlja svim župnicima i samostanskim zajednicama u Hrvatskoj kao radni materijal i prigodno pomagalo za animiranje molitve za kršćansko jedinstvo tijekom spomenute osmine.

Svečano predstavljanje novoga broja Žumberačkog krijesa

Kašt, 21.1.2017. (IKA) - U subotu 21. siječnja u žumberačkom naselju Kašt održana je svečana prezentacija novoga, 39. broja Žumberačkog krijesa. Na početku svečanosti sve prisutne uzvanike pozdravio je glavni urednik i osnivač Žumberačkog krijesa stavrofor Milan Vranešić koji je ujedno zahvalio članovima DVD-a Kašt koji su prihvatili ovogodišnje domaćinstvo u organizaciji prezentacije poznatoga žumberačkog godišnjaka.

Nakon urednikova pozdrava prisutnima se obratio predsjednik DVD-a Kašt Miro Brdar, koji je svima poželio dobrodošlicu. Prigodnim govorima okupljene su zatim pozdravili mjesni župnik o. Marjan Jeftimov i gradonačelnica Grada Ozlja Gordana Lipšinić.

U nastavku službenog dijela prezentacije iznesen je povijesni prikaz izdavaštva na području Žumberačkog vikarijata, a zatim je ovogodišnji Krijes detaljno predstavio Nino Škrabe, predsjednik Matice hrvatske iz Jastrebarskog. Dajući detaljan pregled sadržaja ovogodišnjeg Krijesa, predstavljajući je istaknuo važnost same naslovnice koja stavlja obitelj u središte ove godine. Uz niz članaka o životu Crkve i društvene zajednice u Žumberku Škrabe je posebnu pažnju posvetio važnosti književnih radova koji se objavljuju u Krijesu.

Osim toga istaknuta je važnost priloga o ekologiji i povijesti. Na kraju predstavljanja ovogodišnjeg Krijesa ugledni kulturni djelatnik iz Jastrebarskog Škrabe poželio je da sljedeći jubilarni 40. broj Žumberačkog krijesa bude sadržajem još bogatiji jer "on svake godine u božićne dane donosi svjetlo u svaki dom i s radošću iščekujemo svaki novi broj." U nastavku programa prisutne su pozdravili predstavnički žumberačkih kulturnih društava Janko Jelenić iz Samobora i Biserka Magovac iz Metlike. O aktivnostima i planovima na izgradnji novih prometnica na samoborskom dijelu Žumberka govorio je u ime Grada Samobora Hrvoje Frankić, a o radu Parka Prirode Žumberak i planovima za naredno razdoblje prisutnima je govorila ravnateljica Lovorka Jakopec. Na kraju programa novu knjigu o žumberačkom lovstvu predstavio je Željimir Štahan. Po završetku prezentacije za mnogobrojne uzvanike koji su na prezentaciju pristigli iz Zagreba, Samobora, Jastrebarskog, Karlovca i Metlike priređen je prigodni domjenak.

Pokop don Paulina Bjaževića

Split, 21.1.2017. (IKA) - Paulin Bjažević, svećenik Hvarske biskupije i župnik Visa, preminuo je u nedjelju 15. siječnja u kliničkom bolničkom centru Firule u Splitu u 70. godini života i 45. godini svećeništva. Rođen je 16. svibnja 1947. godine u Komiži na otoku Visu u težačkoj obitelji oca Nikole i majke Domine rođ. Mladineo. Imao je tri brata, od kojih Tonko i Josip s obiteljima žive u San Pedru u američkoj Kaliforniji gdje s obiteljima žive i Paulinove sestre Marica, Filomena i Marija – Sveta te nevjesta Elvira, supruga pok. brata Nikole. Don Paulin je osmogodišnje školovanje završio u Komiži, sjemenišnu gimnaziju u Zadru, a teološki studij na bogosloviji u Splitu. Đakonat je primio u župi Pražnice na otoku Braču 9. ožujka 1972. Za svećenika je zaređen 11. srpnja 1972. u hvarskoj katedrali Sv. Stjepana I., pape i mučenika, po rukama tadašnjeg biskupa Celestina Bezmalinovića. Nakon svećeničkog ređenja djelovao je kao zamjenik župnika u Visu, kao župni vikar u Komiži te dijelom i kao župnik u Velom Selu. Kratko vrijeme obavljao je službu dušobrižnika hrvatskih iseljenika u San Pedru i bio župnik u Nerežišćima na otoku Braču. Godine 1983. imenovan je župnikom župe Uznesenja BDM u Visu, gdje je pastoralno radio do smrti. Hvarski biskup Slobodan Štambuk godine 2006. imenovao ga je ravnateljem Papinskih misijskih djela u mjesnoj Crkvi. U više mandata bio je dekan Viškoga dekanata, a bio je i član biskupijskog Savjetodavnog i Prezbiterialnog vijeća. Godine 2015. imenovan je rezidencijalnim kanonikom Stolnog kaptola u Hvaru. U gradu Visu je nekoliko crkava koje je don Paulin obnavljao te dao da se restauriraju vrijedne slike u njima. Prije mise zadušnice Višani su za njega u suzama govorili kako je bio „pravi čovjek i narodni svećenik“. A Anči Fabijanović, autorica knjige razgovora „Voljeti Vis“, opisala je don Paulina ovako: „Uvijek ima vremena za svoje župljane, u razgovoru je i srdačan i odmjeren, uvijek točan, na euharistiji predan, a u propovijedi odmjeren i odlučan. Svi ga zovu Pavulin. A on dijeli sve dobro i zlo s vjernicima koji mu uzvraćaju vjerom i poštovanjem“.

Pokopan je 21. siječnja. Misu zadušnicu u prepunoj župnoj crkvi u Visu, na Spilicama, predvodio je biskup Štambuk. Koncelebriralo je osamnaest svećenika. Liturgijsko pjevanje predvodio je župni zbor pod ravnanjem i uz harmonijsku pratnju sestre Agneze Juretić. Na misi su sudjelovale don Paulinove sestre Filomena (Seka) i Marija – Sveta te nevjesta Elvira i njena kćer Luiza. Na kraju mise od pokojnog don Paulina uime župljana Visa, posebice uime crkovernika, članova župnog zbora Gospe od Spilica i ministranata, oprostila se predsjednica ogranka Matice hrvatske u Visu Dobrila Cvitanović koja je istaknula kako je don Paulin bio čovjek koji je znao sa svima naći zajednički jezik i za koga su svi Višani bili jednako važni i bliski, osobito djeca i mladi. Uime svećenika Hvarske biskupije oprostio se generalni vikar don Stanko Jerčić, rekavši kako je „bilo lijepo don Paulina makar i samo poznavati, a njegova nazočnost na svećeničkim susretima pridonosila je opuštenosti i milini u srcu. Stoga su svećenici Hvarske biskupije vrlo ožalošćeni zbog Paulinova odlaska i dodatno tužni jer nam je u biskupiji na vidiku tek pokoji cvijetak mogućih zamjena.“

Biskup Štambuk u propovijedi je istaknuo da mogu biti ponosni na svog don Paulina koji je „prošao viškom zemljom časno i ustrajno, svjedočeći svoje svećeništvo i sačuvavši dobar odnos prema svim ljudima i lijepi pristup djeci i mladima“. U don Paulininovoj smrti biskup Štambuk vidio je „novu prigodu za oživljavanje svijesti koliko bi bilo potrebno moliti Gospodara žetve za nove poslanike, navjestitelje i pastire Božjeg stada“. Stoga je nazočne

potaknuo na molitvu ne samo za pokojnog Paulina nego i na molitvu i žrtvu za nova svećenička zvanja. Biskup je zahvalio poglavaru samostana konventualaca u Visu fra Damjanu Glavašu koji je pastoralno zamjenjivao, a i od sada će zamjenjivati don Paulina. Hvalu je odao i župniku Komiže don Ivici Huljevu zbog pripreme don Paulinova sprovoda, u čemu su važnu ulogu odigrale i redovnice Sv. Križa kao brižne domaćice. Biskup se srdačno zahvalio i medicinskom osoblju kliničke bolnice Firule u Splitu. Nakon završnih molitvi i obreda u viškoj župnoj crkvi, koje je predvodio fra Damjan Glavaš, preko višeke rive do trajektnog pristaništa krenula je tužna, ali veličanstvena ispraćajna povorka u kojoj je sudjelovala i Hrvatska gradska glazba Visa, a s trajekta Lastovo odjekivali su zvuci posljednjeg pozdrava don Paulinu čije je tijelo konačno stiglo do rodne Komiže i pokopano u mjesnom groblju. U povorci do groblja, formiranoj ispod Mustera (kod Križa), komiški župni zbor pjevao je psalme, a na groblju pogrebne obrede obavio je župnik don Ivica Huljev.

Blagoslov nadbiskupijskih vinograda u Trnavi

Trnava, 21.1.2017. (IKA/TU) – Na uočnicu spomendana sv. Vinka, u subotu 21. siječnja, u vinogradima Đakovačko-osječke nadbiskupije u Trnavi nedaleko Đakova održan je tradicionalni blagoslov vinograda i mladog vina. U nazočnosti umirovljenoga nadbiskupa Marina Srakića, ekonoma Nadbiskupije i upravitelja "Misnih vina" Nedjeljka Čuture, većeg broja svećenika, mještana Trnave, djelatnika nadbiskupijskog gospodarstva i ostalih gostiju, blagoslov je predvodio đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić.

„U ovo vrijeme kada priroda miruje, kada su završeni jesenski i zimski poslovi, kada ljudi počinju misliti na vinograd, i mi se o spomendanu sv. Vinka tradicionalno okupljamo, blagoslivljamo vinograde, zazivamo Božji blagoslov da imamo lijepo vrijeme, da sve bude rodno, da Bog sačuva sve naše vinograde, usjeve, polja. To nije samo lijepa tradicija već i duboko kršćansko uvjerenje da mi sa svoje strane trebamo sve učiniti, svatko na svojoj razini, biti odgovorni. Ali ako nam dođu vremenske nepogode, led, bolesti... tada postajemo nemoćni. Zato se moramo uzdati u Boga i računati na njegovu podršku i blagoslov svih naših ljudskih nastojanja“, rekao je nadbiskup Hranić.

Podsjetivši na prošlogodišnju veliku 300. obljetnicu vinogradarstva i vinarstva u nadbiskupiji, nadbiskup je rekao kako se prije nekoliko godina razmišljalo što s vinogradima i kojim smjerom krenuti. Naime, nadbiskupija je poznata po proizvodnji vina, koje u euharistiji koriste mnoge biskupije u Hrvatskoj. Proizvodnja je velika jer je gotovo 30 hektara zemlje pod vinogradima te su se stvorile i zalihe. S obzirom da u današnje vrijeme nije lako plasirati vina, nadbiskupija je uložila dodatne napore u marketinig te se vide pomaci. Među ostalim, načinjeni su prvi koraci u plasmanu vina u Poljsku koja je velika zemlja, a nema puno vinograda. Kako je istaknuo nadbiskup Hranić, to je podatak koji daje nadu, ali sve je u početku i vrijeme će pokazati kako će se plasman vina u Poljsku dalje razvijati.

Miroslav Bošnjak, voditelj proizvodnje Misnih vina, ističe kako je od 30 hektara nadbiskupijskih vinograda 12 pod tramincom, 8 je chardonnaya, 5,5 graševine i 3 crvenih sorti, a godišnja proizvodnja je od 15 do 20 vagona. „Prošla godina, što se tiče kvalitete, bila je odlična, vina se odlično razvijaju i mislim da će prošla godina biti upisana kao odlična, ne samo kod nas“, predviđa enolog Bošnjak.

Godišnji susret voditelja župnih Caritas u Varaždinskoj biskupiji

Varaždin, 21.1.2017. (IKA) - Tradicionalni godišnji susret voditelja i predstavnika župnih Caritas u Varaždinskoj biskupiji održan je u subotu 21. siječnja u Varaždinu. Stotinjak karitativnih volontera iz većine od 90-tak od ukupno 105 župa Varaždinske biskupije u kojima organizirano djeluje župni Caritas, okupilo se na misnom slavlju koje je u katedrali Uznesenja BDM predvodio varaždinski biskup Josip Mrzljak u zajedništvu s predsjednikom Biskupijskog Caritas mons. Ivanom Godinom i drugim svećenicima.

Biskup Mrzljak zahvalio je volonterima Caritas na sveukupnom angažmanu koji tijekom godine pružaju u raznim potrebama te ih potaknuo da i dalje budu zauzeti u pomaganju potrebitima. U propovijedi je biskup rekao kako su kršćani pozvani živjeti drukčije u ovom svijetu i biti izazov svakom vremenu, a to se može reći i za karitativne djelatnike koji na poseban način ne gledaju samo potrebe sebe i svoje obitelji, nego i drugih kojima je potrebna pomoć. Takvih je primjera mnogo u kršćanstvu, a najbolji primjeri za to su nam mučenici i sveci, rekao je biskup, dodavši da su svi oni snagu i pomoć za djelovanje crpili iz duhovnog života, molitve i euharistije, kako bi u bližnjima i potrebitima prepoznali lice Isusa Krista. Tu čvrstu vjeru imali su sveci koji su nam primjeri kako proživjeti kršćanski život, ustrajati u njemu i uložiti vlastiti život za dobro drugoga, poručio je biskup Mrzljak.

Susret je nastavljen u dvorani biskupijskoga Pastoralnog centra pozdravnim riječima predsjednika BC-a mons. Ivana Godine, generalnog vikara, koji je napomenuo da su se najprije susreli na misi da bi se duhovno ojačali za daljnje djelovanje, a potom da bi kroz pogled na djelovanje župnih Caritas kroz godinu usmjerili korake prema daljnjem što boljem djelovanju, te da jedni druge po primjeru kako su radili i djelovali potaknu da budu što djelotvorniji. Na susretu su okupljene s djelovanjem Socijalne samoposluge "Kruh sv. Antuna" u Varaždinu upoznali Zdenko Viljevac i Danijel Lukić koji su predstavili njezin rad koji je jedan značajan vid karitativnog djelovanja. Varaždinska Samoposluga nastala je prije tri godine u okviru zauzetih aktivnosti članova Franjevačkog svjetovnog reda Franjevačkog i Kapucinskog samostana, koji su tražili način kako da poput sv. Franje dođu do onih kojima je to najpotrebnije. Predstavili su njezinu djelatnost i organizaciju poslova kroz 50 do 200 volontera godišnje te način prikupljanja i izdavanja pomoći koja se dijeli preko 1.070 obiteljskih i pojedinačnih kartica.

U drugom dijelu susreta predstavnici župnih Caritas predali su svoja godišnja izvješća o radu te se osvrnuli na osobitosti u njihovim aktivnostima koje provodi oko tisuću karitativnih volontera na području Varaždinske biskupije. Iznijeli su pojedina iskustva koja su doživjeli te inicijative koje su pokrenuli kako bi njihovi primjeri bili poticaj drugima budući da je djelotvorna ljubav uistinu domišljata.

Ravnatelj Biskupijskog Caritas mr. Ante Šola zahvalio je svima na dolasku i sudjelovanju, posebno biskupu Mrzljaku koji i kao predsjednik Hrvatskog Caritas poziva na djelotvornu ljubav, pogotovo prema potrebitima, kojima i oni kao karitativni djelatnici daruju svoje vrijeme i sposobnosti. Zahvalio je svim volonterima te ih potaknuo na daljnje aktivnosti, te im zahvalio na odazivu susretu koji se održava sa željom da se svi međusobno duhovno obogate, razmijene iskustva te steknu nove spoznaje. Susret je zaključen tradicionalnim druženjem volontera u prostorima Svećeničkog doma.

Vlč. Ivan Marković zaređen za đakona

Rijeka, 21.1.2017. (IKA) - U subotu 21. siječnja u crkvi Svetog Križa na Srdočima u Rijeci riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić za đakona je zaređio bogoslova Ivana Markovića. Pozdravnu riječ ispred župne zajednice uputila je Marica Salopek, izrazivši radost što je Marković prvi đakonski kandidat župe Srdoči.

Nadbiskup je na početku propovijedi podsjetio na povijest osnutka službe đakonata, kazavši kako su apostoli izabrali 'sedam muževa na dobru glasu, punih Duha Svetoga i mudrosti' da služe potrebama prve kršćanske zajednice u Jeruzalemu. Također, zbog nesloga u zajednici kao i potrebama siromašnih, apostoli su ustanovili službu đakona u Crkvi, rekao je nadbiskup, dodavši da je zadaća đakona bila očuvanje zajedništva. Pojasnio je to postojećim konfliktom u Jeruzalemu između kršćana palestinskog podrijetla i onih koji su pripadali helenističkoj kulturi i osjećali su se zapostavljenima. Sa sličnim problemima Crkva se suočavala kroz stoljeća jer su u svim vremenima novopridošli članovi kršćanske zajednice bili prihvaćani s rezervom. Zbog toga je stvaranje zajedništva u uzajamnom poštovanju i uvažavanju starih i novih članova zajednice bio zadatak koji se nalazio pred crkvenim vodstvom i odgovornim članovima Crkve. Apostoli su, vođeni Duhom Svetim, to shvatili i na taj izazov odgovorili uvođenjem službe đakonata, pojasnio je nadbiskup. „A to je ono što je i danas i u svakom razdoblju Crkve neophodno činiti, jer to je preduvjet da bi ona bila zajednica braće i sestara u Isusu Kristu. U tom smislu suvremeni apostoli imaju istu potrebu za pomoćnicima kao oni na početku. To znači da je i današnjim đakonima prvotna dužnost čuvati i graditi crkveno zajedništvo promičući u zajednicama u kojima služe pravednost i solidarnost, kao i duh molitve i ljubav prema Božjoj riječi.“

U nastavku je nadbiskup istaknuo da đakoni nisu karijeristi te da svi koji Isusa žele slijediti moraju biti spremni 'piti iz iste čaše iz koje je on pio'. „To znači da se do proslavljenja dolazi prihvaćanjem križa i svakodnevnog umiranja sebi. To je put koji je Isus prvi prošao i koji moraju proći svi koji žele njega slijediti, njemu služiti i s njime se proslaviti. I tebe, dragi Ivane, Isus sada pita: Možeš li to? Možeš li piti njegov kalež, kalež trpljenja i odricanja, i zajedno s njime umirati starom čovjeku kako bi mogao iz dana u dan anticipirati budući uskrsni život? Možeš li to, dragi Ivane? Vjeruješ li u to?“

Nadbiskup je zatim istaknuo da se treba poniziti i umirati nezdravim ambicijama te svakodnevno s Kristom visjeti na križu s njegove desne i lijeve strane, da bismo u vječnosti s njime kraljevali i sjedili s desne i lijeve strane njegova božanskog prijestolja. Biti đakon, biti svećenik ili biskup, biti kršćanin, znači upravo to: trpjeti i umirati s Kristom kako bi oni koji su nam povjereni, potaknuti Božjom milošću i našim primjerom, već ovdje živjeli onim životom koji nam je u punini obećan o uskrsnuću mrtvih. U to vjerovati, tome se nadati, to riječima i djelima svjedočiti, životna je zadaća svakog Isusova učenika, a na poseban način onoga kojega on sebi dodatno pridružuje dajući mu udjela u svojoj đakonskoj i svećeničkoj službi i žrtvi. A među tim si posebnim Isusovim izabranicima i Ti, dragi Ivane, na čemu Ti od srca čestitam uz želju i molitvu da „sa svom poniznošću i blagošću, sa strpljivošću živiš dostojno poziva kojim si pozvan“ (usp. Ef 4, 4), zaključio je nadbiskup Devčić.

Na kraju misnoga slavlja nadbiskup je čestitao ređeniku, župnoj zajednici te njegovoj obitelji. Kazao je kako su kršćanske obitelji uvijek bile kolijevke biološkog i duhovnog života i duhovnih zvanja. Potaknuo je vjernike na molitvu za

obitelji, osobito u današnjim vremenima kada je obitelj izložena raznim iskušenjima. Govoreći o Godini prenošenja vjere u čijem znaku je Riječka nadbiskupija, poručio je da je obitelj prva prenositeljica vjere, a zatim su tu škola i župa.

Prigodnu riječ i radost zbog đakonskog ređenja nekadašnjeg ministranta župe Srdoči, a danas đakona, uputio je župnik Božo Mićanović. „Ovo je tvoj iskorak prema službi navjestitelja evanđelja. Đakoni trebaju biti marljivi i ponizne sluge svih. Neka te Bog na tom putu jača, krijepi i osvježava.“ Ređenik je na kraju uputio zahvale svima koji su ga pratili na životnom i duhovnom putu. Preporučio se u molitve okupljenim vjernicima, ali i potaknuo ih da mole za još jednog đakona Riječke nadbiskupije, Marka Gregića, kao i riječkog nadbiskupa i svećenike Riječke nadbiskupije.

Ekumenska molitva u pravoslavnoj crkvi Sv.

Blagovještenja u Dubrovniku

Dubrovnik, 21.1.2017. (IKA) - Ekumenska molitva koju su predvodili vladika Grigorije Durić, episkop SPC zahumsko-hercegovački i primorski, i dubrovački biskup Mate Uzinić upriličena je u subotu 21. siječnja u pravoslavnoj crkvi Sv. Blagovještenja u Dubrovniku. Tema ovogodišnje Molitvene osmine za jedinstvo kršćana koja se održava diljem svijeta, a koje je dio i dubrovačko ekumensko slavlje, je „Pomirenje – ljubav nas Kristova obuzima“. Na slavlju u pravoslavnoj crkvi, kako je to već uobičajeno, propovijedao je katolički biskup, a kada se molitva održava u katoličkoj crkvi onda propovijeda pravoslavni episkop.

Biskup Uzinić kazao je kako je to okupljanje na molitvu za jedinstvo kršćana u Dubrovniku „maleni korak u sveukupnom ekumenskom pokretu ali je, uvjeren sam, veliki korak u našem osobnom izvršavanju Kristove zapovijedi i želje, sažete u njegovoj velikosvećeničkoj molitvi: 'Da svi budu jedno' (Iv 17, 21). Izražavajući radost zbog susreta, naglasio je kako je sve ponovno okupila ista vjera, nada i ljubav koje se želi dijeliti, svjedočiti i po njima živjeti. Osvrnuvši se na geslo susreta „Pomirenje – ljubav nas Kristova obuzima (usp. 2 Kor 5, 14-20)“, biskup je kazao kako se njime željelo „u središte pomirenja staviti osobu Isusa Krista i njegovu ujedinjujuću ljubav koja je jedina sposobna učiniti nas novim ljudima, onima koji su sposobni nadići razlike koje su se slijedom nesretnih povijesnih okolnosti, ali i doprinosom članova naših zajednica, dogodile među nama i koje nas i dalje dijele.“

S obzirom na to da su geslo izabrali kršćani iz Njemačke, biskup Uzinić podsjetio je na obilježavanje 500. obljetnice reformacije kao i 50. obljetnice međunarodnoga katoličko-protestantskog dijaloga, iz kojega su proizašli značajni ekumenski rezultati. Dodao je kako nadu da se stvari razvijaju u dobrom smjeru daju neke izjave i susreti pape Franje, koji se osobno uključio u obilježavanje obljetnice reformacije. Spomenuo je i tzv. Istočni raskol koji se dogodio 500 godina prije onoga na Zapadu i posljedice kojeg baštine i vjernici okupljeni na ovoj molitvi u dubrovačkoj pravoslavnoj crkvi. Podsjetio je na povijesne osobe tog događaja iz 1054. godine koje su donijele ukaze o međusobnoj anatemi i ekskomunikaciji te istaknuo da su oba ta ukaza poništena 1965. od strane pape Pavla VI. i patrijarha Atenagore I. Carigradskog, ali i da „nažalost to nije prekinulo i crkveni raskol koji u praksi još uvijek traje“. Ono što ipak budi nadu da se stvari mogu promijeniti su srdačni susreti pape Franje i carigradskog patrijarha Bartolomeja I. i osobito susret pape Franje i ruskog patrijarha Kirila i njihova zajednička deklaracija u 30 točaka kojom su se dotaknuli mnogih važnih tema koje nas ujedinjuju, kazao je dubrovački biskup. Dodao je da su oni u

toj deklaraciji izrazili bol „zbog gubitka jedinstva, rezultata ljudskih slabosti i grijeha“ i nadu da će njihov „susret pridonijeti ponovnoj uspostavi jedinstva koje je Bog htio, za koje je Krist molio.“

Dubrovački biskup osvrnuo se zatim na stanje i na međusobne odnose na tim prostorima ocijenivši da su na veoma niskoj razini te da se ta nada o ponovnom jedinstvu često ne dijeli, a ponekad se i zloupotrebljava. „Naši su odnosi, uz one zajedničke razloge podijeljenosti, opterećeni povijesnim sukobima među našim narodima. Danas su ti odnosi, ne znam kome je to u interesu, na veoma niskoj razini. To se događa zato što dopuštamo sredini u kojoj živimo da ona oblikuje nas, umjesto da mi, u duhu dijaloga i Kristove ljubavi, oblikujemo nju. Zato se bojimo dijaloga. Bojimo se okrenuti stranicu. Zato među našim Crkvama godinama ne postoje, ili su prigodni i iznimni kao ovaj naš molitveni susret, susreti u duhu dijaloga, međusobnog poštovanja i iskrene želje da se približimo jedni drugima. Umjesto da nadilazimo i smanjujemo razlike koje postoje, mi stvaramo nove. Umjesto da se jedni prema drugima odnosimo priznajući svoje pogreške i primjećujući tuđe vrline, mi činimo obrnuto, hvaleći se svojim umišljenim vrlinama i ističući tuđe pogreške. Ne budimo neprijatelji! Budimo braća i sestre u Kristu, što doista jesmo ako smo kršćani! Budimo bliži i bližnji! Dopustimo ljubavi Kristovoj da nas obuzme i međusobno pomiri, na što nas poziva geslo ovogodišnje Molitvene osmine za jedinstvo kršćana i Pavlova poruka Korinćanima, ali i svima nama kao kršćanima, bez obzira na sve naše podijele i razlike ili, usuđujem se to reći, baš zbog naših podjela i razlika“.

Biskup Uzinić podsjetio je na Pavlovu misao da ako je tko u Kristu, on je novi stvor te objasnio značenje tog pojma osobito s obzirom na situaciju među razdijeljenim kršćanima: „Trebamo u Kristu postati novi ljudi. Ili uopće nismo kršćani. Onaj tko je pridružen Kristu krštenjem, treba postati i životom, pameću, voljom... On je novi stvor, nova osoba. Nova osoba u Kristu stvari vidi na drukčiji način. Ne znači to da onaj koji je u Kristu nova osoba nema problema. Ne možemo izbrisati 1054., ni 1204., ni 1517., kao što ne možemo izbrisati sve ono loše što se događalo među našim narodima, a posredno i Crkvama, u povijesti dvadesetog stoljeća obilježenoj dvama svjetskim ratovima, 'našim' ratom i zločinima počinjenim s obje strane. Biti u Kristu novi stvor, novi čovjek znači nešto drugo. Znači suočiti se sa svim tim balastom prošlosti na nov, drukčiji, na Kristov način. Ako je netko u Kristu, sposoban je otvorenim očima pogledati povijest i prihvatiti je onakvu kakva ona jest, a ne uljepšanu, ali niti sasvim crnu, osobito ne pretvorenu u mit koji ruši mostove. Onaj tko je u Kristu novi stvor, sposoban je za premošćivanje svih prepreka, rješavanje svakog problema. Krist je u njemu onaj koji premošćuje prepreke i rješava probleme. To je to! To znači: 'Ljubav nas Kristova obuzima'. Krist u nama rješava probleme. Krist u nama gradi jedinstvo.“

Nadalje je biskup objasnio riječ 'obuzima' u grčkom izvorniku znači „držati skupa“ te na temelju toga istaknuo: „Ljubav nas Kristova drži skupa! Ako smo razdijeljeni, ne držimo se skupa, a to znači da nam nedostaje Kristova ljubav. A bez Kristove ljubavi mi ni nismo kršćani.“ Vulgata je riječ 'obuzima' prevela s „urget“ što bi značilo da nas ljubav Kristova sili jer značenje te riječi nosi određenu žurbu, hitnost. Ljubav Kristova „nas sili da budemo zajedno, jedno. Ako u sebi ne osjećamo tu silu, hitnost, nema Kristove ljubavi u nama. Nismo kršćani“, istaknuo je biskup. Dodao je i da to može biti i zloupotrijebljeno ako se shvati kao silu nametnutu drugima, no to nije sila koja prisiljava druge nego je to „sila Kristove ljubavi, koja nas obuzima i

sili da krenemo u susret drugima. Da mi napravimo prvi korak. To je sila koja nas ne čini gospodarima nego slugama Kristove ljubavi. Nemamo mi Kristovu ljubav! Kristova ljubav ima nas! I obuzima nas! Drži nas zajedno! Sili da se otvorimo zajedništvu u ljubavi! To je ljubav koja ne ubija, nego umire za drugoga. To je ljubav koja je silila Krista umrijeti umjesto nas i za nas, da bismo svi bili jedno". Budući da smo po krštenju postali novi ljudi, naš je život Kristov život: „Dopustimo mu da nas svojom ljubavlju drži zajedno, da nas svojom ljubavlju sili i goni jedinstvu. Vidjeti ćemo da je sve drukčije. Da smo mi drukčiji. I da su drugi drukčiji! Znat ćemo da nam drugi nisu neprijatelji, da su nam braća. Neće tim nestati ono što nas dijeli. Nije to tako jednostavno. Ali, dogoditi će se nešto bolje. To što dijeli će nas obogatiti. I nastati će nešto novo, nešto što nas povezuje. Bit ćemo jedni s drugima i jedni za druge nova stvorenja rođena Kristovom milošću. I moći ćemo reći i živjeti: 'Pomirenje - jer ljubav nas Kristova obuzima.'"

Dubrovački biskup je na kraju naveo apel iz Pisma Korinćanima sv. Klementa Rimskoga, koji je sa Slavenima povezan preko svete braće Ćirila i Metoda, u kojem on piše ondašnjim razdijeljenim kršćanima, ali i „današnjim razdijeljenim i posvađenim kršćanima... osobito nama kršćanima na ovim našim složenim prostorima", kazao je biskup Uzinić te citirao: „Zašto među vama ima svađa, srdžbe, nesloge, razdora i borbe? Zar nam nije isti Bog i isti Krist, zar na nas nije izliven isti milosni Duh i nemamo li isti poziv u Kristu? Zašto trgamo i komadamo Kristove udove i protiv vlastitoga tijela dižemo bunu te tako bezumljem obuzeti zaboravljamo da smo udovi jedni drugima?" Potom slijedi hvalospjev Kristovoj ljubavi, „onoj koja jedina, ako nas obuzme, drži nas zajedno i sili na pomirenje i jedinstvo među nama i našim Crkvama", ustvrdio je dubrovački biskup te nastavio citirati: „Ljubav nas povezuje s Bogom, ljubav pokriva mnoštvo grijeha, ljubav sve podnosi, sve strpljivo trpi, u ljubavi nema ništa podlo, ništa oholo; gdje je ljubav nema raskola, ljubav ne diže pobunu; ljubav sve čini u slozi; po ljubavi svi su Božji izabranici savršeni... Po ljubavi Gospodin nas je posvojio; zbog ljubavi koju je naš Gospodin Isus Krist gajio prema nama po Božjoj volji je dao svoju krv za nas, svoje tijelo za naše tijelo i dušu za naše duše."

Na kraju susreta okupljene katoličke i pravoslavne vjernike, svećenike, redovnike, redovnice, biskupa i episkopa pozdravio je episkop Grigorije. Rekao je i kako su im srca ispunjena radošću i zahvalnošću jer se možda nije očekivalo kako će na ovom mjestu biti toliki izraz kršćanske ljubavi. „Ali istovremeno smo neobično tužni zato što smo ipak biskup Mate i ja umnogome u ovome usamljeni. Želimo da i na drugim mjestima, gdje god se dodiruju kršćani, da jedan drugoga zagrlimo". Dodao je i kako su riječi biskupa Uzinića veliki poticaj za naš kršćanski život, zato što su njegove riječi iskrene, istinite, utemeljene na Evanđelju, i riječi koje ne gledaju hoće li se svidjeti kojoj instituciji, nego riječi koje su u suglasju s Kristom. „I to je zadatak nas biskupa, svećenika, đakona i vas vjernika, da gledamo, da budemo u suglasju s Kristom." Uz poziv da se vraćajući Ocu vratimo i jedni drugima, episkop zahumsko-hercegovački i primorski na kraju je poručio okupljenima da „samo s jednom željom pođete iz ove crkve, a ta želja je da u vašim srcima osjetite ono što ja osjećam, a to je da smo braća i sestre i da nismo stranci jedni drugima." Večer prepuna emocija koja se vidjela na licima okupljenih nije zaobišla ni biskupa Uzinića i episkopa Đurića, koji su se zagrlili na kraju susreta. U pjevanju u ekumenskoj molitvi sudjelovali su i pjevači iz Trebinja.

Liturgija sv. Ivana Zlatoustog u sisačkoj katedrali

Druga postaja ekumenskog hoda Molitvene osmine za jedinstvo kršćana u Sisačkoj biskupiji

Sisak, 21.1.2017. (IKA) - Druga postaja ekumenskog hoda Molitvene osmine za jedinstvo kršćana u Sisačkoj biskupiji bila je katedrala Uzvišenja sv. Križa u Sisku gdje je 21. siječnja liturgiju sv. Ivana Zlatoustog po istočnom obredu predvodio križevački biskup Nikola Kekić u zajedništvu s domaćim biskupom Vladom Košićem i desetak svećenika.

U homiliji pozdravivši sve okupljene, biskup Kekić istaknuo je kako „vođeni Duhom Svetim svi mi večeras prinosimo svoje molitve za jednu Kristovu Crkvu". Biskup Kekić rekao je i kako je upravo ekumenizam i jedinstvo kršćana posebno na srcu svakom papi zadnjih vremena, te oni posebno nastoje da situacija razjedinjenosti nakon tolikih stoljeća barem malo krene naprijed. „Tako je i Isus molio na Posljednjoj večeri da svi budemo jedno. Molio je da budu jedno njegovi apostoli, oni koji su imali prilike tri godine s njim hodati i slušati ga te se uvjeriti, po onome što je činio, da je On uistinu Bog koji je sišao s nebesa i pravi Mesija kojeg su čekali. Sigurno da je Isus znao povijest i sva događanja koja će uslijediti nakon što je On uskrsnuo, te je poslao Duha Svetoga da vodi njegove učenike koji su i proširili Radosnu vijest po cijelom svijetu. Tu Kristovu zemaljsku Crkvu vodili su ljudi i do te razjedinjenosti je došlo upravo zbog ljudskog elementa. Ta razjedinjenost je grijeh, grijeh naših prethodnika i mi nismo krivi za prošlost, ali zato Isus danas od nas očekuje da poradimo na tom zajedništvu. Sjedinjenje s Kristom je ono čemu svi mi, kršćani, trebamo težiti", poručio je biskup Kekić te u nastavku govorio o povijesti grkokatolika u Hrvatskoj te posebnostima istočnoga obreda.

Na kraju se okupljenima obratio biskup Košić koji je zahvalio biskupu Kekiću na dolasku i predvođenju liturgije. „Ova liturgija je, kao što je i biskup Nikola rekao, ideal koji je već ostvaren, jedinstvo istoka i zapada. Molimo zato da i oni koji još nisu pod istim pastikom i ne priznaju rimskog biskupa, nemaju puno zajedništvo s nama koji smo bilo rimske, bilo grčke, ali Katoličke Crkve, budemo svi jedno kao što ispovijedamo da vjerujemo u jednu svetu Katoličku i Apostolsku Crkvu. Neka nas Gospodin koji želi da budemo svi jedno, najprije ujedini u našim obiteljima, zatim župnim zajednicama, biskupijama, pa onda i u čitavoj Crkvi i čitavom svijetu", zaključio je biskup Košić.

Pjevanje na liturgiji uveličao je Katedralni zbor grkokatoličke katedrale Presvete Trojice iz Križevca pod ravnanjem voditelja i dirigenta Ozrena Bogdanovića.

Moći bl. Marije Terezije od sv. Josipa na Vrhovcu

Zagreb, 21.1.2017. (IKA) – U sklopu proslave jubileja 100 godina dolaska karmelićanki Božanskog Srca Isusova u Hrvatsku po samostanskim zajednicama karmelićanki hodočasti relikvijar s moćima utemeljiteljice Družbe bl. Marije Terezije od sv. Josipa. U subotu 21. siječnja relikvijar se nalazio u samostanskoj zajednici na Vrhovcu. U toj prigodi uz redovnice okupili su se i članovi Zajednice karmelskih laika, Mladi karmela, članovi Karmelskoga trećeg reda, članovi Franjevačkoga svjetovnog reda, dobročinitelji, roditelji djece u vrtiću, volonterji, kao i milosrdne sestre Svetoga križa. Uvodno je kraćim filmom predstavljena povijest i duhovnost Družbe s naglaskom na obilježja što je lijepo oblikovano u samom nazivu Karmel BSI: kontemplacija, apostolat, radost zajedništva, Marijina prisutnost, euharistija, liturgija časova, Božja prisutnost, Srce Isusovo i Ideal: Boga u svima gledati, služiti, ljubiti.

Usljedio je euharistijsko slavlje koje je u samostanskoj kapeli u konceleciji s don Matom Jakovićem predvodio

don Anton Šuljić. U homiliji je naglasio kako je „milostan svaki događaj u kojem mi kao vjernici možemo doživjeti ili gotovo pa i dotaknuti one među nama na kojima je Bog pokazao svoju ljubav, svoje milosrđe. Bl. Marija Terezija od sv. Josipa blaženom je proglašena prije nepunih jedanaest godina. Njezin put, život, oduševljenje za Boga, za Crkvu, za ljude, posebice za one rubne je nešto što ove njezine moći samo simboliziraju. I zato su milosni događaji upravo ovakvi u kojima netko u Božjem ozračju dolazi k nama da nam posvjedoči da je svetost nešto moguće, da je svetost za nas". U tom je kontekstu podsjetio kako Drugi vatikanski koncil u svojoj velikoj obnovi Crkve poziva sve kršćane na svetost. Kratko je ocrtao životni put blaženice, od njezina odrastanja u tradicionalnoj protestantskoj obitelji, upoznavanja i približavanja katolištvu, njezino pristupanje Katoličkoj Crkvi godine 1888., te u konačnici tri godine kasnije osnivanje prve Zajednice službenica Božanskog Srca Isusova, koju kasnije preimenuje u Karmel BSI, jer se pročitavši životopis sv. Terezije Avilske oduševljava njome. Podsjetio je na razne prepreke, unutarnje bitke i borbe, no naglasio je kako je sve to svladala prepuštajući se Božjoj providnosti.

Propovjednik je znakovitim ukazao na činjenicu da se upravo nalazimo u Molitvenoj osmini, stoga je ovo prigoda posvijestiti kolika je vrijednost kršćanskoga nasljeđa u razjedinjenoj Europi. „Ona je temeljne vrijednosti dobila u protestantskim okvirima. To nam pokazuje da moramo cijeniti kod drugih kršćana ono što je nasljeđe vjere, ta ljubav prema siromasima, dobrotvornost, požrtvornost, to je donijela sa sobom u Katoličku Crkvu i tu je ostvarila nešto što će biti prepoznato gotovo bismo rekli na svim kontinentima, jer danas karmelićanke BSI djeluju od Amerike, Kanade, Europe do Afrike, Rusije".

Don Anton je istaknuo kako je bl. Marija Terezija od sv. Josipa suvremena svetica. „Rekao bih da je ona 'istomišljenica' pape Franje. On nas poziva na rubove, da ako treba budemo uprljana Crkva izađe li na periferije. Ona je pokazala svojim životom i svojom ogromnom žrtvom da iziđi iz sebe, pobijediti svoj ego, pobijediti sve ono što je od ovoga svijeta i dati se, darovati se čovjeku drugome, posebice siromahu zapravo ostavlja pečat Božje nazočnosti u ovom svijetu. Na takav način ona nas danas suočava s velikom potrebom naše Crkve da izađe na rubove, da budemo tamo gdje su siromasi, da budemo tamo gdje su ljudi u potrebi, da budemo tamo gdje čovjeku treba dobra riječ, utjeha, savjet, bilo kakva pomoć". Don Anton spomenuo je i povezanost blaženice s Hrvatima koje je upoznala u Americi, a potom se obratila zagrebačkom nadbiskupu Baueru s molbom da otvori kuću, što on velikodušno prihvaća i daje posjed.

Na kraju homilije još je jednom ukazao na sveti lik blaženice, koji pokazuje „kako jedna žena u svome vremenu, slijedeći unutarnji zov i slijedeći glas svoje savjesti i Božjeg vodstva pokazuje da je moguće ostvariti krepostan i sveti život. Zato danas i jesmo na dobrom mjestu, jer ovo mjesto nam svima govori da slijedimo li glas Božji kojega čujemo iz evanđelja, iz nauka Crkve, iz svoje savjesti zapravo idemo pravim smjerom. Neka nam ovaj dan ostane kao svjedočanstvo takvoga života i takvoga poziva na koji smo svi pozvani", zaključio je don Anton.

U prošnjama se molilo za snagu svjedočenja vjernosti Kristu i nepokolebljivost u izgradnji Božjega kraljevstva, za domovinu da uvijek ostane vjerna savezu s Bogom, za nova duhovna zvanja, kao i za sve koji trpe na duši ili tijelu, ali i da svatko po primljenom daru ima srce otvoreno za duhovne i tjelesne potrebe bližnjih, te da današnje društvo u svojoj skrbi i zakonima poštuje dostojanstvo i život svake osobe o

začea do prirodne smrti, djecu i mlade kako bi rasli u mudrosti i milosti. Također je molitva upućena i za Zajednicu karmelskih laika i Mladih karmela da budu produžena ruka karmelske karizme u svijetu i da obuhvate sve segmente društva svjedočeći ljepotu življenja prijateljstva s Bogom i darivanje sebe u izgradnji kršćanskoga društva. Nakon popričesne molitve, poglavarica samostana s. Bernarda Škvorc zahvalila je Bogu za stoljeće života Karmela BSI u Hrvatskoj. Zahvalila je i svima prisutnima koji su sa sestrama podijelili radost zajedništva. Ne možemo kriti osjećaje radosti i zahvalnosti zbog prisutnosti hodočasničkog relikvijara bl. Majke Marije Terezije od sv. Josipa. U ovoj jubilarnoj godini stigla je i u našu zajednicu i među sve nas. Dopuslimo da nas njezina prisutnost u našoj sredini ohrabri da budemo spremni, gorljivi i revni u zadaćama životnoga poslanja, poručila je na kraju s. Bernarda Škvorc.

Euharistijsko slavlje pjevanjem je uveličao zbor karmelićanki. Nakon mise bila je prigoda za čašćenje moći i osobnu molitvu, a susret je završen zajedničkim agape.

Središnje ekumensko slavlje Požeške biskupije u Novoj Gradiški

Nova Gradiška, 21.1.2017. (IKA) - U sklopu Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana, koja se ove godine odvija pod geslom "Pomirenje – ljubav nas Kristova obuzima", u župnoj crkvi Bezgrešnog začea BDM u Novoj Gradiški 21. siječnja održano je središnje ekumensko slavlje Požeške biskupije, koje su predvodili požeški biskup Antun Škvorčević i slavonski episkop Jovan Čulibrk. Na početku slavlja biskup je pozdravio episkopa Jovana i njegove pratioce novogradiškog paroha Ognjena i đakona Milana, kanonike na čelu s prepoštom Ivicom Žuljevićem, svećenike Novogradiškoga dekanata na čelu s dekanom Željkom Volarićem te sve okupljene vjernike. Spomenuvši klimatsku hladnoću koja trenutačno vlada, rekao je da nas daleko teže pogađa ona hladnoća ljudskog srca ranjenog zlom, grijehom i slabošću koja je razlogom žalosne podjele među kršćanima, a koja traje sve do danas. Pozvao je nazočne da sabranim i vjerničkim srcem večeras budu molitelji za dar pomirenja među kršćanima.

Nakon naviještenih svetih čitanja prvi je govorio biskup Škvorčević. Istaknuo je da je "silno znakovito što smo večeras zajedno, jer svjedočimo – i mi katolici i braća pravoslavni – da vjerujemo Bogu i njegovu djelu ostvarenu u Isusu Kristu". Istaknuo je da o tom djelu govori apostol Pavao u naviještenom ulomku iz Druge poslanice Korinćanima kad kaže da je Bog u Isusu Kristu svijet sa sobom pomirio, a da smo mi kršćani kao Kristovi poslanici pozvani pomiriti se s Bogom i međusobno. Podsjetio je da postoji teška činjenica podjela u nama samima, u našim obiteljima, među narodima i među Isusovim crkvama. "Što treba činiti pred tim podjelama", zapitao je biskup, odgovorivši da si "uvijek iznova trebamo posvješćivati kako Bog nije ostao ravnodušan pred tim stanjem, nego je u Sinu svome Isusu Kristu poduzeo najveći pothvat, utjelovljenjem ušao u našu ljudsku stvarnost ranjenu zlom i podjelama, da bi nas pomirio sa sobom i s nama samima". A to je učinio tako što "nije pripovijedao o našim zloćama, nemoćima i pokvarenostima, nego što je tim našim stanjima nemoći pristupio svojim najmoćnijim sredstvom – ljubavlju i praštanjem, jedino kadrin izliječiti ono što je podijeljeno i ranjeno".

Ustvrdio je da je upravo o toj ljubavi govorio Isus u evanđeoskoj prisposobi o milosrdnom ocu koji svom rasipnom sinu nakon njegova povratka nije po redu izbrojio

sve zloće koje je počinio, nego mu je posvjedočio da je očeva ljubav veća od njegove zloće i na taj ga način izliječio od njegove izgubljenosti. Takvo očevu ponašanje izazvalo je ogorčenje kod starijeg sina koji mrmlija protiv Oca jer se ne ravna po pravilu recipročne pravednosti – oko za oko, zub za zub – po kojem na zlo treba odgovoriti zlom, a ne praštanjem i ljubavlju kako je učinio Otac. Biskup je naglasio kako je evanđelist Luka taj prizor ostavio nedovršenim, pozivajući nas da promislimo koji smo mi od ta dva sina. Rekao je da bi bilo pogrešno ono promišljanje u kojem bi katolici starijeg sina vidjeli u pravoslavnima, a pravoslavni u katolicima, "jer možemo i mi katolici i pravoslavni biti na neki način ovaj mlađi, ali i stariji sin". Stariji sin smo onda, ustvrdio je biskup, "ako jedni drugima pristupamo s takvim raspoloženjem da svaki dan brojimo drugima kakvo su nam sve zlo učinili", jer se time zapravo još više u njem utvrđujemo, ostajemo žrtvama zla. Valja nam povjerovati da nam Bogu ne želi svaki dan stavljati pred oči naše zloće, nego da nas on u Isusu Kristu želi pomiriti sa sobom i međusobno te se odvažiti jednako tako pristupati bližnjima. "Pomirenje na ovim prostorima između pravoslavnih i katolika može se ozbiljnije početi događati onda kad jedni drugima pristupamo s poštovanjem i praštanjem, uvijek iznova podsjećajući jedni druge da Bog ne želi da ijedan narod ili pojedinac ostane u nemoći zla, nego da postane novi čovjek", rekao je biskup, upitavši nazočne što je tko od njih spreman danas u Hrvatskoj i u Novoj Gradiški živjeti. "Ukoliko mislimo da smo mi katolici Hrvati sada pozvani Srbima brojiti kako su zli, ili ako su pravoslavni Srbi opredijeljeni Hrvatima navoditi kako su zli, great ćemo u mraku i nemoći i neće biti pomirenja". Završavajući homiliju pozvao je nazočne da mole "Isusa Krista da on snagom svoga Duha uđe u rane naših podjela, izliječi ih svojim praštanjem i milosrđem te nas osposobi da i mi možemo biti ljudi praštanja i milosrđa". Zaključio je: "Neka je blagoslovljeno sve ono što će svaki pojedini od vas učiniti u tom smislu, vjerujući Isusu Kristu, onom djelu koje je on ostvario svojom mukom, smrću i uskrsnućem, i ići s njime zajedno naprijed, ljubeći Boga i poštujući ljude". Potom je episkop Jovan podsjetio da evanđeoska prisposoba o izgubljenom sinu i milosrdnom ocu spada u najljepše riječi onoga za koga psalmist kaže da je "najljepši od ljudskih sinova". Govoreći o Bogu koji vodi svoj narod na temelju ulomka iz proroka Izaije koji je naviješten u prvom čitanju, episkop je govorio o novom srcu i novom duhu Božjeg naroda, koji je Bog nekoć davno izveo iz egipatskog ropstva i 40 godina svojom svjetlošću vodio pustinjom idući pred njim u liku munje i ognja noću te stupa od oblaka danju. "Zaista kud nas to vodi Gospod", zapitao je episkop, i na temelju onoga što nam Sveto pismo govori o Abrahamu i Lotu, odgovorio da nas Bog želi izvesti iz Sodome i Gomore – gradova koji su do dan danas simboli svakog zla, ali pod uvjetom da se ne okrećemo natrag, jer će nas snaći sudbina Lotove žene koja je zbog neposlušnosti Božjoj naredbi bila pretvorena u stup soli, koji prema predaji do danas ondje stoji. "Što je to uradila da se pretvorila u stup soli?" Kažnjena je tako teškom kaznom, ustvrdio je episkop, jer nije bila u stanju ostaviti zlo iza sebe, nego je pogledala natrag u sve ono zlo koje ljudi nanose jedni drugima, upozorivši da se i mi izlažemo istoj opasnosti kad god se osvrćemo na "sve ono krvavo, prokletu i nesretno što smo mi ljudi u stanju jedni drugima učiniti", i kad u život ne provodimo ono što u Očenašu molimo: "I oprostite nam kao što i mi opraštamo dužnicima svojim". Episkop je nastavio "Zato ni ja ovdje neću govoriti o konferencijama, deklaracijama, o rezolucijama o opraštenju; ja sam ovdje da molim za opraštaj i da praštam, da sa svojom braćom

kršćanima živim u slavu Onoga koji je nama sve oprostio na križu, i da zapriječim i sebi i svakome drugome da gledam u Sodomu i Gomoru, ponavljajući Kristove riječi da oprostimo i molimo opraštaj", rekao je episkop Jovan, navodeći riječi kojima je episkop Atanasije Jeftić opisao susret milosrdnog oca i izgubljenog sina: "Ne zna se je li to prvo potrča sin k ocu ili to otac prvo potrča k sinu. U činu opraštaja nema tebe i mene, nema tko će kome prvi oprostiti, a tko će prvi zatražiti opraštenje. Tako i ja ovdje prvi za opraštaj molim i opraštaj dajem", zaključio je episkop Jovan.

U nastavku ekumenskog slavlja dok su izricane pojedine nakane molitve vjernika, dvanaestero mladih zapalilo je svijeće na uskrstnoj svijeći. Nakon što su svi nazočni zajedno izmolili Očenaš, biskup Škvorčević rekao je:

"Draga braćo i sestre! Pred nama gori uskrstna svijeća na kojoj su mladi zapalili svoje svijeće; posvjedočili nam kako svijeća daje svjetlo trošeći se i na taj način pobjeđuje mrak. Potiče nas ovo znakovito svjetlo da se i mi odvažimo biti takvi, jer se Isusu Krist potrošio za nas, da bi svjetla bilo, da bi pobijedio tamu u nama. Pođimo i mi u svijet ispunjeni iznutra, u srcima, njegovim svjetlom i pobjeđujemo mrak osobito ondje gdje su podjele. Neka svjetlo koje nosimo u svakodnevni život bude naše svjedočanstvo opredjeljenja da vjerujemo Isusu Kristu i da želimo djelovati kao što je on djelovao".

Na kraju slavlja biskup Škvorčević najprije je "zahvalio Bogu što nas je potaknuo u srcima i pokrenuo da budemo dionicima toga molitvenog slavlja". Potom je zahvalio episkopu Jovanu za njegovu sudjelovanje na slavlju, napose za njegovu snažnu evanđeosku riječ i svjedočanstvo o opraštanju i milosrđu. Zahvalio je episkopovim pratiteljima, svećenicima i svim nazočnim vjernicima te na sve zazvao Božji blagoslov.

Relikvije bl. Marije Propetoga Isusa u župi Ugljane

Ugljane, 22.1.2017. (IKA) - Treće nedjelje kroz crkvenu godinu, 22. siječnja, župu sv. Ante Padovanskog u Ugljanima pohodila je sestra Družbe kćeri milosrđa s. Jasminka Gašparović i tako odgovorila na poziv župnika o. fra Nediljka Tabaka i vjernika župe. S. Jasminka župi je darovala relikvije svoje utemeljiteljice, hrvatske blaženice Marije Propetoga Isusa Petković.

S. Jasminka Gašparović upoznala je vjernike sa svetačkim životom bl. Marije Propetoga Isusa, njenim nesebičnim djelovanjem punim ljubavi i milosrđa prema bližnjima. U kratkim je crtama ispričala njen životni put i istaknula ljubav prema Nebeskom Ocu koja se u njoj rodila zahvaljujući uzornom i svetačkom životu zemaljskog joj oca, oslušivanje Božjega glasa koji ju je već u mladosti pozivao u posvećen život, poslušnost duhovniku dr. Josipu Marčeviću, dubrovačkom biskupu koji joj ukazuje na potrebe vremena u kojem je živjela: siromaštvo, materijalnu i duhovnu zapuštenost i nevolje u Blatu. Spomenula je 1920. kao godinu utemeljenja te izvorno hrvatske družbe koja je svoje prve misije otvorila u Argentini 1936., kamo je četiri godine kasnije otišla i sama te ondje ostala punih 12 godina. Vratila se u Europu, ali u Rim gdje je otvorila generalnu kuću u kojoj je 1966. i umrla na glasu svetosti. Čudo spašavanja 20 mornara u utrobi potopljene peruanske ratne podmornice, 1988., čime su bili ispunjeni uvjeti za njezino proglašenje blaženom, a što se ostvarilo 6. lipnja 2003. u Dubrovniku, o trećem pohodu pape Ivana Pavla II. Hrvatskoj, doista svjedoči o snazi njena zagovora.

U župi Ugljane dolaskom relikvije na poseban način je počelo štovanje velike duhovne osobe dvadesetog stoljeća bl. Marije Petković.

Priopćenje nadbiskupa Devčića u povodu smrti fra Serafina Sabola

Rijeka, 22.1.2017. (IKA) - U povodu smrti fra Serafina Sabola, riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić uputio je u nedjelju 22. siječnja priopćenje za javnost.

Iako je dugo bolovao od teške i neizlječive bolesti, njegova nas je smrt ipak sve iznenadila. Zapravo smrt uvijek dolazi iznenada, čak i onda kad ju se očekuje. Ali fra Serafina sigurno nije iznenadila, on je za nju bio pripreman, iako je istovremeno razmišljao i planirao kako da ozdravi. Najteže ga je pogađala sljepoća.

Fra Serafina ćemo pamtit i kao vjernog svećenika i redovnika, ali i kao velikog čovjeka. Bio je Bogo - i čovjekoljubac. Iskreno pobožan, posebno Majci Božjoj, a svoju je pobožnost potvrđivao ljubavlju prema svakom čovjeku, bez obzira na naciju, vjeru ili svjetonazor, i iskreno blizak svakom čovjeku koji mu se približio. Lako je uspostavljao prijateljstvo i zatim ustrajno njegovao. Samo Bog zna kolikima je pomogao u njihovim potrebama. Kod njega je sve bilo prirodno, neusiljeno. Pravi sin sv. Franje!

Pamtit ćemo njegov angažman za vrijeme Domovinskog rata, kada je uspostavio prisan kontakt s hrvatskom vojskom i policijom. Pamtit ćemo ga i po nezaboravnom hodočašću brodom u Loreto, u povodu 700. obljetnice Trsatskog svetišta. Pamtit ćemo ga kao izvrsnog organizatora Nacionalnog euharistijskog kongresa na Mariji Bistrici, kao i dolaska i boravka pape Ivana Pavla II. u Rijeci. Uvijek je bio pun ideja, planova, kako za Trsatsko svetište, tako i šire, za Riječku nadbiskupiju i domovinsku Crkvu. Ako je tko znao pastoralno planirati i po tome bio poznat na području Grada Rijeke, Riječke nadbiskupije i šire, to je bio fra Serafin. Sebe je uložio i ugradio u poboljšanje i osmišljavanje samoga Svetišta. U vrijeme dok je on bio gvardijan uređena je Kapela zavjetnih darova, prostor za paljenje svijeća, Aula Ivana Pavla II. i Marijin perivoj s križnim putem na Fortici.

Njegov pastoralni rad s hodočasnicima i njegov žar bio je poput sv. Pavla „Svima bijah sve da pošto-poto neke spasim. A sve činim poradi evanđelja da bih i ja bio suzajedničar u njemu" (1 Kor 9, 22-23). Zato je on neumorno dočekivao hodočasnike, upućivao im poticaje, predvodio liturgijsko pjevanje, obilazio i pazio da svako hodočasničko okupljanje savršeno protekne. Kada bi fra Serafin nešto prihvatilo, mogli smo biti sigurni da će to biti riješeno, jer je bio čovjek od riječi. Njegova sposobnost komunikacije sa svima, lijevima i desnima, vjernicima i nevjernicima... bila je izvanredna. Bio je po tome čovjek dijaloga i upravo zato svi su se rado odazivali fra Serafinovim pozivima.

Bio je čovjek koji je prijateljevao s biskupima, kardinalima, predsjednicima republike, županima, načelnicima i gradonačelnicima, ljudima znanosti i kulture. Možemo reći da nije bilo područja društvenog života gdje Serafin nije imao poznanike i prijatelje kojima se u svakoj potrebi mogao obratiti. Dočekao je on da i najveći hodočasnik, jedan Papa, biskup Grada Rima i Vrhovni svećenik cijele Crkve pohodi Gospino Svetište i da se pokloni Njoj i iskaže tako priznanje nebrojenom mnoštvu hodočasnika koji neprestano hrle na Trsat. Bio je to Ivan Pavao II., u međuvremenu proglašen svetim, koji se na Duhove, 8. lipnja 2003. pohodio Trsatsko svetište da zahvali Majci Crkve za dar pohoda našoj Rijeci i našoj Domovini.

Odlazak fra Serafina velik je gubitak za Svetište, za Crkvu u Rijeci, za naš Grad i Županiju, za cijelu Domovinu.

Kažu da čovjek odlazi s ovoga svijeta, a prate ga djela njegova. Serafinova brojna duhovna djela ostat će skrivena jer nije volio sebe isticati. Ali materijalna djela, ono što je on izgradio, potaknuo ili planirao ostat će vidljiva generacijama nakon nas. Pamtit ćemo ga kao Serafina Trsatskog, jer je

pokrenuo i sa svojom redovničkom subračom ostvario renesansu Svetišta Majke Božje Trsatske. Izražavam na kraju kršćansku sućut njegovoj obitelji, rodbini, kao i subraču franjevcima u Samostanu na Trsatu i cijeloj Franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda. Neka Gospodin svima podari utjehu.

Nadbiskup Hranić predvodio središnje ekumensko bogoslužje u Osijeku

Ukoliko svi dopuštamo Kristu da bude u našem središtu, mi mu dopuštamo da nas on prožme i nadahne svojom ljubavlju te da jedni drugima prilazimo prožeti duhom Kristove ljubavi, praštanja i pomirenja, da odustanemo od uzajamnog dodatnog bacanja soli na rane te da ekumenski dijalog ne pretvaramo u ring u kojemu drugoga treba podsjetiti na njegove grijeha i svojim ga teološkim umovanjem dotući i poraziti, rekao je nadbiskup Hranić

Osijek, 22.1.2017. (IKA) – Središnje ekumensko bogoslužje Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana s predstavnicima kršćanskih Crkava i zajednica u Osijeku je 22. siječnja u kapucinskoj crkvi Sv. Jakova prevodio mons. dr. Đuro Hranić, metropolit i nadbiskup Đakovačko-osječke nadbiskupije, poručujući u duhu gesla SMO „Pomirenje – Ljubav nas Kristova obuzima" (2 Kor 5, 14-20): „Obuzeti Kristovom ljubavlju nastoj(i)mo graditi nove odnose kakve On gradi i nastavimo u tome smjeru biti vjerni ljubavi Isusa Krista, živjeti zajedništvo u društvenoj sredini, među politikom i političarima, u svakidašnjem životu i u konačnici u zajedništvu oko euharistijskoga stola."

U četvrti susret molitvenoga zajedništva u Osijeku uveo je riječima dobrodošlice okupljenima Anto Pervan, gvardijan Kapucinskoga samostana sv. Jakova, ističući: „Mi, kapucini smo radosni i ponosni jer smo s molitvom za jedinstvo kršćana u ovoj našoj osječkoj crkvi započeli 1927. godine, tako da je ovo devedeseta godina otkako se u njoj redovito moli za jedinstvo kršćana. Zbog toga imamo čast da se središnje ekumensko molitveno slavlje u istočnoj Slavoniji i Baranji svake godine održava upravo u kapucinskoj crkvi u Osijeku." Pjevanje zajednice tijekom bogoslužja predvodio je Zbor Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu, a na orguljama pratio bogoslov Bruno Diklić.

Počinjući homiliju predvoditelj bogoslužja je pojasnio kako riječi iz gesla „Ljubav nas Kristova obuzima" jesu riječi koje je sv. Pavao, apostol zapisao u svojoj Drugoj poslanici Korinćanima, a nad njima se zaustavila radna skupina kršćanskih Crkava u Njemačkoj pripremajući ovogodišnju molitvenu osminu, te je nadbiskup Hranić okupljenima razložio: „Ta je radna skupina bila suočena s pitanjem: Kako pristupiti 500. godišnjici reformacije - slaviti ili žaliti? Slaviti 500 godina otkako je Martin Luther 31. listopada 1517. godine objavio svojih 95 teza u kojima je osudio izobličena u Crkvi svojega vremena ili žaliti zbog tog ključnog događaja reformacijskog pokreta koji je izazvao ne samo raskol unutar Zapadne Crkve, nego i čitav niz kasnijih raskola unutar kršćana reformacijske baštine, koji se nastavljaju sve do danas. Pripravljajući ovogodišnju molitvenu osminu, radna skupina kršćanskih Crkava u Njemačkoj iščitavala je, među ostalim, i apostolsku pobudnicu pape Franje Radost Evanđelja, a poglavito njezin 9. broj u kojemu papa Franjo citirao riječi pape Benedikta XVI. u njegovoj enciklici Bog je ljubav. Papa Benedikt XVI. je u uvodu u encikliku naglasio da 'biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluke ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, s Osobom, koja životu daje novi obzor i time konačni pravac' (Deus caritas est, br. 1). Pavlove riječi: 'Ljubav nas Kristova obuzima', koje citira papa Franjo

inspiriran mislima pape Benedikta XVI., nadahnule su radnu skupinu kršćanskih Crkava u Njemačkoj da i svima nama pomogne da 500. godišnjici Reformacije prilazimo nadahnuti i zahvaćeni jezgrom kršćanske vjere, tj. Osobom Isusa Krista. Ukoliko svi dopuštamo Kristu da bude u našem središtu, mi mu dopuštamo da nas on prožme i nadahne svojom ljubavlju te da i spomenutoj 500. godišnjici Reformacije jedni drugima prilazimo prožeti duhom Kristove ljubavi, praštanja i pomirenja, da odustanemo od uzajamnog dodatnog bacanja soli na rane te da ekumenski dijalog ne pretvaramo u ring u kojemu druga treba podsjetiti na njegove grijehe i svojim ga teološkim umovanjem dotući i poraziti. Nasuprot tome, sv. Pavao nas podsjeća da je Bog u Kristu svijet pomirio sa sobom, ne ubrajajući nam naših opačina te da nam je povjerio službu pomirenja. Promatrajući njega, koji je umro za nas, obuzima nas njegova ljubav te prestajemo živjeti sebi; postajemo slobodni od potrebe da drugome pokažemo da smo u pravu, a on u zabludi. Kristu omogućujemo da nas on zahvati svojim Duhom te da u nas položi svoju riječ pomirenja. Počinjemo živjeti Kristu koji za nas umrije i uskrsnu te čujemo kako nas (a ne neke druge) On (Krist Gospodin) po sv. Pavlu nagovara i poziva da se pomirimo i s Bogom i s braćom. Pomirenje i jedinstvo među nama kršćanima izvire iz Kristova djela pomirenja po kojemu nas je On učinio svojom braćom. Ono može biti plod samo dugogodišnjeg hoda od konflikta i nepovjerenja do zajedništva i od uzajamnog podcjenjivanja i osuđivanja do praštanja i pomirenja; plod dugogodišnjega dijaloga i novog shvaćanja vlastite povijesti i teologije. I mi katolici sve bolje upoznajemo te danas ozbiljnije vrednujemo Martina Luthera. Shvaćamo da je vrijeme u kojemu je živio Martin Luther (rođen 1483., umro 1546.) konac 15. i početak 16. stoljeća bilo vrijeme puno važnih prijelomnih zbivanja na crkvenom i građanskom području." Nadbiskup Hranić je podsjetio na značajnija povijesna zbivanja (papa Inocent VIII. objavljuje bulu o suđenju vještica, Christofor Colombo otkriva Ameriku, papa Aleksandar VI. dijeli Južnu Ameriku između Španjolske i Portugala, u Firenzi je spaljen Savonarola, u Rimu se 1500. godine prvi put svečano slavi sveta jubilara godina, a pape Pio III. i Julije II. objavljuju dobivanje potpunih oprosta za novčane priloge za izgradnju bazilike sv. Petra) te kronologiju događaja u Lutherovu životopisu (počevši od njegove 23 godine života kada postiže magisterij iz filozofije i smrtno preplašen tijekom nevremena zavjetuje se sv. Ani da će poći u samostan) koja su odredila njegov životni put, teološke stavove i prouzročila njegovu zaprepaštenje "raskorakom između učenja Božje riječi i života tadašnje Crkve", a naposljetku je razvoj događaja doveo do Lutherova izopćenja iz Crkve. Hranić je pojasnio kako "Luther ne zagovara stvaranje neke nove Crkve, nego opominje postojeću Crkvu radi neposlušnosti Božjoj riječi i traži njezinu obnovu" te se "reformacija kao unutarcrkveni pokret potpuno odvaja od Katoličke Crkve". "Danas i mi u Katoličkoj Crkvi ponizno priznajemo da je kojim slučajem Rim bio osjetljiviji za pitanja koja je Crkvi postavljao Martin Luther i da je 20-tak godina ranije sazvala Tridentinski sabor na kojemu je raspravila i dala odgovore na ta pitanja, vjerojatno do raskola ne bi ni došlo. Priznajemo da je Crkva uljuljana u vlastitu moć prekasno reagirala. Katolici su suodgovorni za raskol. Papa Ivan Pavao II. je Luthera 6. studenoga 1983. godine, o 500. obljetnici njegova rođenja nazvao 'svjedokom Isusa Krista' te je rekao da 'Luther pripada našoj zajedničkoj baštini'. A 1997. je potpisana je zajednička katoličko-luteranska Deklaracija o opravdanju koja je riješila brojna pitanja vezana uz shvaćanje opravdanja po Kristovoj milosti i vrijednosti dobrih djela u

tom kontekstu te o tzv. stvorenoj milosti", kazao je predvoditelj dodavši kako unutar kršćanske reformacije postoje mnoge poteškoće, teško je bilo voditi ekumenske dijaloge, dok je s druge strane Pravoslavna Crkva sa žalošću gledala što se dogodilo. "Da bismo iskreno i ponizno stali pred Gospodina, potrebno je priznati da i danas griješimo i molimo, iskreno, Gospodina, da nam da Duha Svetoga! Molimo ga da nas ljubav Kristova obuzme i nastani se u srcima suodgovornih članova svih Crkava. Dopustimo da Krist bude u našem središtu života i znat ćemo praštati, a to je plod Kristove ljubavi", rekao je nadbiskup Hranić.

Na kraju bogoslužja riječ ekumenenskoga zajedništva uputili su predstavnici kršćanskih Crkava. Pozdravljajući uime Lukijana, episkopa osječko-poljskog i baranjskog, okupljenima je govorio protojerej-stavrofor Mihajlo Marijanac, paroh darđanski i arhijerejski namjesnik baranjski te član Ekumenske koordinacije Osječke regije, naglašavajući kako „Duh Sveti vodi i održava Crkvu sabirući kršćane, prepoznatljive po krštenju i pečatu dara Duha Svetoga" te je ekumensko bogoslužje vidljivi znak sabiranja kršćana, a Isusova zapovijed ljubavi pobjedonosna, kazao: „Naša današnja svečanost ima geslo riječi sv. apostola Pavla 'da nas ljubav Kristova obuzima', savjetuje i poziva nas da se pomirimo s Bogom, ali isto tako i mi međusobno, jedni sa drugima... Samo je ljubav pravi lijek za uređenje međuljudskih odnosa. Samo, dakle, ljubav koja rađa praštanje i koja pobjeđuje milosrdem, može odrediti ispravnost odnosa među bogolikim bićima. 'Ljubite jedni druge kao što vas ljubim', zapovijed je Onoga čijim imenom se dičimo i ponosimo, ljubeći jedni druge." „Suočeni s poviješću Reformacije, obilježenom brojnim raskolima, ekumenski napredak vrijedan je pažnje. Često smo usmjereni na ono što nas razdvaja, umjesto gledanja na ono što nas ujedinjuje. Stoga moramo glasno reći da duboko žalimo zlo koje su luterani i katolici učinili jedni drugima. Zahvalni smo Bogu da su prijašnje prepirke među kršćanima postale prošlost te izražavamo nadu da nikad više neće izbiti 'jer kršćani koji su podijeljeni ne mogu pred drugima svjedočiti da je Bog ljubav'... Pavao je susreo Krista, uskrslog Gospodina i postao obnovljena osoba, baš kao i svatko tko vjeruje u Krista. Taj novi život postaje vidljiv kad mu dopustimo da se oblikuje i da živimo u milosrdnosti, dobrostivosti, poniznosti, blagosti i strpljivosti. On, također, treba postati očitim i u našim ekumenskim odnosima. Opće je uvjerenje u mnogim Crkvama da što smo više u Kristu, to smo bliže jedni drugima. Ljubav nas Kristova tjera da živimo kao obnovljena bića, aktivno tražeći jedinstvo i pomirenje", kazao je, među ostalim, Branko Berić, biskup Evangeličke (luteranske) Crkve u RH i svećenik Crkvene općine Osijek.

O nužnosti pomirenja kršćana, ponajprije samih sa sobom i onda sa Bogom, potrebnog Crkvi i svakom kršćaninu govorio je pastor Reformirane kršćanske (kalvinske) Crkve u Kotlini Darko Turšić, tajnik Ekumenske koordinacije Osječke regije, ističući kako „pomirenje nije tek vanjski znak izražen rukovanjem i riječima 'mir tebi', nego označuje sadržaj vjere uključujući volju, ljubav i znanje, te pomoć i snagu za iskreno življenje vjere kršćanin ima u jedinorođenom sinu Božjem Isusu Kristu, koji nas uči znati opraštati, razumjeti, pomagati i voljeti".

Uime Baptističke Crkve u Osijeku okupljene je pozdravio baptistički pastor pripravnik Josip Dobutović koji je rekao: „Krist će nas prepoznati po ljubavi jednih prema drugima. Ljubav Kristova nama daje snagu ljubiti kršćanski, ljubiti i neprijatelje, a ljubav je put do iskrenoga pomirenja."

Uz spomenute na bogoslužju su sudjelovali: mons. dr. Vladimir Dugalić, biskupski vikar Osijeka i predstojnik

Instituta za novu evangelizaciju „Sv. Ivan Pavao II.“ u Osijeku, zatim protojerej-stavrofor Ratomir Petrović, paroh osječki i arhijerejski namjesnik Srpske pravoslavne Crkve u Osijeku te član Ekumenske koordinacije Osječke regije. Također, središnjem ekumenskom bogoslužju su pribivali katolički svećenici, redovnici i đakoni: dr. Antun Japundžić, predsjedatelj Ekumenske koordinacije osječke regije i član Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog, Dario Hrga, tajnik nadbiskupskog Ordinarijata, zatim iz župe Sv. Petra i Pavla mons. Adam Bernatović, dekan Zapadnog osječkog dekanata i konkatedralni župnik, Stjepan Mazetović, konkatedralni župni vikar, te Matej Glavica, pastoralni suradnik; iz župe Uzvišenja sv. Križa župnik Ivica Martić i đakon Josip Erjavac; iz župe Sv. Ćirila i Metoda župnik Alojz Kovaček; iz donjogradske župe Ivica Jurić, dekan Istočnog osječkog dekanata i župnik, te đakon Mario Žigman; nadalje gvardijan Franjevačkog samostana Sv. Križa Slavko Milić te Ljubomir Sturko, župnik grkokatoličke župe Krista Kralja u Osijeku. Bogoslužje i ekumensku osminu, uz vjernike kršćanskih denominacija, prate redovnice družba na području Osijeka, članstvo Katoličke laičke zajednice „Molitva i Riječ“ (MiR) u čijem će prostoru 25. siječnja biti održana završnica ekumenske osmine te moliteljice Svjetskoga molitvenog dana Hrvatska u Osijeku.

Središnje slavlje Molitvene osmine za jedinstvo kršćana u Varaždinskoj biskupiji

Varaždin, 22.1.2017. (IKA) - Središnji događaj u Varaždinskoj biskupiji u sklopu Molitvene osmine za jedinstvo kršćana bilo je misno slavlje koje je u nedjelju 22. siječnja u katedrali Uznesenja BDM u Varaždinu predvodio mjesni biskup Josip Mrzljak u zajedništvu sa svećenicima Biskupskog ordinarijata. Biskup Mrzljak u uvodu mise kazao je kako je Krist u svojoj velikosvećeničkoj molitvi želio da svi budemo jedno kao što su tri božanske osobe jedan Bog. Nismo uvijek slušali tu molitvu i znamo da su se tijekom povijesti i u našem vremenu događale razne podijeljenosti i stoga molimo da se ostvari ta Isusova molitva te da i mi na zemlji budemo jedno kao što su Otac, Sin i Duh Sveti jedan Bog, poručio je biskup. U propovijedi biskup je istaknuo kako do podjela uvijek dolazi kada prevlada ljudski element u nekoj zajednici ljudi. Stoga nas ne bi trebalo čuditi da do podjela dolazi i u zajednici ljudi – Crkvi kojoj je Isus povjerio svoje djelo. Tijekom 20-stoljetne povijesti Crkve više puta bilo je podjela, među kojima su najveće bile u 11. stoljeću kada se Crkva podijelila na zapadnu katoličku i istočnu pravoslavnu, a potom kada su od 16. stoljeća nastajale protestantske crkve. Iako je u korijenu tih podjela bio vjerski razlog, glavni uzrok bio je politički i ljudsko neslaganje. Nove zajednice uzimaju si za pravo da mogu tumačiti Božju riječ i da će time popraviti ono što nije dobro. Mi znamo da su ljudi slabi i grešni, ali i vjerujemo da Duh Sveti vodi Crkvu i da je potrebno ostati u međusobnom jedinstvu unatoč svim teškoćama. Svakako želimo se i preispitati koliko mi pridonosimo tom jedinstvu i zajedništvu u Isusu Kristu, a koliko smo mi sami podijeljeni po nekim interesnim skupinama, rekao je biskup podsjetivši kako su podjele u Crkvi nastale i nakon Drugoga vatikanskog sabora zbog straha od tadašnjih promjena nekih stoljetnih crkvenih običaja. Stoga je važno moliti za jedinstvo svih kršćana koji žele živjeti po Kristovim riječima ali i moliti za zajedništvo svih nas da ostanemo jedno u Kristu i da pozornost usmjerimo na ono bitno te da ustrajemo u jednoj svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi, poručio je biskup Mrzljak u propovijedi.

Misa za jedinstvo kršćana u crkvi Sv. Lovre u Požegi

Požega, 22.1.2017. (IKA) - U crkvi Sv. Lovre u Požegi 22. siječnja biskup Antun Škvorčević predvodio je misno slavlje za jedinstvo kršćana. S njim su koncelebrirali Josip Krpeljević, generalni vikar; Karlo Prpić, rektor crkve Sv. Lovre; Nikola Legac, kancelar Biskupskog ordinarijata i Marijan Pavelić, prefekt Kolegija. Uvodeći u misno slavlje biskup je podsjetio nazočne da se u crkvi Sv. Lovre u sklopu Svjetske molitvene osmine za jedinstvo kršćana, koja traje od 18. do 25. siječnja svake godine, redovito slavi misa za jedinstvo kršćana. Rekao je da je današnja ta misa na neki način produžetak sinočnjega ekumenskog slavlja u župnoj crkvi Bezgrešnog začeca BDM u Novoj Gradiški na kojem je uz njega sudjelovao i slavonski episkop Jovan sa svojom pratnjom, naglasivši da su ondje njih dvojica zajednički svjedočili da vjeruju našem jedinom Gospodinu Isusu Kristu i da žele djelovati u smislu gesla ovogodišnje molitvene osmine: "Pomirenje – ljubav nas Kristova obuzima". Potaknuo je nazočne da se raspoloženim i raskajanim srcem sjedine s Isusom u njegovoj molitvi Oca da svi njegovi učenici budu jedno.

U homiliji je biskup podsjetio na klimatsku veliku hladnoću koja ove zime već duže traje, da bi ukazao na drugu hladnoću, na opasnost da se mi ljudi zaledimo iznutra, u svom srcu, postanemo neosjetljivi za duboke dimenzije našeg postojanja. Tumačeći ulomak iz prvog čitanja u kojem prorok Izaija naviješta da će u ledeno i mračno stanje nemoći i neosjetljivosti za Boga u poganskoj Galileiji stići Božja toplina i svjetlost, biskup je ustvrdio da se to proroštvo ostvarilo kad je Isus Krist započeo svoje javno djelovanje na obalama Genezaretskog jezera, i kad je počeo ljude pozivati na obraćenje zbog blizine Kraljevstva nebeskog. Pojasnio je da obraćenje nije tek čin pameti, već događaj svjetla Božjega u kojem čovjek počinje spoznavati kakav je iznutra i opredjeljuje se za izlaz iz zarobljenosti zlom. Izazovna je činjenica, nastavio je biskup, da postoje ljudi koji su osjetljivi iznutra za Boga, koji čuju Božji glas, slijede njegove poticaje, iskazujući spremnost surađivati u izgradnji Božjega kraljevstva, ustvrdivši da su takvi ljudi bili Isusovi učenici o kojima govori današnje Evanđelje. Obični, jednostavni ljudi, ribari, koji su se odazvali pozivu, na prvi pogled beznačajnog propovjednika iz Nazareta da surađuju s njime u naviještanju Kraljevstva nebeskog, kazao je biskup, naglasivši da je tijekom dvadeset stoljeća kršćanstva bilo, a i danas ima mnogo ljudi dobra srca koji su u svojim obiteljima bili tako odgojeni da u sebi osluškuju Božji poziv. Zahvalio je Bogu što on na svoj tih, a opet tako snažni način pokreće mnoge ljude da i danas žive od onoga na što ih Isus Krist snagom i svjetlom svoga Duha potiče. Spomenuo je kako ga je nedavno potaknuo na razmišljanje jedan mladić koji je u razgovoru, vidjevši u prolazu skupocjeni automobil oduševljeno uskliknuo "kakav mrak". Biskup je upozorio da se u tom na prvi pogled bezazlenom mladenačkom izrazu može kriti oduševljenje za nešto što je u vrijednosnom smislu mračno, i što može biti izraz određene zarobljenosti sebičnošću. Istaknuo je da nas Isus želi osloboditi od mraka sebičnosti i besmisla te oduševiti za puninu svjetla, za stvarnost koju on naziva "Kraljevstvo nebesko". Upozorio je da smo osposobljeni za više dimenzije našeg postojanja, da imamo nutarnje osjetilo za Božju stvarnost, i da je samo pitanje kako za nju biti budni i u njoj živjeti. Izrazio je uvjerenje da su nazočni svojim dolaskom na misno slavlje posvjedočili kako su u dubini svog bića duhovno osjetljivi za božanske dimenzije.

Potaknut drugim čitanjem ustvrdio je kako je apostol Pavao upravo strastveno ljudima govorio o tim božanskim dimenzijama, ne samo u Korintu, nego i u drugim

gradovima. Osobito je naglasio Pavlov jasan stav s obzirom na opredjeljenje za Krista koje nadilazi svaku podjelu u koju možemo upasti ako se previše oduševimo pojedinim ljudima zbog njihovih ljudskih sposobnosti, kakav je primjerice bio kršćanki propovjednik Apolon. Biskup je naglasio da Pavlovo kristološko načelo valja slijediti i u prevladavanju podjela u Crkvi Isusovoj u nastojanju oko jedinstva svih kršćana. "Sve je nas i katolike i pravoslavce i protestante iznutra, na neki način pokrenuo i prosvijetlio Isus Krist, i svi mi želimo biti njegovi", zaključio je biskup, te nam je to svjedočiti međusobnim poštovanjem. Završavajući homiliju pozvao je nazočne na molitvu za jedinstvo među kršćanima, da nitko od nas ne pretvori svoje kršćanstvo u ideologiju, nego ga živi kao sustav Božjih vrijednosti, koji najznačajnije očovječuje čovjeka.

Na kraju misnog slavlja biskup Škvorčević je pozvao nazočne da - dok se oko njih zbog hladnoće priroda smrzava - učine sve da im u srcu bude toplo po Božjoj blizini i njegovu svjetlu u njima. Poželio im je blagoslovljen tjedan koji je pred njima i na sve njih zazvao Božji blagoslov.

Središnje ekumensko slavlje u Zagrebu

Zagreb, 22.1.2017. (IKA) – Središnje ekumensko slavlje 33. ekumenskog hoda zagrebačkim crkvama u sklopu Molitvene osmine za jedinstvo kršćana održano je u nedjelju 22. siječnja u baptističkoj crkvi. U uvodnom dijelu riječ pozdrava predstavnicima kršćanskih Crkava uputio je u ime domaćina tajnik Saveza baptističkih Crkvi u RH Željko Mraz. Prigodnu homiliju temeljenu na odlomku iz Poslanice Korinćanima (2 Kor 4,14-20) koji je i geslo ovogodišnje Molitvene osmine, održao je predsjednik Saveza baptističkih Crkvi u RH pastor Tomo Magda. Posvijestio je, kako je Božja Riječ doista nešto dragocjeno, a Gospodin kaže da „kada On svoju riječ pošalje ona je toliko moćna da se ne vraća prazna, bez ploda. Bogu hvala da je tomu tako, i da smo mi pozvani biti dio takvog jednog Božjega djela“.

Naglasio je kako i ovaj tekst ima svoj kontekst bio da se radi o povijesnom, književnom, teološkom. „Nije apostolu Pavlu sunce zasvijetlilo i onda nadahnut pisao ovakve moćne poslanice. Ne, apostol Pavao je svaki dan živio s ljudima, s Crkvom, sve probleme koje je susretao, ljude koje je susretao sve je to Duhom Svetim nadahnut pretočio u ono što mi danas ovdje čitamo. Zato ne možemo uvijek baš olako zanemariti taj kontekst. Apostol Pavao ima vrlo dinamičan i specifičan odnos s Crkvom i vjernicima u Korintu. Kada čitamo prvu i drugu poslanicu vidimo da je tu bilo pisama i s jedne i s druge strane, različitih poruka. Bilo je kriza, teških riječi, nerazumijevanja, sukoba, nije bilo jednostavno. Apostol Pavao poziva Crkvu, vjernike u Korintu, da se vrate na ono prvobitno mjesto, da se izmire s Bogom i da otvore svoja srca za njega kao Božjega poslanika i za druge koji dolaze među njih“, naglasio je Magda, te podsjetio da se među ljudima događaju sukobi, neslaganja i onda se oni zatvaraju.

Ukazujući na Pavlove riječi „ljubav nas Kristova obuzima“, jer „jedan za sve umrije, svi dakle umriješe; i za sve umrije da oni koji žive ne žive više sebi, nego onomu koji za njih umrije i uskrsnu“, Magda je upitao „razumijemo li što je On učinio i koje su implikacije Njegova čina na naš život? Da živi ne žive više za sebe same, da veliki i mali ne žive više za same sebe, nego za Onoga koji je umro i uskrsnuo za njih. Ljubav Božja nas obuzima kada o tome razmišljamo. No, mi kao ljudi uvijek imamo potrebu popravljati stvari, dodavati, izmjenjivati tumačiti. Isus je htio da oni koji žive, ne žive više za sebe, nego za Njega. A živjeti za Krista znači zanijeti sebe, odreći se sebe“. Pastor Magda pojasnio je da kada

živimo za sebe onda ćemo se i dijeliti, jer ćemo uvijek imati nekih uvjeta što drugi trebaju napraviti za nas da bi se mogli uklopiti u našu sliku. Zato je to izazov - živjeti za Onoga koji je umro i uskrsnuo, živjeti onako kako Krist od nas očekuje, dodao je.

Osvrćući se na nastavak teksta u kojem Pavao poručuje „ne poznamo po tijelu; ako smo i poznavali po tijelu Krista, sada ga tako više ne poznamo“, posvijestio je da dok je „Pavao razmišljao u ljudskim kategorijama njegova su razmišljanja dovela do krivih zaključaka. Imao je krivi zaključak o Bogu, jer je mislio da Njemu služi tako što proganja kršćane. Imao je krivi zaključak što se tiče Krista, jer nije bio svjestan da ga proganja, dok ga Krist nije morao srušiti s konja, oslijepiti i viknuti mu 'Savle, zašto me progoniš'. Razlog tomu bio je jer je Krista znao po tijelu“. Kad to spozna, Krista drugačije vidi, a u svima koje je proganjao vidi braću i sestre, jer spoznanje Krista donosi novinu. Možemo li mi odgovoriti tom Kristovu izazovu i krenuti u tu novinu, upitao je Magda te izrazio nadu da ovi molitveni susreti idu u smjeru u kojem je išao Krist „da nas ljubav Božja u potpunosti obuzima kada se sjetimo toga da je jedan umro umjesto sviju, da je uskrsnuo i da je onda sve pozvao na pomirenje s Bogom. Teško se miriti ako nismo prvo doživjeli tu novost života u Kristu. Teško se odreći sebe, ako nismo prvo susreli Krista“.

U nastavku su svoje pozdrave i poruke izrekli predstavnici kršćanskih Crkava. Predsjednik Povjerenstva za ekumenizam i dijalog Zagrebačke nadbiskupije mons. Zvonimir Sekelj je u duhu gesla ovogodišnje Molitvene osmine „Pomirenje, ljubav nas Kristova obuzima“ pojasnio kako je to ona ljubav koja je kadra vršiti djela Kristova 'jedan za sve umrije da oni koji žive ne žive više sebi'. No, postavlja se pitanje: jesmo li spremni na takvu ljubav? Ako nam se čini da to prelazi naše mogućnosti, pogledajmo evanđelje, prisposobu o izgubljenom sinu. Braću nije izmirio sud pravde, nego ljubav Oca. Dopustimo da nas obuzme ta pomirbena ljubav Božja, jer ona je u nama kadra proizvesti učinke o kojima sada sanjamo, a to je toliko željelo jedinstvo kršćana“.

Predstavnik Srpske pravoslavne Crkve o. Mihajlo Žikić je u duhu učenja Istočnih Crkava posvijestio kako ljubav nije osjećaj, "već je po našem iskustvu cilj življenja". No, taj cilj življenja podrazumijeva odricanje od sebe i prihvaćanje drugoga takav kakav je. „Vanjsko jedinstvo u kojem svi isto mislimo i isto se ponašamo, te prihvaćamo jedni druge često je laž. Sloboda je najbolji izraz ljubavi da prihvatimo sebe kakvi jesmo, ali i da prihvatimo druge takvi kakvi jesu, a pomirenje između čovjeka i Boga biva kada čovjek bude svjestan stanja vlastitog srca i bude spreman otvoriti se“, rekao je, te nastavio „ljubav je žrtva, ali ne drugih za nas, nego žrtva naša za druge koja podrazumijeva put boli, patnje, stradanja. Tek onda kada prihvatimo da mi budemo najmanji i budemo u službi drugih onda ispunjavamo volju Božju da volimo Boga tako da ćemo voljeti sve ljude oko nas“.

Protojerej Kirko Velinski iz Makedonske pravoslavne Crkve podsjetio je da su putevi koji vode prema Bogu i Spasitelju u biti jednostavni. No, njih komplicira, otežava ili onemogućava naša samodostatnost i neumjerene životne želje koje nepažljivo i podsvjesno stupaju u kontakt s neprijateljem našeg spasenja. „Zbog toga molitva upućena danas Bogu za pomirenje ne predstavlja samo stanje duše, nego više od toga: život. A Gospodin koji zna i gleda potrebe i želje za to jedinstvo učinit će sve ono što bi svaki od nas učinio za svoju dobru i poslušnu djecu, jer je Bog otac svih nas“.

Predstavnica Evangeličke Crkve svećenica Davorka Horvat

naglasila je važnost ekumenizma u životu kršćana. No, upozorila je da „kao što znamo ekumena nije samo riječ, s njom se susrećemo svakodnevno u našem životu, i znamo da to nije uvijek jednostavno ni lako. Stoga smo se sastali i večeras i kroz ovaj tjedan kako bismo zajedno molili za mir, jedinstvo, ljubav, razumijevanje, milost, oprostjenje kršćana. Mi znamo i vjerujemo u djelovanje Duha Svetoga i upravo je ekumena izravno djelovanje Duha Svetoga gdje god se ona događala. Mi smo Kristovi, različiti, a opet tako slični, jedinstveni u potrebi za Božjim mirom, oprostom i vodstvom“.

Pastor Jasmin Koso iz Protestantske reformirane kršćanske Crkve naglasio je važnim posadašnjiti, „stvarno razumjeti što to znači da je Isus Krist umro za nas sve. Što znači konkretno da je umro za mene, da je uskrsnuo i da će doći ponovno. To je ključno da bismo imali nadu i svjetlo našem životu. Kristov križ je najbolje što možemo dobiti za našu nadu i spasenje, a ako živimo, ako nas takne po Duhu Svetom i Božjom Riječi taj Kristov križ, onda možemo imati zajedno i pomirbene riječi jedni za druge, i ljubavi jedni za druge“.

Ekumenskom slavlju nazočio je i pastor Korejske prezbiterijanske Crkve Abraham Kim, koja se na bogoslužjima okuplja u prostoru baptističke crkve u Zagrebu.

Duhovna obnova za studente u Splitu

Split, 22.1.2017. (IKA) - Duhovna obnova za studente održana je u nedjelju 22. siječnja u kapeli Bl. Ivana Merza na Kampusu u Splitu. Tema duhovne obnove bila je "Gospodin mi je svjetlost i spasenje", a predvodio ju je fra Tomislav Hršić, župnik župe svete Trojice u Splitu. Duhovna obnova započela je pokorničkim bogoslužjem i sakramentom ispovijedi te se nastavila misnim slavljem koje je također predvodio fra Tomislav uz koncelebraciju don Mihaela Provića, studentskog kapelana. Fra Tomislav je mladima protumačio nedjeljna čitanja, poseban naglasak stavljajući na to da nije dovoljno samo ići za Kristom, kao što su mnogi išli, ne samo nasljedovati ga, nego se truditi istinski ga upoznati. Na kraju se mladima obratio don Mihael i ohrabrio studente za nadolazeće ispitno razdoblje te im predstavio raspored događaja koje organizira Ured za pastoral mladih Splitsko-makarske nadbiskupije. Duhovnu obnovu je glazbeno animirao VIS „Veritas aeterna“.

Proglas Feste sv. Vlaha u Stonu

Ston, 23.1.2017. (IKA) - Objavljen je proglas Feste sv. Vlaha u Stonu. Proglas stonske Feste sv. Vlaha potpisuju ovogodišnji stonski festanjuli Baldo Pavić i Boris Franušić te načelnik općine Vedran Antunica i župnik don Miljenko Babić.

U proglasu kojim se pozivaju vjernici da sudjeluju na Festi piše: „Evo nam se približava dan 'ki dohodi nami jednom na godišće', dan molitve, časti, ponosa i slave. Blagdan našeg parca sv. Vlaha, zaštitnika Grada i općine Ston, Bogu dragom hvala, ove godine nakon potresa 1996., proslavljamo u njegovoj i našoj župnoj crkvi. Svoje obitelji, Crkvu i Dom stavljamo pod zagovor mučenika i biskupa sv. Vlaha.

Dođite svi vi, štovatelji našeg Parca, svi koji u duši nosite radost vjere, svi vi koji vjerujete da naš život vodi Krist. Ponesite barjake svojih župa i bratovština, pa kao i uvijek iskažimo radost zajedništva Stona i okolice: Crkve i čitave općine Ston u slavljenju i čašćenju našeg nebeskog zaštitnika“.

Četvrta postaja ekumenskog hoda zagrebačkim crkvama
Zagreb, 23.1.2017. (IKA) – Četvrta postaja ekumenskog hoda zagrebačkim crkvama u sklopu Molitvene osmine za jedinstvo kršćana održana je u ponedjeljak 23. siječnja u Hramu Preobraženja Gospodnjega. U ime domaćina Srpske pravoslavne Crkve riječ dobrodošlice je prenoseći pozdrave zagrebačko-ljubljanskog metropolita Porfirija uputio protojerej stavrofor Slobodan Lalić.

U prigodnom nagovoru o. Mihajlo Žikić je u osvrtu na odlomak iz Poslanice Korinćanima, koji je uzet kao geslo ovogodišnje osmine, istaknuo da „apostol Pavao živeći prvenstveno u Kristu i propovijedajući pritom spasenje i pomirenje čovjeka s Bogom Korinćanima tada, a nama danas preko svojih poslanica, govori što znači biti kršćanin, što znači biti novi čovjek, što znači biti Kristov. On ukazuje na bitnu odrednicu, a to je mir s Bogom, mir među sobom u Kristu, da se sinovi Božji nazivaju samo oni koji su mirotvorci“. Podsjetio je, i kako u Poslanici Rimljanima Pavao govori „ako živimo, Gospodinu živimo, i ako umiremo, Gospodinu umiremo. Živimo li dakle ili umiremo – Gospodinovi smo“ (usp. Rim 14,7-8). Dakle, življenje Krista u prvom redu podrazumijeva zajedničarenje svojim bićem s tijelom i krvi Kristovom, i upravo ono je znak novoga saveza koji je Bog sklopio s ljudima, da sve ono što dolazi s Bogom, ono što donosi mir i pomirenje dolazi kroz Isusa Krista. A Bogočovjek Krist koji nas je pomirio s Bogom isto tako iz ljubavi nama pokazuje što znači pomirenje i mir, rekao je, te pojasnio kako je Kristov križ „ne samo simbol, već i ljubav i mir koja podrazumijeva žrtvu, stradanje, i ono što je jako bitno, a često zaboravljamo, podrazumijeva slobodu bezuvjetnog prihvaćanja uskrsnuloga Boga“.

Kada govorimo o miru često nas ponesu zemaljske želje i misli, kao da mir u prvom redu podrazumijeva nepostojanje nesuglasica i nesporazuma. No, mir vrlo često podrazumijeva neprijateljstvo prema svemu onome što nas odvaja od Boga. I zato pomirenje s Bogom u prvom redu podrazumijeva naš susret s Bogom, a taj susret podrazumijeva uniženje, smirenje, otvaranje srca prema Gospodinu i prihvaćanje Gospodina u potpunosti, bez ikakvih uvjeta i naših „logičkih“ rješenja, već prihvaćanje Njega cijelim svojim bićem. I kada se uspijemo susresti s Gospodinom, onda ćemo moći osjetiti blaženi mir, mir koji je imao sv. Šimun Bogoprimec. Naravno, mir koji podrazumijeva slobodu, upravo ono što je apostol Pavao tada govorio kršćanima, rekao je o. Žikić, te podsjetio kako su u Pavlovo vrijeme mnogi kršćani međusobno imali nesuglasica, različita razmišljanja, želje, htjenja, i često su raspravljali tko je veći, tko je manji, tko ima veću ili manju blagodat. Pavao tada njima, a danas nama poručuje da „mi više nismo ni Pavlovi, Apolonovi, ili Kefini, nego svi postadosmo Kristovi“. Stoga, mir i ljubav o kojoj danas promišljamo i koja je geslo našeg molitvenog okupljanja neka bude onaj mir koji Gospodin daje: pomirenje s Bogom tako što ćemo otvoriti vrata svoga srca, očistiti se, i prihvatiti Boga cijelim bićem i biti dio zajedništva sa živim Bogom. A onda kad se s Kristom rodimo, s Kristom živimo, isto tako ćemo s Kristom stradati i nositi križ života stradanja i stradanja naših bližnjih, a onda kada okusimo smrt s Kristom, onda ćemo s njim i uskrsnuti, rekao je na kraju o. Žikić.

U ime Katoličke Crkve molitvenom susretu nazočili su predsjednik Povjerenstva za ekumenizam i dijalog Zagrebačke nadbiskupije mons. Zvonimir Sekelj i tajnik Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog dr. Jure Zečević, OCD, koji se obratio okupljenima. Na početku je posvijestio sam značaj Molitvene osmine, te naglasio kako se „ne radi o

kalkulantskoj, o špekulantskoj, o politikanskoj, nego molitvenoj osmini. Ne radi se o osmini interkonfesionalnog defiliranja, paradiranja i promoviranja, nego o osmini zajedničke molitve za jedinstvo. Stoga, apeliram prvo na sebe samoga, na sve nas predstavnike Crkava i kršćanskih zajednica i na sve vas: sačuvajmo osmini njen izvorni i glavni smisao, sačuvajmo joj molitveni i duhovni smisao. Osmiina pripada kategoriji duhovnog ekumenizma, pripada kategoriji molitvenoga iskustva, duhovnog dozrijevanja i osobnog unutarnjeg preobražavanja na bolje. Osmiina po svojoj naravi nije namijenjena ni teološkim, ni crkveno-povijesnim, ni crkveno-pravnim raspravama, već je ponajprije namijenjena molitvi za jedinstvo. Osmiina nam se stoga ne smije svesti na protokolarno susretanje crkvenih predstavnika, na prigodnu svečanu akademiju kod koje se predstavljamo jedni drugima najljepšom sakralnom glazbom ili najljepšim govorima. Ne zaboravimo da bi osmiina kod koje bismo zaboravili molitvu Gospodinu za jedinstvo promašila svoj glavni cilj i smisao. Zato, koristimo i ovogodišnju osminu kao vrijeme zajedničke molitve svih kršćana za jedinstvo Crkve. Promičimo duhovni ekumenizam, moleći zajedno i živeći evanđelje Isusa Krista". U kontekstu 500. obljetnice reformacije dr. Zečević je podsjetio na putovanje pape Franje u Švedsku, gdje je u luteranskoj katedrali u Lundu sudjelovao u zajedničkoj ekumenskoj molitvi, kao i na susrete Pape s poglavarima pravoslavnih Crkava, a posebno je istaknuo onaj s moskovskim patrijarhom Kirilom.

Naši nam poglavari daju primjere zajedničke molitve, primjere otvorenosti jedni za druge, pozivaju nas na suživot i suradnju jednih s drugima kako u navještaju Božje riječi, tako i u preoblikovanju naših sredina u kojoj živimo u spašenije, sretnije društvo. Hoćemo li ih nasljedovati, hoćemo li nasljedovati ove geste i ove primjere ili ćemo nasljedovati one koji nas uvijek iznova konfrontiraju, udaljuju jedne od drugih, upitao je.

Predstavnik Reformirane kršćanske Crkve u Hrvatskoj vlč. Branimir Bučanović upozorio je kako je naša kršćanska povijest bremenita raskolima i svađama. Prije otprilike 150 godina unutar crkava reformacije pojavio se ekumenski pokret s jednom željom: da različite frakcije sjednu zajedno, razgovaraju, mole, a onda i svjedoče svijetu koji je u potrazi za istinom. Reformacijske Crkve smatraju da je ekumenizam mogućnost zajedničkog svjedočenja vjere, zajedničkog uvažavanja različitosti, zajedničke molitve i poštovanja, i taj izvorni ekumenizam kako ga mi vidimo u Reformiranoj Crkvi s radošću promičemo. Želimo da svi mi kršćani koji Krista slijedimo, iako smo nesavršeni, pokušamo jedni u drugima pronaći i vidjeti Kristove učenike, a onda tu svoju poruku prenositi svijetu. Dana nam je služba pomirenja, no kako ćemo ju izvršiti ako sami nismo izmireni, poručio je.

Predstavnik Saveza baptističkih Crkava u RH Boris Peterlin posebno se usredotočio na službu pomirenja, te je rekao „što više mi – okupljeni ovdje na molitvi za jedinstvo kršćana živimo u iskustvu nezasluženo stečena pomirenja s Bogom, zaognuti i utopljeni Božjim milosrdjem – spremnije ćemo se odvažiti prihvatiti službe mirenja ljudi s Bogom. Služba pomirenja velika je slavna, obuhvatna služba koja traži i očekuje od nas najbolje što možemo dati. Ne možemo je obavljati 'lijevom rukom', reda radi, ne smijemo joj ponuditi samo mrvicu svojega žara, sposobnosti i strasti. Veličanstvenost takve službe i veličina povjerenja zadatka ne smije izazvati strah. Sve je do Boga, koji je nas već pomirio po Kristu. On je taj koji se brine da povjerenja služba ne bude uzaludna, nego plodna".

Ekumenski susret pjevanjem je uvećao Hor Hrama Preobraženja Gospodnjega.

Započeo 57. teološko-pastoralni tjedan u Zagrebu

Zagreb, 24.1.2017. (IKA) – S temom „Neophodnost dijaloga i pomirenja u hrvatskom društvu" u utorak 24. siječnja u Međubiskupijskom sjemeništu na zagrebačkoj Šalati započeo je 57. teološko-pastoralni tjedan. Trodnevni znanstveni i pastoralni skup organizira Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu. Na skupu sudjeluju zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić i vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić, predsjednik HBK zadarski nadbiskup Želimir Puljić, riječki nadbiskup Ivan Devčić i đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić, kao i više hrvatskih biskupa. Također su otvorenju TPT-a nazočili apostolski nuncij u RH nadbiskup Alessandro D'Errico, predstavnici drugih Crkava i vjerskih zajednica, među kojima i muftija Aziz Hasanović.

Nakon uvodne molitve, kardinal Bozanić u pozdravnom govoru podsjetio je da ekleziologija zajedništva Drugoga vatikanskog koncila pretpostavlja da je "dijalog u životu Crkve bitan. Crkva će uvijek postojati kao dijaloški događaj, jer njezini članovi, svaki svojom ulogom i sposobnošću, slobodno napreduju u vjeri, nadi i ljubavi." Također je istaknuo kako je za papu Franju dijalog nužno uključen u samu evangelizaciju. "Sveti Otac vidi tri područja dijaloga u kojima današnja Crkva mora biti prisutna da bi promicala puni razvoj ljudskog bića i težila općem dobru, a to su dijalog s državama, dijalog s društvima te dijalog s drugim vjernicima koji ne pripadaju Katoličkoj Crkvi." Kardinal je naglasio da Crkva naviješta Evanđelje mira, pa je stoga pozvana biti mirotvorna i u skladu sa svojim poslanjem promicati pomirenje. "S kršćanskog gledišta pomirenje i opraštanje jedini je put koji vodi k miru", upozorio je kardinal. Stavljajući to u kontekst teme ovogodišnjega Teološko-pastoralnog tjedna, kardinal je upitao "Što se danas događa u hrvatskom društvu, kojim promjenama svjedočimo; tko su tvorci tog procesa; kakav je odnos onoga što se događa u narodu i onoga što se nameće u javnosti; koje je mjesto i kakva uloga naše Crkve u postupku tranzicije koja je u tijeku? Jesmo li kao Crkva proročki svjedoci temeljnih vrijednosti pravednosti, istine i čestitosti, koje su u temelju svake obnove, potičemo li također dijalog, pomirenje i društvenu povezanost kao važne čimbenike za budućnost naroda i društva?"

Vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić osvrnuo se na temu, te istaknuo kako "nikad nismo imali više sredstava za komuniciranje kao danas, a nikad nismo bili udaljeni toliko kao danas. Ta sredstva komunikacije postali su gospodari, pa smo izgubili osnovni stav komunikacije, upoznavanja, prihvaćanja drugoga i drugačijeg kao osobe. Ovo vrijeme je progutalo osobu i nametnulo neki drugi stil individualizma, gdje se čovjek izgubio kao osoba, a onda je izgubio odgovornost i poštenje. U društvu je nastala podijeljenost, jer se ne traži opće dobro, nego se traži kako nametnuti svoje mišljenje, svoj interes. A znamo, za dijalog su potrebne dvije strane. No, danas se sve više događa monolog, jer ima sve manje sposobnosti slušati, čuti, tražiti razumijevanje, a da bi se došlo do razumijevanja ne smije se izgubiti vlastiti identitet. Zato smatram da je važno kroz teološko-pastoralno razmišljanje iznaći ozdravljenje javnog mijenja u našem hrvatskom narodu".

Apostolski nuncij u RH nadbiskup Alessandro D'Errico prenio je pozdrave i blagoslov pape Franje, te se osvrnuo na važnost teme TPT-a. Tema se čini osobito značajna, jer se uklapa među najvažnije aspekte naučavanja pape Franje koji u raznim prigodama nastavlja isticati važnost dijaloga, poštovanja ljudskih prava svakoga pojedinog čovjeka, nastoji uključiti sve u promicanje pomirenja i općeg dobra. Dobro nam je poznato da se izgradnja društva utemeljena na

toleranciji i međusobnom poštovanju putem dijaloga i pomirenja ne može ostvariti bez poteškoća. Ipak, u perspektivi pape Franje, temeljno je kršćansko svjedočenje na koje smo pozvani na življenje u kontekstu nove evangelizacije, rekao je nuncij. U tom je kontekstu istaknuo aktualnost teme zbog pastoralnih izazova s kojima se treba suočavati, te izrazio nadu da će promišljanja stručnjaka tijekom TPT-a dati izniman doprinos po tom pitanju.

Izaslanica rektora Zagrebačkog sveučilišta prorektorica Ivana Čuković-Balić istaknula je kako su uvjet jedinstvu svakoga naroda dva pojma kojima se posvećuje ovaj TPT: pomirenje i dijalog. Želimo li tim pojmovima dati autentičnu interpretaciju, ona nužno podrazumijeva denotaciju s kršćanskom etikom. "Tek polazeći od dobra bližnjega koje se mnoštvom osobnih djela umnaža u opće dobro, pomirenje kao cilj i dijalog kao sredstvo da se ona postigne imaju svoj puni smisao". Naglasila je i kako dijalog kao put prema pomirenju treba biti usmjeren prema budućnosti, ali i prema prošlosti. Iskrenog razgovora prema budućnosti ne može biti bez iskrenog razgovora o prošlosti, jer dijalog o prošlosti i dijalog o budućnosti dva su jednako važna elementa".

Predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti akademik Zvonko Kusić ukazao je na važnost činjenice da dijalog i pomirenje promovira Katolička Crkva kao institucija koja je stoljećima izgrađivala hrvatski nacionalni i kulturni identitet i bila supstitut hrvatske državnosti. Što se tiče svjetonazorskih podjela u hrvatskom društvu, kazao je da svjetonazori nisu znanstvena i spoznajna kategorija, nego afektivna, no ustvrdio je da te podjele vjerojatno nisu toliko izražene koliko se čini posredstvom medija. "Važan je svaki pomak u dijalogu i razumijevanju drugoga, pri čemu nije važno hoće li se prihvatiti njegovi stavovi", rekao je akademik Kusić.

Zagrebački gradonačelnik Milan Bandić također je ukazao na važnost teme za hrvatsko društvo, riječ je o jednom od najvažnijih društvenih i političkih prioriteta čije nas rješavanje može usmjeriti ka boljitku hrvatske države i iskorištavanju svih njezinih pozitivnih potencijala i kreativnih energija.

Posljednji govornik bio je ministar znanosti, obrazovanja i sporta Pavo Barišić, koji je naglasio kako je tema koju obrađuje TPT važna, jer se odnosi kako na zadaću same Crkve, tako i na pitanja koja se tiču svih građana, a osobito u hrvatskom društvu u kojem je Crkva bitni i sastavni dio. Stoga "ovim svjedočite da je vaše posebno poslanje odgovarati na pitanja i izazove koji se postavljaju ovdje i sada. Time Crkva svjedoči posebnu odgovornost za boljitak i napredak društva u kojemu živi i djeluje, jer dijalog i pomirenje su filozofski i teološki pojmovi koji tvore značajnu crtu u razvoju kako naše zapadne, tako i svih drugih civilizacija".

Na kraju uvodnoga dijela, v.d. dekana Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. Tonči Matulić posvijestio je kako je neophodnost dijaloga i pomirenja u našem hrvatskom kontekstu važna, jer se u tome odražava istina i ljepota naša vjere, "ali i zato jer nam svakodnevno iskustvo potvrđuje nedostatak iskrenoga dijaloga na svim razinama, u svim strukturama, dok su vapaji za pomirenjem sve glasniji i urgentniji ma koliko ih gurali na margine i ušutkivali". Radosna vijest je pomirenje, stoga zahtjev za pomirenje nije predmet rasprave za nas, nego svjedočanstvo, ono nije ljudsko djelo, nego Božje djelo na koje se pozivamo i upiremo, ono nije ljudska odluka, već Božja, kojom nas Bog u Kristu pomiruje sa sobom i tako nam omogućava da se i mi međusobno i bezuvjetno pomirimo i na taj način lomi snagu neprijateljstava, dokida moć zlu koje ljude razjedinjuje i međusobno svađa. Zbog

toga su naša riječ, naša poruka i naše svjedočanstvo jedino riječ pomirenja i dijaloga, poruka pomirenja i dijaloga, i svjedočanstvo pomirenja i dijaloga, rekao je dr. Matulić.

S otvorenja 57. teološko-pastoralnog tjedna sudionici su uputili poruku papi Franji, u kojoj ističu kako "u svakodnevnom radu s ljudima osjećamo koliko različite napetosti i sukobi plaše i iznutra ranjavaju suvremenog čovjeka te ugrožavaju miran suživot. Riječ je o dramatičnim sukobima koji ozbiljno ugrožavaju mir i našu zajedničku budućnost. Svjedoci smo da se podižu različiti i visoki zidovi između osoba, skupina i naroda, čime se onemogućuju susreti, međusobno upoznavanje, prihvaćanje i poštovanje. S druge pak strane, primjećuju se ustajni naponi pojedinaca i zajednica kojima se nastoji izgrađivati mostove razumijevanja i povjerenja. Sveti Oče, Vi nas često podsjećate da nije lako dijalogizirati, ali je neophodno. Potrebno je njegovati dijalog i pomirenje radi zajedničkog života i izgradnje civilizacije ljubavi. Dijalog je znak poštovanja drugoga, izraz ljubavi i milosrđa. U današnjem razjedinjenom svijetu uistinu je velika potreba za dijalogom u našim obiteljima i školama, u našim društvima i u našoj Crkvi. Dijalog je put pomirenja. Dok okupljeni na ovome trodnevnom znanstveno-pastoralnome skupu nastojimo zajedno promišljati o dijalogu i pomirenju u hrvatskome društvu, Sveti Oče, molimo Vaš apostolski blagoslov za naše napore na ovome području. A mi, u svoje molitve uključujemo Vas i čitavu Crkvu. Svojim Vam pismom izražavamo iskrenu i zahvalnu ljubav Crkve u hrvatskome narodu, koja Vam i ovom prigodom iskazuje svoju vjernost i odanost", ističe se u pismu koje potpisuje kardinal Bozanić.

Euharistijsko slavlje u sjemenišnoj crkvi Presvetog Srca Isusova u koncelebraciji s kardinalom Bozanićem, predvodio je kardinal Puljić. U homiliji je kardinal Puljić istaknuo važnim probuditi svijest o sebi. U duhu toga je ukazao na dokument Drugoga vatikanskog koncila o liturgiji koji nabraja gdje sve ljudi mogu susresti Isusa. Jedna od tih točaka je i u osobi svećenika. Tako ljudi ne susreću privatnu osobu, nego osobu koja ide u ime Isusa Krista. To je dobro posvijestiti, jer što je čovjek svjesniji svoga identiteta, sposobniji je dijalogizirati, uspostaviti kontakt, rekao je propovjednik, te uputio na misna čitanja koja također govore o vršenju te službe. "Time što vršimo Njegovu volju, postajemo najbliži, kao njegova majka i braća". „No, trebalo bi i nas prepoznavati po duhovnim djelima, po tome bi nas odmah trebali prepoznati, da zračimo", rekao je kardinal Puljić.

Podsjetio je i na sveca dana sv. Franju Saleškoga, kojega je Crkva stavila zaštitnikom medija, jer je znao Božju riječ prenositi na komunikativan način. Stoga je iz njegova života izvukao dvije karakteristike, koje trebaju obilježavati i današnje svećenike. Sv. Franjo Saleški je svetac blagosti, a Isus je pozvao "učiti se od mene, jer sam blaga i ponizna srca". Ljudi očekuju od nas krotkost, blagost, jednostavnost, to je naš identitet, to su duhovni geni po kojima sličimo Isusu Kristu, rekao je kardinal Puljić. Kao drugo ukazao je na žar kojim je svetac prenosio Riječ Božju, te je pozvao prisutne da mole da se ne umore, da im uvijek Božja riječ bude na prvome mjestu.

Euharistijsko slavlje uveličali su studenti Instituta za crkvenu glazbu "Albe Vidaković" KBF-a Sveučilišta u Zagrebu.

Crkva u Hrvata

Ekumenskim bogoslužjem Riječi u sarajevskoj katedrali započela Molitvena osmina

Sarajevo, 18.1.2017. (IKA/KTA) – U organizaciji Vijeća za ekumenizam i dijalog među religijama i kulturama Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, prvog dana Molitvene osmine u srijedu 18. siječnja u večernjim satima u katedrali Srca Isusova u Sarajevu upriličeno je Ekumensko bogoslužje Riječi. Molitvu je predvodio pomoćni biskup vrhbosanski Pero Sudar uz sudjelovanje petočlane delegacije pravoslavnih svećenika Metropolije dabrobosanske te sudjelovanje svećenika, redovnika, redovnica, bogoslova i drugih vjernika.

Biskup Sudar zaželio je dobrodošlicu svima, a osobito pravoslavnoj delegaciji. Podsjećajući na glavnu temu Molitvene osmine utemeljenu na riječima apostola Pavla iz Druge poslanice Korinćanima: „Pomirenje – ljubav nas Kristova obuzima“, istaknuo je da sveti Pavao posvješćuje kršćanskoj zajednici da ih je Bog po Isusu Kristu pomirio sa sobom te da ih ta Kristova ljubav potiče da budu služitelji pomirenja. Dodao je i da se ove godine mnoge Crkve i kršćani prisjećaju početka reformacije prije 500 godina.

U duhu predloženog teksta za Molitvenu osminu, biskup Sudar podsjetio je na poziv svim kršćanima da priznaju svoje grijeha i mole za oprost i za ozdravljenje rana koje su prouzročili raskoli. U tom duhu izmoljeno je dvanaest molitvenih zaziva, a svaki od molitelja nosio je po jedan kamen s natpisom pojedinoga grijeha od kojih nastaju zidovi podjela: bezosjećajnost, mržnja i prezir, klevete, diskriminacija, progon, razoreno zajedništvo, netolerancija, vjerski ratovi, raskol, zloporaba moći, samodostatnost i oholost. Potom su svi stavljali kamenje zidajući mali zid kao simbol razdvojenosti, ali simbol i Berlinskog zida srušenog 1989. godine. Cijela zajednica molila je zaziv: Otpusti nam duge naše, kako i mi otpuštamo dužnicima našim. Pošto su otpjevali psalme, slušali prigodna čitanja na temu pomirenja i propovijed, čitači molitve vjernika razgradili su zid i simboličko kamenje s natpisima grijeha preobličili u križ.

Prigodnu propovijed uputio je delegat Metropolije dabrobosanske protorejz stavrofor Vladislav Topalović, profesor Pravoslavnoga bogoslovskog fakulteta „Sveti Vasilije Ostroški“ u Foči Univerziteta u Istočnom Sarajevu. Podsjetio je na riječi apostola Pavla kojima mladoj Crkvi u drevnoj kozmopolitskoj metropoli Korintu skreće pozornost na agape: „Ljubav Kristova nas obuzima ...“ Istaknuo je da se u danima molitve za jedinstvo kršćana trebaju prisjetiti Pavlovih riječi o ljubavi među kojima je i poznata himna ljubavi. „Ljubav Kristova (agape) nešto je posve novo, originalno kršćansko. Zato ima i novo ime. Ona se više ne naziva eros, već agape. To je originalni kršćanski neologizam; novo ime za novu vrijednost“, kazao je profesor Topalović, pojašnjavajući da „Pavlova ljubav, dakle, nije neko uzvišeno stanje duše, neki psihološki fenomen, neka neodoljiva čežnja za drugim bićem, neka vanjska vrlina koja krasi kršćanina, već konkretna sposobnost zajednice da prevlada podjelu prouzročenu različitim vjerovanjima i različitim tumačenjima Evandjelja i apostolske propovijedi“.

„Kao da Pavao govori nama! Kako su njegove riječi bile aktualne u svim epohama crkvene povijesti! Kako su, još više, aktualne danas! Kada bismo se samo malo zamislili nad tim Pavlovim riječima, shvatili bismo da razlika u vjeri ne smije biti prepreka za agape, ma koliko nas u to uvjeravali zastarjeli udžbenici teologije. Jer djelomično znamo, djelomično vjerujemo, djelomično prorokujemo. Ma koliko

čvrsta i nepokolebljiva, svaka je naša vjera djelomična, nesavršena. Ništa mi još ne znamo! Sve - i Bog, i čovjek, i svijet, i spasenje - sve je još uvijek enigma, podjednako za sve nas pravoslavne, katolike, protestante i druge. Savršeno Božje otkrivenje tek čekamo. Raskoli, zato, nastaju samo onda kada svoju vjeru, poput gnostika, proglasimo za znanje; kada je apsolutiziramo; kada je proglasimo savršenom; kada je izjednačimo s gledanjem licem u lice. A vjera ne može biti savršena, uči nas Pavao. Jedino je ljubav savršena“, rekao je profesor Topalović, ističući da iza kršćana današnjice stoji duga povijest podjela.

„Čitav milenij prošao je od velikog raskola koji je podijelio kršćanstvo na Istok i Zapad, a ove godine navršava se 500 godina od početka reformacije koja je podijelila zapadno kršćanstvo. Ali, u svakoj podjeli treba tražiti priliku za katarzu, za obnovu, za pomirenje. I zaista, ako pogledamo u povijest vidjet ćemo da se ona ne sastoji samo od podjela, anatema i vjerskih ratova, već i od veličanstvenih težnji ka jedinstvu, ka dijalogu. Zahvaljujući tome danas smo u stanju, više nego ikad u povijesti, na pozitivan način vrednovati domete svake kršćanske zajednice; da u onom drugom ne gledamo 'šizmatika', 'heretika' i 'sektaša', već da vođeni ljubavlju na koju nas Pavao poziva, prepoznamo i kod drugih tajanstvene putove i djela Duha Svetog. Danas, u tom Duhu, Crkve Njemačke koje su osmislile sadržaj ovogodišnjih molitvenih osmina, obilježavaju jubilej reformacije ističući, unatoč podjeli, pozitivne tekovine ovog velikog pokreta iz šesnaestog stoljeća. Reformacija nije samo donijela podjelu, već i napredak u svim poljima ljudskog života. Ona je preoblikovala brak i obitelj, državu i društvo, školu i sveučilište, znanost, gospodarstvo, umjetnost... Otvorivši škole za sve slojeve društva, reformacija je stvorila ozračje za razvoj prirodnih i tehničkih znanosti u čijim rezultatima danas uživamo“, kazao je profesor Topalović, ističući da se danas pridružuju Crkvama u Njemačkoj u molitvi za mir i jedinstvo.

„Ove Crkve znaju cijeniti mir za koji je Krist umro na križu, jer su bile svjedoci teških povijesnih trenutaka u kojima je mržnja toliko trijumfirala da je Njemačka postala simbolom i slikom mržnje, patnje i podijeljenosti. I vjerski ratovi u davnini, i holokaust u novijoj povijesti - kao metafizičko i unikatno zlo u povijesti čovječanstva, i Berlinski zid nedavno - kao planetarna paradigma ideološke podjele čovječanstva, našli su svoje mjesto u ovoj kršćanskoj zemlji. Rijetke su povijesti, kao što je njemačka, na kojima tako jasno možemo sagledati istinu da je mir krhak, ali i da je malo ljubavi potrebno da se on održi i vrati. Samo ljubav (agape) može srušiti zidove, makar oni bili tako čvrsti kao što je bio onaj berlinski, kao što je samo ljubav mogla srušiti zidove u glavama i dušama korinških kršćana podijeljenih na četiri skupine. Isto tako, samo agape (ljubav) može srušiti zidove među nama kršćanima“, rekao je profesor Topalović te zaključio: „I Crkve u Njemačkoj i mi - ostavimo sve staro; stare rasprave, stare teme, stare nepravde, stare argumente! Jer mi danas stojimo pred sasvim novim izazovima, sasvim drugačijim od onih pred kojim su stajali naši oci i praoci. Krist nas je sve pomirio i poziva nas svakoga dana krenuti u dijalog od sada, od novoga, a ne od prošlosti, ne od staroga. Jedino smo tako i tada 'nova stvorenja u Kristu“.

Nakon podjele znaka mira i molitve Vjerovanja, uslijedili su zazivi molitve vjernika, a 12 osoba zapalilo je 12 svijeća s uskrnsne svijeće i stalo oko križa napravljenog od simboličnog kamenja. Uslijedila je simbolična podjela

„poslanja Kristova" tako što je 12 osoba svijećama predalo svjetlost zajednici paleći njihove svijeće uz riječi: primite svjetlo Kristovo. „Svijeća koja gori duboki je ljudski simbol: ona donosi svjetlo u tamu, stvara toplinu, skrovitost i zajedništvo. Znak je za Krista, svjetlo svijeta. Kao poslanici umjesto Krista nosimo to svjetlo u svijet, onamo gdje tama svađe, razdora i raskola otežava zajedničko svjedočenje. Svjetlo Kristovo stvara pomirenje u našim mislima, riječima i djelima. Primite svjetlo Kristovo i nosite ga u tamu svijeta. Budite poslanici umjesto Krista, budite služitelji pomirenja", predmolio je biskup Sudar. Potom su svi zajedno izmolili molitvu „Oče naš", a bogoslužje je završeno blagoslovom. Tijekom bogoslužja asistirali su bogoslovi Vrhbosanskog bogoslovnog sjemeništa, a liturgijsko pjevanje animirao je Bogoslovski zbor „Stjepan Hadrović" pod ravnanjem vlč. Marka Stanušića.

Pomoć Caritasa Križevačke eparhije Caritasu u Banjoj Luci

Prijevoz donacije iz Zagreba u Banju Luku osigurao je i financirao Caritas Zagrebačke nadbiskupije

Banja Luka, 20.1.2017. (IKA) - Dvadeset i jednu tonu hrane (brašno, ulje, riža, tjestenina, šećer) ukupne vrijednosti 62.500 kuna darovao je Caritas Križevačke eparhije korisnicima Caritasa Banjolučke biskupije. Prijevoz donacije iz Zagreba u Banju Luku osigurao je i financirao Caritas Zagrebačke nadbiskupije. Mons. dr. Miljenku Aničiću, ravnatelju Caritasa Banjolučke biskupije donaciju su predali fra Ivan Radeljak, ravnatelj Caritasa Križevačke eparhije, i s. Jelena Lončar, ravnateljica Caritasa Zagrebačke nadbiskupije, u petak 20. siječnja.

Darovana pomoć dio je jednokratne pomoći iz robnih zaliha Ministarstva gospodarstva koja je odlukom Vlade Republike Hrvatske predana Caritasu Križevačke eparhije u prosincu 2016. godine.

Donaciju sličnog sadržaja i vrijednosti Caritas Križevačke eparhije i Caritas Zagrebačke nadbiskupije organizirali su u svibnju 2016. godine.

Ekumenski koncert kršćana Sarajeva

Sarajevo, 21.1.2017. (IKA/KTA) - U organizaciji Vijeća za ekumenizam i dijalog među religijama i kulturama Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine u subotu 21. siječnja u katedrali Srca Isusova u Sarajevu održan je Ekumenski koncert kršćana grada Sarajeva.

Riječi pozdrava i dobrodošlice uime vrhbosanskog nadbiskupa kardinala Vinka Puljića na početku koncerta uputio je dopredsjednik BK BiH mons. Tomo Vukšić, vojni biskup u BiH. „Ovo je događaj koji se u organizaciji Vijeća za ekumenizam i dijalog među religijama i kulturama BK BiH već pretvorio u lijepu i pobožnu tradiciju ovoga grada, koju treba podržavati i održavati. Istodobno, ovo je vidljivo očitovanje zajedništva Katoličke i Pravoslavne Crkve, i još ljepše vjerničko, molitveno, kulturno i javno svjedočenje katolika i pravoslavnih o pripadnosti kršćanskoj vjeri, koja ih povezuje. Ovo je i zajednička molitva, koju se može sažeti u poznati zaziv: Bože, daj mir i jedinstvo svetoj Crkvi kršćanskoj", kazao je biskup Vukšić, podsjećajući da će tijekom koncerta čuti izvatke iz glazbene baštine Pravoslavne i Katoličke Crkve koje su priredili „Srpsko pjevačko društvo 'Sloga'" i „Katedralni mješoviti zbor 'Josip Stadler'" iz Sarajeva. Zahvalio im je za „uloženi trud i želju da nas počaste predstavljanjem plodova umjetničkoga dara pjesnika i talenta glazbenika, koji često ukrašavaju liturgijska događanja naših dviju crkvenih tradicija". „Danas

Katolička Crkva prema svom kalendaru obilježava blagdan svete Janje a Pravoslavna Crkva svetoga Julijana, dvoje mučenika iz prvih stoljeća kršćanstva. To je prigoda da, po njihovu zagovoru, ovaj koncert prikazemo kao molitvu za naše dvije Crkve, za izgradnju još većega povezivanja među njima te za blagoslov svih nas, a posebice članova ovih dvaju zborova.

Neka ovaj koncert i naše sudjelovanje na njemu, po zagovoru svetoga Julijana i svete Janje, budu naša zajednička molitva posebice za našu progonjenu kršćansku braću i sestre na raznim stranama po svijetu. Naime, prema podacima Centra za proučavanje globalnoga kršćanstva, godine 2016. u svijetu je ubijeno iz mržnje prema kršćanskoj vjeri oko 90 tisuća kršćana, to jest jedan svakih šest minuta, a istodobno od 500 do 600 milijuna kršćana ne može sasvim slobodno ispovijedati svoju vjeru. Stoga, zajedno s tim Centrom, dok molimo da prestane svaki oblik patnje i da sljedbenici svih religija mogu živjeti u miru, treba istaknuti da su kršćani već više godina za redom najprogonjenija vjerska zajednica u svijetu", kazao je biskup Vukšić.

„Bože sveti, Bože jaki, Bože besmrtni" (Hagios ho Theos, Hagios ishiros, Hagios athanatos, eleison hemas–Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis, miserere nobis). To su riječi kojima se Tebi, milosrdni Bože, obraća liturgijska molitva katolika i pravoslavnih. Tom molitvom, koja je pretočena također u jednu od pjesama koju ćemo čuti večeras, ponizno Te opet zazivamo da se smiluješ našoj progonjenoj braći; daj im snage da Ti ostanu vjerni, zaustavi svaku zlu nakanu i zločinačku ruku i učini da prestane svako nasilje", riječi su biskupa Vukšića, koji je zahvalio „svima koji ste došli slušati nastup ovih pjevačkih zborova te se pridružili njihovoj pjevanoj molitvi za jedinstvo svih kršćana".

Inozemne vijesti

Biskupi potaknuli betlehemske kršćane da mole za zapadna društva

Betlehem, 15.1.2017. (IKA) - Cijeli Bliski istok žedan je milosrđa: Izraelci, Palestinci, kršćani i muslimani. Svima nam je potreban mir. Pomognite nam", potaknuo je župnik latinske župe „Navještenja" u Beit Jali o. Faysal Hijazeen, govoreći članovima Koordinacije Sveta zemlja, koji su 15. siječnja sudjelovali na zajedničkoj misi. Nestašica posla, izraelska vojna okupacija i politička nestabilnost glavni su uzroci iseljavanja kršćana. Mjesnu Crkvu muči problem „laganoga i neumoljivoga" osipanja vjernika. Samo ih sigurno jamstvo bolje budućnosti može zadržati, ustvrdio je župnik. Spremno je odgovorio biskup Declan Lang, voditelj Koordinacije Sveta zemlja, koji se u propovijedi obratio vjernicima: „Ovdje smo da molimo za vas. Obećavamo da ćemo, kad se vratimo kući, učiniti sve što je moguće da budete slobodniji".

I biskup Reykjavika Peter Burcher je kao predstavnik Nordijske biskupske konferencije obećao potporu: Došli smo u Betlehem kao pastiri a ne kao čarobnjaci. Kad se vratimo svojim kućama, pripovijedat ćemo to što smo čuli i vidjeli, kazao je, a dvojica drugih biskupa potaknuli su nazočne vjernike: Molite za naša zapadna društva koja se moraju sučeliti s vrlo teškim izazovima. Vaša vjera nas snaži, zaključili su biskupi, prenosi Radio Vatikan.

Panamski biskupi pozvali u borbu protiv korupcije i za zaštitu maloljetnika

Panama, 17.1.2017. (IKA) - Zaštita maloljetnika i borba protiv korupcije bile su glavne teme 205. opće skupštine Panamske biskupske konferencije, koja je održana prošlih dana, prenosi Radio Vatikan. U zaključnom dokumentu objavljenom na kraju skupštine, biskupi u prvom redu ističu potrebu „zaštite maloljetnika, poglavito najranjivijih". Podsjećajući na odrednice pape Franje u pismu biskupima 28. prosinca 2016. godine, na blagdan Nevine dječice, panamski biskupi potiču na „skrb za život djece i na odvažnu obranu od pohlepe za moći novih Heroda, koji kradu nevinost". Biskupi napose ističu bolne rane "kao što su maloljetnički rad, ropstvo, prostitucija, izrabljivanje, prisilno seljenje, razne mafije i tržnice smrti" koje pogađaju djetinjstvo. Stoga su pozvali na nultu toleranciju prema svećenicima koji su zlostavljali maloljetnike. Riječ je o „grijehu za koji Crkva traži oprostjenje", ističe se u dokumentu u kojem je potvrđena potreba „poduzimanja učinkovitih mjera kako bi se maloljetnike zaštitilo od tih zločina".

Imajući u vidu maloljetnike i općenito mlade, biskupi „pokušaje nametanja, u odgojnom sustavu, rodne ideologije", smatraju jednom vrstom „nove kolonizacije koju promiču međunarodna tijela, uvjetujući gospodarsku potporu zemljama u razvoju, sve do ograničavanja njihove slobode i suverenosti". Biskupi stoga ponovno ističu da roditelji imaju „pravo i obvezu biti prvi i glavni odgojitelji svoje djece, također i kad je u pitanju moralni i spolni odgoj". Odatle obveza Crkve u Panami da „podupre zakon o spolnom odgoju kako bi se mlade odgajalo bez ugnjetavanja njihova dostojanstva s redukcionističkim shvaćanjima osiromašene i omalovažavajuće spolnosti".

Odgojno pitanje nadmašuje taj posebni okvir: biskupi naime tvrde da je odgojni sustav „u urušavanju", a upozoravaju na „napuštanja škole" što se odražava na cijelo društvo, stoga

biskupi zahtijevaju da se „ponovno vrati odgojni ideal shvaćen kao poslanje i služba", što podrazumijeva „poziv a ne svođenje na jednostavno zanimanje". Biskupi istodobno potiču vladine ustanove da mladima jamče „cjeloviti odgoj, ne samo akademski, već ljudski i duhovni". Odgoj treba biti prioritet, a ako se tako ne shvati, zemlju ćemo dovesti do društvenoga, političkoga i gospodarskoga samoubojstva.

Borba protiv korupcije središnja je tema u dokumentu: korupcija se raširila zbog pomanjkanja etike i morala, življenog na svim društvenim razinama, što vodi u opasnu uvojnici društvenih sukoba. Biskupi stoga žele da cijelo društvo prihvati odgovornosti, otvarajući se potrebama solidarnosti i općega dobra te da se ponovno uvažavaju etika i moral jer su nužni za borbu protiv pokvarenih sustava. Ne možemo gledati na drugu stranu. Domovina je opće dobro i zahtijeva odgovornost svijuu, a država ne zaslužuje da živi vrlo bolno i sablažnjivo iskustvo kao što je korupcija, istaknuli su biskupi.

Iz borbe protiv korupcije proizašao je apel koji su biskupi uputili naciji da se pokaže kakva je uvijek bila, odnosno „solidarna i bratska sa seliocima". Svoje srce ne možemo zatvoriti onima koji napuštaju vlastitu zemlju. Istodobno tražimo da vlada radi na integraciji useljenika, kojima preporučamo da „poštuju i cijene panamski narod, tradicionalno gostoljubiv, susretljiv i srdačan". U tom kontekstu, biskupi potiču da puka potpora ustupi mjesto ljudskoj promociji, kako bi se zemlja razvijala „stvaranjem pristojnih radnih mjesta" te da mladi nađu „alternativu trgovini drogom, ovisnosti, školama uništavanja i smrti". Biskupi podsjećaju na vrijednosti kao što su kultura, sloboda shvaćena kao sposobnost neovisnog i odgovornoga izbora, te društvenoga zauzimanja za opće dobro i sudjelovanje. Nije dostatna puka pomoć, potreban je razvoj koji polazi od zauzimanja za dostojanstvo ljudske osobe i za opće dobro.

U završetku dokumenta biskupi su se osvrnuli na Svjetski dan mladih 2019. godine, kada će se u Panami održavati 34. svjetski dan mladeži, što je „iskustvo crkvenoga zajedništva oko lika Svetoga Oca". Imajući u vidu taj važan događaj, biskupi potiču vjernike na „usrdniju molitvu da Svjetski dan mladih otvori srce" osoba za prihvata brojnih mladih koji će stići u Panamu. Biskupi najavljuju kako će se u Chitreu od 2. do 5. veljače održavati 38. susret panamske mladeži, a bit će usredotočen na odgoj mladih da budu „učenici i misionari milosrdnoga Boga".

Venezuela: Biskupi upozoravaju na nedostatak hrane i lijekova

Sa zasjedanja u Caracasu biskupi uputili pastoralnu pobudnicu „Isus Krist, svjetlost i put za Venezuelu"

Caracas, 17.1.2017. (IKA) - Venecuelski biskupi ponovno su izrazili veliku zabrinutost zbog vrlo teškoga stanja u kojemu se nalazi njihova zemlja, te istaknuli da je 2016. godina završila loše, u velikom očaju. Sadašnje je stanje u Venezueli krajnje kritično – upozorili su biskupi. U pastoralnoj pobudnici „Isus Krist, svjetlost i put za Venezuelu", biskupi su, okupljeni prošlih dana u Caracasu na redovnom zasjedanju, istaknuli veliku oskudicu u hrani i lijekovima, prenosi Radio Vatikan.

Glavno venecuelsko sveučilište u jednoj studiji procijenilo je da će se pothranjenost djece školske dobi u 2017. godini povećati za 3% u odnosu na prošlu godinu, te tako doseći broj između 350 i 380 tisuća pothranjene djece. Predviđa se

također da će biti sve manje hrane, zbog loše sjetve, te zbog nedostatka sredstava za uvoz hrane. Pogoršanje javnoga zdravlja, velika pothranjenost djece, ideologizacija obrazovanja, velika stopa inflacije te tako i gubitak kupovne moći, raširena korupcija i nekažnjivost, sve to daje mračnu sliku koja je svakoga dana sve gora, istaknuli su venezuelški biskupi.

U toj zemlji sada živi 3.200.000 djece u dobi do pet godina. Ako se što prije ne intervenira, 2017. godine će 12% njih bolovati od teške akutne neishranjenosti. Nedostatak hrane i lijekova će pogoditi i trudnice, starije osobe, psihijatrijske bolesnike i zatvorenike. Postoji također opasnost od veće sklonosti bolestima, jer imunološki sustav ljudi neće imati zaštitu. Zbog teške gospodarske krize u kojoj se nalazi, Venezuela proizvodi samo 30% potrebne hrane, a za uvoz količine koja nedostaje, samo za ovu bi godinu bilo potrebno 900 milijuna dolara mjesečno.

Biskupi su osim toga izrazili sve veću zabrinutost zbog mržnje i političkoga nasilja, zbog velike stope kriminala i nesigurnosti, s ugnjetavačkim i razarajućim posljedicama, koje potiču kulturu smrti. Tijekom zasjedanja, predsjednik VBK biskup Diego Rafael Padron Sanchez podsjetio je na 29.000 osoba umrlih nasilnom smrću, i više od 120 političkih zatvorenika, te spomenuo krvoproliće koje su nedavno počinile paravojne skupine, kao i pljačke i vandalizam, te napad na trapistički samostan u gradu Meridi (Santiago de los Caballeros de Merida).

Na kraju dokumenta biskupi su podsjetili na pokušaj Svete Stolice da podupre dijalog, žaleći što to nastojanje do sada nije imalo rezultata. Stoga su uputili apel da sve strane poduzmu akcije koje će dovesti do nadvladavanja krize u zemlji, i to kako bi se ponovno pokrenula proizvodnja, zajamčila pravna država i obnova društvenoga tkiva, promicala čestitost i odgovornost u javnom životu, te pomirenje među ljudima.

Papina poruka američkom predsjedniku Trumpu povodom ustoličenja u Bijeloj kući

Vatikan, 20.1.2017. (IKA) - Papa Franjo uputio je poruku 45. predsjedniku Sjedinjenih Američkih Država Donaldu J. Trumpu, povodom njegova ustoličenja u Bijeloj kući:

„U povodu Vašeg ustoličenja za četrdeset i petog predsjednika Sjedinjenih Američkih Država, upućujem vam svoje srdačne čestitke i jamčim svoje molitve da Vam Svemogućí Bog udijeli mudrost i snagu u obnašanju Vaše visoke službe.

U vrijeme kad se naša ljudska obitelj suočava s teškim humanitarnim krizama koje zahtijevaju dalekovidne i složne političke odgovore, molim da Vaše odluke budu vođene bogatim duhovnim i etičkim vrijednostima koje su oblikovale povijest američkog naroda i zauzimanje vašeg naroda oko unapređenja ljudskog dostojanstva i slobode u svijetu.

Neka se pod Vašim vodstvom ugled Amerike i dalje mjeri prije svega njezinom brigom za siromašne, odbačene i one u potrebi koji, poput Lazara, stoje pred našim vratima.

S tim osjećajima, molim Gospodina da Vama i Vašoj obitelji, i čitavom voljenom američkom narodu, udijeli svoje blagoslove mira, sloge i svakog materijalnog i duhovnog napretka", kaže se u poruci novom američkom predsjedniku Donaldu Trumpu koju je 20. siječnja objavio Tiskovni ured Svete Stolice.

2016. godina najgora po pitanju progona kršćana

Hrvatska zastupnica o izvješću nevladine organizacije Open Doors

Bruxelles, 20.1.2017. (IKA) - U 2016. godini više od 215 milijuna kršćana u svijetu bilo je izloženo nekom obliku nasilja i progona, a oko 1200 crkava je uništeno ili oštećeno, pokazuju zabrinjavajući podaci međunarodne nevladine organizacije Open Doors, predstavljeni u ovog tjedna u Europskom parlamentu u Strasbourgu.

Progon kršćana u porastu je već četvrtu godinu zaredom, a broj zemalja u kojima se kršćani svakodnevno ubijaju raste, te je veći nego ikada prije, što 2016. godinu čini najgorom u posljednjih 25 godina izvješćivanja o slobodi vjere i progonima kršćana u svijetu.

„Najgore mjesto na svijetu za život kršćana" već 16. godinu zaredom je Sjeverna Koreja, slijedi je Somalija u kojoj se stanje u odnosu na prošlu godinu drastično pogoršalo zbog djelovanja islamskih militantata koji u „Somaliji nalaze sigurno utočište". Osim toga, u toj je muslimanskoj zemlji zadržan plemenski sustav – neformalni način upravljanja vrlo otporan na sve modele modernog upravljanja, uključujući i demokraciju, što znači da kršćani nemaju uopće pravo glasa u društvu. „Kršćani koji se preobrate s islama suočavaju se s progonom, dok sama sumnja na preobraćenje vodi javnim smaknućima", navodi se u izvješću.

„Nad kršćanima se provodi genocid. Ne smijemo to prestati ponavljati. Europska unija ima obvezu i odgovornost učiniti sve kako bi spriječila daljnje zločine na područjima Bliskoga istoka te drugim područjima, naglasila je hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir, ujedno i članica radne skupine Europske pučke stranke za međukulturalni i religijski dijalog.

„Tragično je da je Sirija prije početka ratnih razaranja bila dom za 1,25 milijuna kršćana, a danas ih prema procjenama, na tom području nema niti 500 tisuća", istaknula je Petir.

Takve procjene, potvrđuje i istraživanje Open Doors organizacije prema čijim je saznanjima između 50 i 80% kršćana već napustilo svoje domove u Siriji i Iraku zbog stalnih prijetnji diskriminacijom, progonom i nasiljem od strane islamističkih skupina, ali i vladinih snaga.

Stoga Open Doors poziva Europsku uniju da poduzme korake koji će zaustaviti nasilje i osigurati provedbu međunarodnog prava u Siriji i Iraku i zaštitu prava svih građana na slobodno ispovijedanje vjere, te preporučuje da se u mirovni proces okupe vjerski lideri i zajednice koji mogu imati ključnu ulogu u pomirbi i izgradnji sirijskog i iračkog društva.

Uz to, u organizaciji upozoravaju na porast tzv. religioznog nacionalizma na području Azije, posebno u jugoistočnom dijelu, u kojoj je progon kršćana dosegao dosad nezabilježenu razinu.

Izvješće o slobodi vjere i progonima kršćana za 2016. godinu obuhvaća 50 država od njih 65 u kojima se odvijaju progoni. U prvih deset na popisu onih u kojima se provodi najizraženije nasilje i diskriminacija nad kršćanima, osim spomenute Sjeverne Koreje i Somalije, nalaze se Afganistan, Pakistan, Sudan, Sirija, Irak, Iran, Jemen i Eritreja, države koje su se među prvih deset našle i u prošlogodišnjem izvješću nevladine organizacije Open Doors.

Papa primio u audijenciju članove Apostolskoga suda Rimske rote

Vatikan, 21.1.2017. (IKA) - Papa Franjo primio je u subotu 21. siječnja službenike, odvjetnike i suradnike Apostolskog suda Rimske rote u tradicionalnu audijenciju povodom početka sudske godine, javlja Radio Vatikan. Dva su temelja koja je Papa istaknuo kako bi se danas pomoglo bračnim parovima: djelotvorna formacija prije pristupa sakramentu, uz pratnju Crkve poslije.

Formacija prije i nakon sakramenta ženidbe. To je glavni put koji je naznačio Papa. Pred mentalitetom koji teži tomu da potamni vjeru, a koji je raširen i među samim kršćanima, Papa je, dakle, predložio ta dva „lijeka“. Prilike u kojima nedostaju vjerske vrijednosti ne mogu ne uvjetovati i bračni pristanak. Razna su, naime, vjerska iskustva među onima koji traže taj sakrament: od onih koji aktivno sudjeluju u životu župe, preko onih koje vodi opći vjerski osjećaj, pa do onih koji su daleko od vjere. U tom duhu, Papa je ponovno istaknuo potrebu 'novoga katekumenata' u pripravi za ženidbu. Prihvaćajući želje sinodskih otaca na posljednjoj redovnoj sinodi, prijeko je potrebno konkretno ostvariti ono što je predloženo već u dokumentu 'Familiaris consortio', odnosno, kao što je za krštenje odraslih katekumenat dio sakramentalnoga postupka, tako i priprava za brak treba postati sastavni dio cijele procedure sakramenta ženidbe, kao protulijek koji će spriječiti sve brojnija ništavna ili neutemeljena sklapanja braka.

Sveti Otac osim toga poželio je da priprava bude također prava prigoda za evangelizaciju odraslih, i takozvanih dalekih. Približavanje vjenčanja za brojne je mlade prilika da se ponovno susretnu s vjerom – koju su možda stavili na rub svojega života – i zato što proživljavaju poseban trenutak u kojemu su spremni promijeniti smjer svojega života. Da bi priprava za brak bila što djelotvornija, potrebne su, prema Papinim riječima, osobe posebnih sposobnosti, kao i suradnja između svećenika i zaručnika, uz velikodušni prinos odraslih kršćana u obiteljskom pastoralu, kako bi se izgradilo remek-djelo društva, odnosno obitelj, muškarac i žena koji se vole.

Drugo uporište za papu Franju je trajna formacija. Kršćanska je zajednica pozvana pratiti mlade parove s odgovarajućim sredstvima, počevši od sudjelovanja na nedjeljnoj misi, kako bi njegovali duhovni život u župi i u drugama. Na putu ljudskoga i duhovnoga rasta mladih parova poželjno je da imaju uporište u skupinama u kojima mogu proći put trajne formacije, i to, istaknuo je Papa, kroz slušanje Riječi, razgovor o temama koje se odnose na život obitelji, te kroz molitvu i bratsko sudjelovanje. Mladi parovi trebaju osjetiti da je, unatoč teškoćama i siromaštvima s kojima se moraju suočavati u svakodnevnom životu, njihova ljubavna priča dio „svete povijesti“, jer Bog uvijek ispunjava obvezu koju je preuzeo na njihov dan vjenčanja.

Mladi bračni parovi su često prepušteni sami sebi, možda iz jednostavnoga razloga što se rjeđe pojavljuju u župi; to se događa ponajviše kada se rode djeca, primijetio je Papa. Ali, upravo u tim prvim trenucima obiteljskoga života treba zajamčiti veću blizinu i snažnu duhovnu potporu, pa i u odgoju djece, u odnosu na koju su oni prvi svjedoci i nositelji dara vjere, istaknuo je Sveti Otac te napomenuo da su župnici stoga pozvani biti sve više svjesni osjetljive zadaće koja im je povjerena na putu budućih supružnika, a to je da učine shvatljivom vezu između 'foedus', odnosno ugovora, i 'fides', odnosno vjere.

Papa je spomenuo učenje svojih prethodnika sv. Ivana Pavla II. i Benedikta XVI. Sv. Ivan Pavao II. istaknuo je upravo duboku vezu između vjere i braka; koliko se, naime, čovjek udalji od vjere, toliko je manje sposoban upraviti pogled na

bitne stvari. Benedikt XVI. je pak, u svojem posljednjem govoru Rimskoj roti, istaknuo odnos između ljubavi i istine; bez toga ljubav je izložena promjeni osjećaja i nije u stanju izdržati kušnju vremena. Velika je hrabrost potrebna za brak u vremenu u kojemu živimo, rekao je na kraju papa Franjo, tražeći stoga od Crkve da učini da se osjeti njezina konkretna blizina svima koji kreću na taj važan korak.

Na završetku dominikanskog jubileja Papa slavio misu u Sv. Ivanu Lateranskom

Rim, 21.1.2017. (IKA) - Misa koju je papa Franjo 21. siječnja slavio u bazilici Svetoga Ivana Lateranskoga u Rimu bila je završni obred Jubileja posvećenog 800. obljetnici Dominikanskoga reda, prenosi Radio Vatikan. Bila je to i posebna prigoda za zahvalu Ocu, kako je Papa rekao u propovijedi, za djelo koje je pomoglo muškarcima i ženama da ne krivudaju u svjetovnoj površnosti, nego da osjete okus Evanđelja, postajući stvaratelji dobrih djela.

Bilo je to povijesno slavlje puno emocija, koje je na neki način podsjetilo na 21. siječnja 1217. godine, kada je papinskom bulom, upravo iz Laterana gdje je boravio, papa Honorije III. definitivno potvrdio rađanje, u krilu Katoličke Crkve, reda Španjolca svetoga Dominika de Guzmána, Reda propovjednika.

U svakomu dobu, danas, kao i u vrijeme svetoga Dominika, kao i prije dvije tisuće godina, kada je apostol Pavao pisao učeniku Timoteju, primijetio je Papa komentirajući Riječ Božju, život se kreće između dva ljudska suprotstavljena scenarija - „karnevala svjetovne znatiželje“ i „veličanja Oca kroz dobra djela“. Pavao upozorava Timoteja da će morati naviještati Evanđelje u prilikama u kojima ljudi traže uvijek nove učitelje, bajke, različite nauke, ideologije. To je 'karneval' svjetovne znatiželje, zavodjenja. Zbog toga apostol poučava svojega učenika, rabeći i snažne riječi: insistiraj, upozoravaj, opominji, potiči, bdij, podnosi trpljenje, objasnio je Papa.

Danas se taj scenarij razvio i globalizirao zbog zavodljivosti subjektivističkoga relativizma. Težnja za traženjem novosti, koja je vlastita ljudskom biću, pronalazi idealnu sredinu u društvu izgleda, potrošnje, u kojemu se često stavljaju u uporabu i stare stvari, ali važno je da izgledaju kao nove, privlačne, primamljive. I istina je maskirana, napomenuo je Papa te dodao: Krećemo se u takozvanom 'tekućem društvu', bez stalnih uporišta, neutemeljenom, bez čvrstih i trajnih oslonaca; u kulturi prolaznosti, u kulturi 'upotrijebi i baci'.

Ali, postoji i scenarij koji je suprotan tom „svjetovnom karnevalu“ o kojemu je Sveti Otac govorio navodeći riječi iz Matejeva Evanđelja, a to je veličanje Oca koji je na nebesima. Od patvoreno slavljeničke površnosti prelazi se na veličanje koje je pravo slavlje, kazao je papa Franjo te dodao: i to zahvaljujući dobrim djelima onih koji su, postajući Isusovi učenici, postali 'sol' i 'svjetlo'. To je Isusov odgovor, i odgovor Crkve; to je čvrsti oslonac u 'tekućoj' sredini: dobra djela koja možemo ostvariti zahvaljujući Kristu i njegovu Svetom Duhu.

Jao Crkvi, ili nekoj posvećenoj osobi, ili kongregaciji koja izgubi okus; ne bi više ničemu služila, upozorio je Papa vjernike. Za uzor im je stavio sv. Dominika koji je, pun Kristove svjetlosti i soli, služio Evanđelju riječju i životom. Veličajmo Oca zbog njegova djela, koje je, mihošću Duha Svetoga, učinilo da se brojni muškarci i žene ne rasprše u 'karnevalu' svjetovne znatiželje, nego su osjetili okus zdravoga nauka, okus Evanđelja, te su i oni postali svjetlost i sol, stvaratelji dobrih djela, rekao je na kraju Sveti Otac.

Papa Franjo: Mafija i terorizam izraz su kulture smrti

Vatikan, 23.1.2017. (IKA) - Pojava mafije, kojoj se valja protiviti i suzbijati ju, izraz je kulture smrti koja se radikalno suprotstavlja vjeri i Evanđelju, rekao je papa Franjo članovima talijanske Nacionalne uprave za borbu protiv mafije i terorizma, koje je, kako izvještava Radio Vatikan, 23. siječnja primio u audijenciju. Nemojte se obeshrabriti, borite se i dalje protiv korupcije i nasilja, potaknuo ih je, te istaknuo da okrvavljeni novac mafijaških zločina prouzrokuje nepravednu moć.

Treba se boriti protiv mafije, camorre i 'ndranghete koje, iskorištavajući gospodarske, društvene i političke nedostatke, nailaze na plodno tlo kako bi ostvarile svoje odvratne naume; i treba se boriti također protiv terorizma koji je sve više međunarodni i sve je razorniji. Riječ je zacijelo o teškom i opasnom radu, istaknuo je Papa, koji je prijeko potreban za otkupljenje i oslobođenje od moći kriminalnih skupina, koje su odgovorne za nasilje i ugnjetavanje okaljano ljudskom krvlju.

Društvo se treba izliječiti od korupcije, ucjena, od nedopuštene trgovine opojnim sredstvima i oružjem, od trgovine ljudima, među kojima su brojna djeca, svedena na ropstvo. To su, prema Papinim riječima, prave društvene rane, te istodobno opći izazovi s kojima se međunarodna zajednica ima odlučno suočiti. Potičem vas da uložite sve napore, posebice u suprotstavljanju trgovini ljudima i krijumčarenju izbjeglica. To su vrlo teška kažnjiva djela koja pogađaju najslabije među slabima, istaknuo je Sveti Otac te napomenuo da oni koji bježe iz svojih zemalja zbog rata, nasilja i progona, imaju pravo na odgovarajući prihvata i prikladnu zaštitu u zemljama koje se smatraju civiliziranima.

Ali, uz dragocjeni rad u suzbijanju kriminala, primijetio je papa Franjo, potrebno je opsežno odgojno djelovanje, i to u obiteljima, školama, kršćanskim zajednicama, te sportskim i kulturnim stvarnostima, koje su pozvane podupirati svijest o moralnosti i zakonitosti, usmjerenoj prema čestitim, mirnim i solidarnim životnim uzorima, koji malo-pomalo pobjeđuju zlo i ravnaju put dobru. Riječ je o tomu da se krene od savjesti, kako bi se učinili zdravima nakane, odluke i ponašanje pojedinaca, tako da se društveno tkivo otvori nadi u bolji svijet, rekao je Papa.

Valja se, dakle, protiviti i suzbijati pojavu mafije, koja je izraz kulture smrti. Ona se korjenito suprotstavlja vjeri i Evanđelju, koji su uvijek za život, primijetio je Sveti Otac. Misli onih koji nasljeđuju Krista posvećene su miru, bratstvu, pravednosti, prihvatu i praštanju.

Papa se potom osvrnuo na hvalevrijedan rad brojnih župa i katoličkih udruga, kako bi se iz korijena uništila zla biljka organiziranoga kriminala i korupcije, te na blizinu Crkve prema svima onima kojima je potrebna pomoć kako bi izišli iz uvojnice nasilja, i kako bi se obnovili u nadi. Nakon što je izrazio svoju blizinu nazočnim članovima Nacionalne uprave za borbu protiv mafije i terorizma, papa Franjo upravio je molitvu Bogu da im dade snagu da idu naprijed, da se ne obeshrabre u svojem radu, u kojemu riskiraju vlastiti život, ali i njihove obitelji stavlja u druge opasnosti. Zbog toga je za njega potrebno još više zanosa, osjećaja dužnosti i duševne snage.

Na kraju je Papa zazvao Božju pomoć da se muškarci i žene različitih mafija zaustave, da prestanu činiti zlo, da se obrate i promijene život. Novac zaraden prljavim poslovima i mafijaškim zločinima okrvavljen je i uspostavlja nepravednu moć. A svi znamo da đavao ulazi kroz džep; tamo je, naime, mjesto prve korupcije, istaknuo je na kraju papa Franjo.

Papa uputio pismo zatvorenicima

Vatikan, 23.1.2017. (IKA) - Potrebna je kulturna preobrazba – ta zatvorenici nikad ne prestaju biti iznad svega osobe sa svojim dostojanstvom – tako da njihova kazna ne označi kraj njihova života; tako da svatko od njih može težiti boljoj budućnosti, ističe papa Franjo u pismu zatvorenicima u zatvoru Due Palazzi u Padovi. Pismo je uputio zatvorskom kapelanu don Marcu Pozzi povodom konferencije o pitanju kazne – posebno doživotne kazne – koju su organizirali suradnici novina „Ristretti orizzonti“, koje uređuju padovanski zatvorenici, javlja Radio Vatikan.

Njeguje svjetlo nade, pozvao je Papa zatvorenike. Sveti Otac napisao je kako zamišlja da svakog od njih gleda u oči kako bi u njihovu pogledu zamijetio umor, terete i razočaranja, ali isto tako i tračak nade, koju nikad ne smiju ugušiti. Poručio im je da se moli za svakog od njih te je od odgovornih zatražio da pomognu zatvorenicima održati to svjetlo nade, tako da činjenica kako su ljudske osobe prevlada nad time što su zatvorenici. Vi ste pritvorene osobe, dodao je, i vaše ljudsko dostojanstvo uvijek mora imati prednost pred zatvorskim mjerama te ih prosvjetljivati.

Papa je ujedno potaknuo na razmišljanje kojim bi se naznačili mogući putovi kako proći kroz „blindirana vrata“ tako da srca nikada više ne budu zatvorena za nadu u bolju budućnost za sve. Potrebna je hitna kulturna preobrazba, nastavio je, koja će odbaciti slijepi put kaznene pravde i koja se neće zadovoljiti samo retributivnom pravdom, odnosno da se zločinca podvrgava istom ili srodnomu zlu kakvo je svojim djelom nanio. Potrebna je kulturna preobrazba koja otvara put pomirbenoj pravdi i perspektivi konkretne reintegracije, preobrazba koja će nam omogućiti shvatiti da život u zatvoru nije rješenje problema, već problem koji treba riješiti, napisao je papa Franjo te nastavio: Ako se dostojanstvo konačno zatoči, onda u društvu nema više prostora za novi početak, niti za vjeru u obnoviteljsku moć opraštanja. No, u Bogu uvijek ima mjesta za novi početak, za utjehu kao i za rehabilitaciju po milosrđu koje oprašta, zaključuje Papa.

Američki biskupi protive se smanjenju prava na zdravstvenu zaštitu

Washington, 24.1.2017. (IKA) - Američki biskupi iskazali su zabrinutost zbog ukaza novog američkog predsjednika Donalda Trumpa kojim je od Kongresa zatražio ukidanje Zakona o zdravstvenom osiguranju koji je donijela Obamina administracija, a prema kojemu je pravo na osnovnu zdravstvenu skrb prošireno na dodatnih 20 milijuna Amerikanaca. Kako javlja Radio Vatikan, američki biskupi uputili su pismo članovima Zastupničkog doma i Senata u kojemu ih pozivaju da ne smanjuju prava građana na zdravstvenu zaštitu te da prije ukidanja Obamacarea predlože alternativni model zdravstvenog osiguranja. Inače, američki biskupi ranije su često kritizirali Obamin zakon zbog toga što su smatrali da olakšava pobačaj i zato što nije osiguravao zdravstvenu zaštitu za migrante. Predsjednik Biskupskog povjerenstva za pravdu i ljudski razvoj, mons. Franck Dewane, rekao je da „je zakon ipak donio neka poboljšanja“ te je pozvao na suradnju kako bi se „zaštitili najranjiviji Amerikanci“. „Zdravstvena zaštita ne bi se trebala smatrati luksuzom nego nužnom podlogom koja će pojedincima i obiteljima pomoći da napreduju i pridonesu dobrobiti društva i nacije“ - kazao je mons. Dewane.

Prilog dokumenti

Jona: nada i molitva

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 18. siječnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Svetom se pismu, među Izraelovim prorocima, ističe jedna proročka ličnost koja pomalo odudara od drugih, prorok koji pokušava pobjeći od Gospodinova poziva odbijajući staviti se u službu Božjeg plana spasenja. Riječ je o proroku Joni, o kojem se govori u knjižici od svega četiri poglavlja, nekoj vrsti vrlo poučne prispodobе o milosrđu Boga koji oprašta.

Jona je prorok "izlaska" i prorok u bijegu! On je prorok izlaska kojega Bog šalje "na periferiju", u Ninivu, da obrati žitelje toga velikog grada. Ali Niniva, za Izraelca kao što je Jona, predstavljala je prijeteću stvarnost, neprijatelja koji dovodi u opasnost sâm Jeruzalem, te ga stoga treba uništiti, a nipošto spašavati. Stoga, kad Bog šalje Jonu propovijedati u tome gradu, prorok, koji zna Gospodinovu dobrotu i njegovu želju da oprašta, pokušava izbjeći svoju zadaću i daje se u bijeg.

Tijekom svog bijega, prorok stupa u dodir s poganima, mornarima na brodu na koji se ukrcao kako bi pobjegao od Boga i njegova poslanja. On bježi daleko, jer Niniva se nalazila na području Iraka a on bježi u Španjolsku, bježi zaozbiljno. Upravo ponašanje tih pogana, kao i kasnije stanovnika Ninive, omogućuje nam danas nakratko razmišljati o nadi koja se, u susretu s opasnošću i smrću, izražava u molitvi.

Naime, tijekom putovanja morem, izbija strašna oluja, a Jona silazi u potpalublje i prepušta se snu. Mornari pak, uvidjevši da im prijete propast, "svaki zazva svoga boga": bili su pogani (Jon 1, 5). Kapetan broda budi Jonu riječima: "Što spavaš kao zaklan? Ustaj i prizivlji Boga svojega! Možda će nas se sjetiti bog taj da ne poginemo" (Jon 1, 6).

Reakcija ovih "pogana" je ispravna reakcija na smrt, na opasnost, jer tada čovjek proživljava potpuno iskustvo vlastite krhkosti i vlastite potrebe za spasenjem. Instinktivni užas miriranja otkriva čovjeku potrebu da polaže svoju nadu u Boga života. "Možda će nas se sjetiti bog taj da ne poginemo": riječi su to nade koja postaje molitva, ona prošnja puna tjeskobe koja se silazi sa čovjekovih usana pred neposrednom smrtnom opasnošću.

Mi previše olako zaziremo od toga da se obraćamo Bogu u potrebi kao da se radi o koristoljubivoj i samim tim nesavršenoj molitvi. Ali Bog poznaje našu slabost, zna da ga se spominjemo da bismo tražili od njega pomoć, te blagim osmijehom oca Bog odgovara milostivo.

Kad se Jona, priznavši vlastite odgovornosti, dao baciti u more da spasi svoje suputnike, oluja se smiruje. Predstojeća smrtna pogibelj navela je te pogane na molitvu i dovela do toga da je prorok, usprkos svemu, ostvario svoj poziv služenja drugima prihvativši se žrtvovati za njih, i sad dovodi preživjele do priznavanja pravog Gospodinu i hvale. Mornari, koji su obuzeti strahom u molitvi se obraćali svojim bogovima, sada, s iskrenim strahom Gospodnjim, prepoznaju pravoga Boga te prinose žrtve i čine zavjete. Nada, koja ih je potakla na molitvu da ne umru, pokazuje se još snažnijom i izjedruje stvarnost koja nadilazi ono čemu su se nadali: ne samo da ne pogibaju u oluji, već se otvaraju priznavanju jedinoga i pravoga Gospodara neba i zemlje.

Kasnije će također stanovnici Ninive, suočeni s mogućnošću uništenja, moliti, potaknuti nadom u Božje oprostjenje. Činit će pokoru, zazivati Gospodina i njemu se obratiti, počevši od kralja, koji je poput zapovjednika broda izrazio nadu

govoreći: "Tko zna, možda će se povratiti Bog [...] da ne izginemo?" (Jon 3, 9). I njih, kao i posadu u oluji, suočavanje sa smrću i izbavljenje iz nje dovodi do istine. Tako, po Božjem milosrđu, a još više u svjetlu vazmenog otajstva, smrt može postati, kao što je to bila za sv. Franju Asiškog "naša sestra smrt" i predstavljati, za svakog čovjeka i za svakog od nas, iznenadnu priliku za upoznavanje nade i susret s Gospodinom. Neka nam Gospodin pomogne shvatiti tu vezu između molitve i nade. Molitva te vodi naprijed u nadi a kada zavlada tama treba više moliti! I tada će biti više nade. Hvala.

Gospodin nam se objavljuje u našem svakodnevnom životu

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 22. siječnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnji tekst Evanđelja (Mt 4, 12-23) govori o početku Isusova propovijedanja u Galileji. On napušta Nazaret, selo u planinama, i nastanjuje se u Kafarnaumu, važnom središtu na obali jezera, naseljenom uglavnom poganima, raskrižju između Sredozemlja i unutrašnjosti Mezopotamije. Taj izbor znači da primatelji njegova propovijedanja nisu samo njegovi sunarodnjaci, već svi koji dolaze u kozmopolitsku "Galileju pogansku" (r. 15; usp. Iz 8, 23): tako se zvala. Promatran iz glavnoga grada Jeruzalema, taj je kraj u geografskom smislu periferija a s vjerskoga stanovišta nečista, jer je bio pun pogana, zbog miješanja s onima koji ne pripadaju Izraelu. Od Galileje se zacijelo nisu očekivale velike stvari za povijest spasenja. Međutim upravo odande se širi ono "svjetlo" o kojem smo razmišljali prethodnih nedjelja: svjetlo Kristovo. Širi se upravo od periferije.

U Isusovoj se poruci zrcali Krstiteljeva, on naviješta "kraljevstvo nebesko" (r. 17). To kraljevstvo ne uključuje uspostavu nove političke moći, već ispunjenje saveza između Boga i njegova naroda, čime će započeti razdoblje mira i pravde. Kako bi sklopio taj savez s Bogom, svatko je pozvan obratiti se i promijeniti svoj način razmišljanja i življenja. Ovo je važno: obratiti se ne znači samo promijeniti način života, već i način razmišljanja. To je preobrazba misli. Ne radi se o mijenjaju odjeće, već o mijenjanju navikâ! Ono po čemu se Isus razlikuje od Ivana Krstitelja je stil i način. Isus odlučuje biti putujući prorok. Ne čeka ljude, već im ide ususret. Isus je uvijek na putu! Njegovi prvi misionarski izlasci događaju se uz obalu Galilejskog jezera, u dodiru s mnoštvom, napose ribarima. Tu Isus ne samo da naviješta dolazak kraljevstva Božjega, već traži one koje će pridružiti svome djelu spasenja. Na tome istom mjestu upozna je dva para braće: Šimuna i Andriju, te Jakova i Ivana; poziva ih govoreći: "Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!" (r. 19). Taj ih poziv stiže usred njihove svakodnevne aktivnosti: Gospodin nam se ne objavljuje na izvanredan ili senzacionalan način, već u našem svakodnevnom životu. Tu moramo naći Gospodina; ondje se on objavljuje, daje osjetiti svoju ljubav našim srcima; i ondje - s ovim dijalogom s njim u svakodnevnom životu - mijenja naša srca. Odgovor četvorice ribara je izravan i spreman: "Oni brzo ostave mreže i pođu za njim" (r. 20). Znamo naime da su bili Krstiteljevi učenici i da su, zahvaljujući njegovu svjedočanstvu, već počeli vjerovati u Isusa kao Mesiju (usp. Iv 1, 35-42).

Mi, današnji kršćani, imamo radost naviještati i svjedočiti

svoju vjeru jer je postojao taj prvi navještaj, jer su postojali ti ponizni i hrabri ljudi koji su velikodušno odgovorili na Isusov poziv. Na obalama jezera, u zemlji za koju se nikada ne bi reklo da će se takvo što dogoditi, rođena je prva zajednica Kristovih učenika. Neka svijest o tim počecima potakne u nama želju da donosimo Isusovu riječ, ljubav i nježnost u sve sredine, pa i u najnepristupačnije i one koje pokazuju najveći otpor. Donositi Riječ svim periferijama! Sva područja ljudskog života su tlo u koje treba baciti sjeme evanđelja, da donese plodove spasenja.

Neka nam Djeвица Marija pomogne svojim majčinskim zagovorom odgovoriti s radošću na Isusov poziv i staviti se u službu Kraljevstva Božjega.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, nalazimo se u Molitvenoj osmini za jedinstvo kršćana. Ove godine ona ima za tema izraz, uzet od svetog Pavla [Pablo], koji nam pokazuje put koji nam je slijediti. On glasi: "Ljubav nas Kristova obuzima" (2 Kor 5, 14). Iduće srijede ćemo zaključiti Molitvenu osminu slavljem Večernje u bazilici Svetoga Pavla izvan zidina, uz sudjelovanje braće i sestara iz drugih Crkava i kršćanskih zajednica prisutnih u Rimu. Pozivam vas da ustrajete u molitvi, kako bi se ispunila Isusova želja: "Da svi budu jedno" (Iv 17, 21).

U posljednjih nekoliko dana, potres i velike snježne padaline su ponovno stavili na veliku kušnju mnogu našu braću i sestre u središnjoj Italiji, osobito u Abruzzu, Markama i Laciju. Blizu sam molitvom i ljubavlju obiteljima koje su imale žrtve među svojim najbližima. Upućujem riječi ohrabrenja svima onima koji s velikom velikodušnošću rade na pružanju pomoći kao i mjesnim Crkvama, koje se trude ublažiti patnje i teškoće. Velika hvala za tu bliskost, vaš rad i konkretnu pomoć koju nosite. Hvala! I pozivam vas da se zajedno pomolimo Majci Božjoj za žrtve i za sve one koji su velikodušno zauzimaju u pomaganju žrtvama.

[Molitva Zdravo Marijo]

Na Dalekom istoku i u raznim dijelovima svijeta, milijuni muškaraca i žena pripremaju se za proslavu Lunarne nove godine 28. siječnja. Neka moj srdačan pozdrav dopre do svih njihovih obitelji, uz želju da postaju sve više škola u kojoj se uči poštivati jedni druge, komunicirati i brinuti se nesebično jedni za druge. Neka se radost ljubavi širi unutar obitelji i od njih na cijelo društvo.

Priopćenje s 19. zajedničkog zasjedanja HBK i BK BiH

Zagreb, 23. siječnja 2017.

Članovi Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine održali su svoje devetnaesto redovito godišnje zajedničko zasjedanje, 23. siječnja 2017. u zgradi Hrvatske biskupske konferencije pod predsjedanjem mons. Želimira Puljića, nadbiskupa zadarskog i predsjednika HBK, te kardinala Vinka Puljića, nadbiskupa metropolita vrhbosanskog, predsjednika BK BiH. Sudjelovali su svi članovi obje Biskupske konferencije osim jednog člana HBK koji je bio spriječen.

Apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico pridružio se dijelu zasjedanja te prenio poseban blagoslov Svetog Oca i srdačne pozdrave poglavara Svete Stolice. Ističući da zajedničko zasjedanje omogućuje promišljanje o pastoralnim važnim pitanjima i izazovima, kazao je da ovaj susret pruža posebnu mogućnost zajedničkog razmišljanja o trnovitom putu koji proživljava Crkva Božja u Bosni i Hercegovini.

Saslušavši izvješće o radu Vijeća te Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, koje je, kao

zajednički ured Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, nacionalni ured za hrvatsku inozemnu pastvu, biskupi su pohvalili rad tih tijela i zauzimanje brojnih svećenika, redovnika, redovnica te pastoralnih suradnika i suradnica u naviještanju vjere na hrvatskom jeziku u brojnim zemljama diljem svijeta. Nakon što su informirani o trenutačnom stanju u Hrvatskoj inozemnoj pastvi te aktualnim personalnim potrebama u hrvatskim župama, misijama, zajednicama i centrima u inozemstvu, biskupi su dali potrebne smjernice. Raduje ih da hrvatske katoličke zajednice ne zaboravljaju svoj rodni kraj u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini ili dijelovima onih zemalja gdje Hrvati stoljećima žive te da hrabro svjedoče svoju vjeru u Boga i vjernost Katoličkoj Crkvi u zemljama u kojima su pronašli svoj novi dom.

Biskupi su saslušali izvješće predsjednika Hrvatskog Caritasa i Caritasa BK BiH o prošlogodišnjoj akciji Tjedna solidarnosti s Crkvom i ljudima u BiH što je nastavak onih „akcija bratimljenja“ kojima su hrvatske biskupije pomagale pojedinim župama u BiH u saniranju ratnih šteta. Također su upoznati da je Biskupska konferencija BiH 2016. godine pokrenula akciju Nedjelje solidarnosti kojom župe s brojnijim vjernicima unutar BiH podupiru župe na kojima je ostao mali broj vjernika i tako jasno pokazuju želju Crkve da opstane i dostojanstveno živi u onim dijelovima Bosne i Hercegovine odakle su mnogi prognani. Biskupi pozivaju sve vjernike na onakvu spremnost pomaganja slabijima i potrebitijima koja je pokazana u teškim danima rata te potiču članove svojih biskupijskih zajednica da na tom putu ustraju i u mirnom razdoblju te takva povezanost bude istinski blagoslov onima koji daju kao i onima koji primaju. Posebno naglašavaju potrebu međusobne povezanosti na duhovnoj, molitvenoj i svakoj drugoj razini koja doprinosi boljitku Crkve i društva.

Biskupi su razmišljali i o pojedinim zajedničkim liturgijskim pitanjima.

Nakon što su saslušali izvješće o radu Komisije HBK i BK BiH za Hrvatski martirologij, biskupi su ponovno izrazili zahvalnost svim članovima ove Komisije za njihovo zauzimanje oko prikupljanja podataka o žrtvama na području obje konferencije koja, ponajprije, imaju za cilj pronalazak onih osoba koje su dale svoj život iz ljubavi prema vjeri te bi se mogao pokrenuti proces za njihovo proglašenje blaženim. Zaključeno je da se hrvatskim predstavnicima vlasti prenese očekivanje biskupa u vezi s poduzimanjem nužnih koraka na istraživanju o žrtvama totalitarnih sustava.

Biskupi su saslušali i izvješće o radu Vijeća za misije te dali smjernice za daljnju plodnu suradnju na dobro misija i misionara iz Crkve u Hrvata.

Biskupi su također razmijenili mišljenja o nekim pitanjima u vezi s vjeronaukom u školi te o mogućnostima zajedničkih akcija na planu ekumenizma i dijaloga.

Tajništvo BK BiH, Tajništvo HBK

Prilog prikazi

Prije 145 godina rođen bl. o. Paolo Manna, utemeljitelj Papinske misijske zajednice

Kroz brojne propovijedi i publikacije oduševljavao je kler i laike za misijski ideal, a mladim ljudima postavio je izazov da taj ideal ostvare

Prije 145 godina rođen je bl. o. Paolo Manna, utemeljitelj Papinske misijske zajednice. Blaženi o. Paolo Manna rođen je u Avellinu u Italiji 16. siječnja 1872. u skromnoj i pobožnoj obitelji. Nakon osnovne škole polazi srednju tehničku školu u Avellinu i Napulju, nakon čega upisuje studij filozofije na Sveučilištu Gregoriana u Rimu. Tamo je osjetio poziv od Gospodina i ulazi u sjemenište Instituta za vanjske misije u Milanu 1891. godine, u jedan od mnogih instituta i misijskih družbi osnovanih u tom razdoblju u Italiji i diljem Europe. Za svećenika je zaređen 1894. te s 22 i pol godine odlazi u misije u Istočnu Burmu, kao član Instituta za vanjske misije.

Tijekom dvanaest godina misijskog rada vraća se u Italiju tri puta, zbog teška zdravstvenog stanja, a posljednji će put, na svoju veliku žalost, ondje i ostati. Bilo je to za njega kratko, ali intenzivno misijsko iskustvo, koje je donijelo puno plodova misijskomu kraju gdje je djelovao, ali koje mu je i omogućilo da studira etnologiju, čije će spoznaje kasnije prikupiti u knjižici od stotinjak stranica. Vrijeme provedeno u misijama u njemu je razvilo duh zapažanja što se tiče metoda evangelizacije i misijske situacije u svijetu. Po svemu tomu shvatio je Božju volju za svoj život: da pisanjem i objavljivanjem publikacija postane misijski animator cijele Crkve, misionar Misijske zajednice.

Povjerenom mu je vođenje časopisa *Le Missioni Cattoliche* (Katoličke misije), čiji je glavni urednik bio od 1909. do 1921. godine. Kao urednik časopisa, a posebno u svom prvom djelu *Missionari* autem pauci (Nedovoljno je misionara), potaknuo je nevjerovatno oduševljenje za misije i velik broj misijskih poziva. Na taj je način počelo njegovo veliko djelo poticanja svih svećenika na interes za misije. Od njega je napravio instrument kojim je Italiju stavio u „stanje misija“, propovjedaonicom s koje će prenijeti svoja iskustva, težnje i misijske ideale.

Cilj njegova rada nije bilo samo širenje vjere u svijetu i pomaganje misionarima molitvama i priložima, nego prije svega upoznati ljude s dužnošću širenja Crkve kako bi dobila više misionara, tako i među lokalnim svećentvom, da bi svoju zadaću u potpunosti mogla ispuniti. Prva poruka koju je o. Manna poslao Crkvi ustrajala je na činjenici da je predanost i služenje svećenika misijama, ne samo potrebno za njihov uspjeh, nego im je za njih živjeti i dužnost, koju su primili od Krista: "Biti katolik, biti svećenik i ne zanimati se aktivno, na ovaj ili onaj način, za očuvanje, i za širenje vjere, znači ne razumjeti evanđelje. Što bismo rekli o katoliku koji ne zna Deset zapovijedi? Zar ćemo onda Kristovu zapovijed: 'Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svim narodima...', svečanu i jasnu zapovijed koju je dao svojim učenicima, smatrati neobveznom? Isus Krist je sebe do kraja predao, i misionari daju svoju mladost, svoje nade, često i svoje živote ... pa zar da onda svećenici u svojoj domovini i vjernici laici baš ništa ne moraju činiti? Ići i poslati, evo u dvije riječi dužnost katolika ... evo kako Crkva može brzo ispuniti svoje poslanje".

Njegov san o osnivanju Misijske zajednice ostvaren je službenim priznanjem pape Benedikta XV. 31. listopada 1916. godine. Prvi međunarodni kongres Misijske zajednice (održan 3. siječnja 1922.) govorio je o nužnosti poučavanja o

misijama u bogoslovijama, što je dotad bilo nepoznato područje u katoličkim obrazovnim institutima. Kako bi potaknuo razvoj mnogih poziva za misije, o. Manna je u svojim brojnim napisima isticao nezamjenjivu ulogu svećenika u naviještanju Evanđelja i stvaranju misijske svijesti u Božjem narodu. Kroz brojne propovijedi i publikacije, o. Manna je oduševljavao kler i laike za misijski ideal, a mladim ljudima postavio je izazov da taj ideal ostvare. O. Paolo Manna umro je 15. rujna 1952., a papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 4. studenoga 2001. godine. Za njega nije postojao misijski poziv različit od svećeničkog ili općenito kršćanskog poziva, i njegovo je geslo bilo: "Svi su misionari!" (ika-kj)

Dušobrižništvo za Hrvate u Njemačkoj

U knjizi dr. Adolfa Polegubića prvi put na jednom mjestu sažima se sve ono važno o dušobrižništvu za Hrvate katolike u Njemačkoj, a pritom se daje poglavito povijesni kontekst nastanka i sadašnjega djelovanja hrvatskih katoličkih misija, zajednica i župa u Njemačkoj

Iz tiska je izašla 16. u nizu knjiga dr. Adolfa Polegubića, pastoralnog teologa, novinara i pjesnika, glavnog urednika „Žive zajednice“ pod nazivom „Dušobrižništvo za Hrvate u Njemačkoj“. Knjiga se bavi crkveno-povijesnim i pastoralno-teološkim područjem, u njoj se prvi put na jednom mjestu sažima sve ono važno o dušobrižništvu za Hrvate katolike u Njemačkoj, a pritom se daje poglavito povijesni kontekst nastanka i sadašnjeg djelovanja hrvatskih katoličkih misija, zajednica i župa u Njemačkoj. Knjiga ima 254 stranice, a objavljena je u izdanju Hrvatskoga dušobrižničkog ureda iz Frankfurta na Majni u nizu „Diaspora croatica“ knj. 24. Stručni savjetnik za knjigu je izv. prof. dr. Danijel Labaš.

Uz uvodne tekstove predsjednika Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu sarajevskoga pomoćnog biskupa Pere Sudara, ravnatelja Dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu dr. Tomislava Markića, nacionalnog ravnatelja Njemačke biskupske konferencije za katolike drugih materinskih jezika Stefana Schohea, delegata za hrvatsku pastvu u Njemačkoj Ivice Komadine i autora dr. Polegubića, u knjizi se nalaze poglavlja o pastoralnoj skrbi Katoličke Crkve za migrante u novije vrijeme, dušobrižništvu za Hrvate u inozemstvu, Katoličkoj Crkvi u Njemačkoj, Katoličkoj Crkvi i Hrvatima u Njemačkoj, Hrvatskim katoličkim misijama, zajednicama i župama u Njemačkoj (u ovom dijelu govori se o svim sadašnjim i bivšim misijama, zajednicama i župama u Njemačkoj podijeljenima u šest pastoralnih područja), Hrvatskim katoličkim misijama, zajednicama i župama u Njemačkoj u vjerničkim očima i Njemačkom savezu Karitasa - Deutscher Caritasverband e.V. Tu je i sažetak na njemačkom jeziku, kao i iscrpna bibliografija s posebnim dijelom posvećenim spomen knjigama hrvatskih katoličkih misija, zajednica i župa u Njemačkoj i njihovim internetskim i facebook stranicama. Na kraju se nalaze kazala osobnih imena i zemljopisnih naziva kao i bilješka o autoru.

„Knjiga dr. Adolfa Polegubića 'Dušobrižništvo za Hrvate u Njemačkoj' nedvojbeno ima svoje mjesto u povijesti hrvatskog iseljeničtva, napose pak s obzirom na onu dimenziju bez koje se ono jednostavno ne može zamisliti, a to je dušobrižništvo. Ona donosi njemačku stvarnost, sa svim njezinim specifičnostima u odnosu na one druge u kojima su se Hrvati našli i nalaze se diljem svijeta. Kao takvo, vrlo je

izvjesno da će ovo djelo, u hrvatskim crkvenim okvirima, ali i šire, biti prepoznato i prihvaćeno. To, naravno, uključuje i našu znanstvenu javnost koja se na različite načine bavi ovim ili sličnim temama. Djelo donosi autentičan, znanstveno utemeljen, ali istodobno i ljudski privlačan pregled dušobrižništva za Hrvate u Njemačkoj", istaknuo je u recenziji povjesničar prof. dr. Marko Trogrlić s Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Splitu.

Recenzent teolog doc. dr. Boris Vulić, s Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Đakovu Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, ističe: „Suočeni s novim valom iseljavanja Hrvata, pri čemu Njemačka ostaje poželjnom destinacijom za pokušaje novih koraka mnogih mladih pa i cijelih obitelji, studija dr. Adolfa Polegubića o dušobrižništvu Hrvata u Njemačkoj predstavlja njegov prilog očuvanju katoličkoga i hrvatskoga identiteta starih i novih iseljenika. Stilski dotjerano i prihvatljivo, s izrazitim osjećajem za detalje i jednako istančanim osjećajem za njihovu sintezu i objektivni prikaz, ovo djelo svjedoči o snazi zajedništva iseljenih Hrvata u Njemačkoj te dušobrižnički izvrsno organiziranoj brizi svih odgovornih za njih. Studija autora potvrđuje kao vrsna poznavatelja prošlosti i sadašnjosti hrvatskih katoličkih misija i zajednica u Njemačkoj, a čitatelju omogućuje da se upozna s bogatstvom osoba i djelovanja koje jamče budućnost istim zajednicama". (ika-ap/kj)

„Slava križa. Simboli i slike vjere u ranokršćanskoj kulturi"

Autor prof. dr. Ivica Žižić u knjizi u izdanju Kršćanske sadašnjosti temeljito obrađuje složena pitanja suodnosa umjetnosti, teologije i liturgije u ranokršćanskom razdoblju

„Slava križa. Simboli i slike vjere u ranokršćanskoj kulturi" nova je knjiga prof. dr. Ivice Žižića, profesora na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Splitu i na Papinskom liturgijskom institutu u Rimu u izdanju Kršćanske sadašnjosti. Autor u knjizi temeljito obrađuje složena pitanja suodnosa umjetnosti, teologije i liturgije u ranokršćanskom razdoblju. Promatra ih s gledišta crkveno-povijesnog, povijesno-umjetničkog i općeg teološkog, napose liturgijskog, ikonografskog i mistagoškog vida. „Slava križa" je izvorni znanstveni rad koji na sveobuhvatan način želi prikazati glavne teme i modele ranokršćanskog umjetničkog izražaja na temelju metodologije kulturne analize u odnosu prema dogmi i nauku crkvenih otaca te liturgiji.

Knjiga je podijeljena u 13 cjelina te sadrži 196 stranica.

U uvodnom dijelu objašnjen je pojam ranokršćanske umjetnosti te povijesno – kulturni kontekst njezina nastajanja. Prvo i drugo poglavlje uvode u svijet simbola rane Crkve, njihov odnos s antičkom kulturom i religijom kao i specifično teološka vrela kršćanskog umjetničkog izražavanja. Treće poglavlje bavi se najranijim prikazima Krista, osobito likom Dobrog pastira. U četvrtom i petom poglavlju obrađuju se ikonografski modeli oranta i sakramenata, prizora spasenja i drugih biblijskih likova u kontekstu pogrebnog slikarstva u kršćanskim katakombama. Šesto i sedmo poglavlje tematizira nastanak i razvoj starokršćanske arhitekture: od kućne crkve do bazilike.

U osmom je poglavlju obrađen simbol križa, temeljni simbol kršćanstva. Povijesnim prikazom križa kao znamenja vjere, ritualne geste pa preko primjera salonitanskih križeva, autor dovodi čitatelja do teologije slave križau „zlatno doba" kršćanske umjetnosti i liturgije. Nezaobilazna tema je ikonografija mučenika i Bl. Dj. Marije koja se obrađuje u devetom poglavlju. Ovi prizori na osobit način progovaraju

o epifanijskom karakteru starokršćanske umjetnosti. Autor posvećuje zaseban govor o kapeli Sv. Venancija u Rimu i likovima salonitanskih mučenika.

Deseto poglavlje govori o simbolima biljaka i životinja koji svoju osnovu pronalaze u biblijskim metaforama kao i u simbolici antičkog poganskog svijeta. O njihovom simboličkim kozmičkom vrijednostima govore i crkveni oci čija interpretacija uvodi novi način razumijevanja dubljih slojeva značenja u sklopu kršćanske umjetnosti i liturgije. U jedanaestom poglavlju autor opširno izlaže simbolizam i ikonografiju središnjeg lika ranokršćanske umjetnosti – „proslavljenog Krista" – ukazujući kako je dogmatski i umjetnički izričaj pronašao svoje skladno mjesto u liturgiji. Na toj se temi i modelu rješavao jedan od glavnih problema ranokršćanske umjetnosti: kako izraziti božansko putem materijalnog prikaza.

Završno poglavlje daje pregled velike krize kršćanske umjetnosti - ikonoklazma - koji se javlja u VIII. stoljeću. Navodi njegove teološke i kulturološke razloge te konačnu pobjedu pravovjerja štovanja svetih slika. Naglašena je i razlika u teološkom tumačenju i razumijevanju slika Istoka i Zapada, koja se pojavljuje na koncu „zlatnog doba", ali i njihovo duboko teološko jedinstvo koje počiva na zajedničkim vrelima.

U zaključnoj, trinaestoj cjelini, autor donosi zaokruženi pregled teoloških vrela kršćanske estetike nudeći razmišljanje o svezama između vjere i ljepote na temelju tema i modela ranokršćanske umjetnosti.

Promatrajući i analizirajući velika djela ranokršćanske umjetnosti, koristeći se teološkim vrelima i relevantnim teološkim i kulturološkim interpretacijama, Ivica Žižić je napisao originalnu knjigu od iznimne važnosti za znanstveno područje proučavanja simboličkog govora ranokršćanske liturgijske umjetnosti i njezina kulturološkog značaja, osobito za hrvatsko govorno područje, gdje do sad nije postojao ovako temeljiti i sveobuhvatni pregled. Knjiga je obogaćena sa stotinjak slika najznačajnijih ranokršćanskih umjetničkih djela, mjesta i simbola. (ika-sp)

Ljetna škola hrvatskoga jezika, povijesti i kulture

Ravnateljstvo dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, Hrvatsko katoličko sveučilište i Nadbiskupijski pastoralni institut u Zagrebu i ove godine organiziraju Ljetnu školu hrvatskoga jezika, povijesti i kulture. Škola će se održati u Zagrebu od 3. do 14. srpnja, a namijenjena je mladima u dobi između 18 i 35 godina hrvatskoga podrijetla koji žele bolje naučiti hrvatski jezik, upoznati povijest svoje Domovine, otkriti kulturnu baštinu zavičaja svojih roditelja i predaka i uz to se duhovno obogatiti.

Dodatne obavijesti dostupne su putem Facebook stranice <https://www.facebook.com/hrvatskainozemnapastva> (ika-mb/kj)